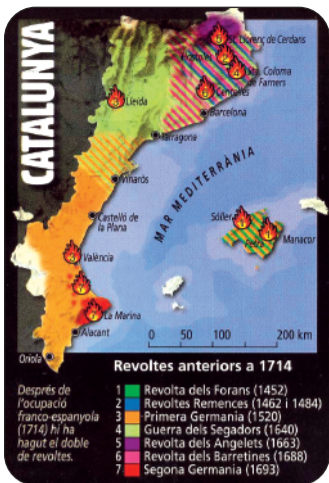

L'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

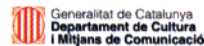

L'ESTEL

www.racocatala.com/esteldemallorca
 E MAIL: mateuestel@gmail.com

AMB EL PATROCINI DE

A.P.P.E.C
 ASSOCIACIÓ
 DE PUBLICACIONS
 PERIÒDIQUES
 EN CATALÀ

ANY XXVIII. NÚMERO 676

1ER DE JUNY DEL 2010

PREU: 2 €

LLORET DE VISTALEGRE

N'Elisabet Bauçà (Capellet), Na Caterina Gamundí i na Maria Palmer, foren organitzadores de la Fira de Llorito. 605 450 178

SENCELLES

Fa mig any que n'Anna dal Passo ha obert el Bio Center Mallorca al poble de Sant Elm. La trobarem a la Fira de Sencelles. Ven productes alimentaris i cosmètics ecològics a través d'internet: biocentermallorca.com 971 239 085

Fa 15 dies que en Joan Sunyer del Forn Sant Felip de Porreres regenta el Forn de Sencelles del carrer Rafal,28. A la foto la seva filla Maria Francesca i la seva dependenta Esmeralda. 971 647 127

SANT JORDI

Són els germans Ramis el dia de la Fira del Caragol de Sant Jordi. En Guillem és el president de la Associació de la Tercera Edat del Poble. 971 742 225

CAMPANET

Fa 4 mesos que en Joan Amengual és el batle de l'Ajuntament de Campanet. És el primer batle del PSIB del poble. Durant la democràcia sempre havia governat el PSM. 971 516 005

LLOSETA

Fa un any i mig que la Família Portillo- Romero regenta la Cafeteria Bodega Ibáñez al carrer Baltasar Bestard,2 de Lloseta. Despatxen menús a 8 euróns. Tapes i begudes. 971 514 284

Fa 10 anys que na Maria Magdalena regenta l'Estany de Lloseta que està al carrer de Mestre Antoni Vidal,9. La seva padrina de ses fonts, Maria Bestard el va obrir l'any 1940. Tel. 971 519 172

L L U C M A J O R

Na Nani Roca i sa mare n'Aina de ses Portes des Coll d'en Rabassa s'han fet llucmajoreres. Na Nani, tanmateix li agrada ser collera. Va tenir una perfumeria al carrer Guasp, llavors va tenir fins a tres cafeteries. Ara no te cap negoci. Allà on la veis ja te dos nets, na Carla i en Jaume i un altre en camí. Sa mare ja te 92 anys i bona que va.

Fa un any que na Xus Moragues a qui veiem amb sa filla Constança vo obrir la botiga Mon Dolç de llepolies, tortades i artesanía de porcellana freda al carrer Convent,21 de Lluçmajor. 626 392 575

Jo segare cadenes

Amb el meu VOT, tinc milers de veritables raons per fer-ho, vos, continuareu soldant-les? No voldràs que t'ho agraeixca OI?, el teu AVI, la teva AVIA, PARE, MARE, GERMÀ, GERMANA, COSÍ, COSINA, ONCLE, TIA, AMIC, AMIGA, VEÍ, VEÏNA son dels segadors o dels soldadors... ho sabeu?.

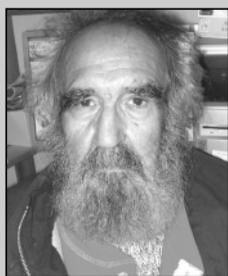
Josep Casalta

Foc i Fum

Si es Mascle Ros que publicava la revista *Foc i Fum* el temps de la Segona República, que va haver d'aturar el 18 de juliol del 1936, i a ell no el liquidaren perquè tenia un cosí coronell que el va salvà. Deia que és Mascle Ros al·lucina si hagués pogut veure que la seva revista se podia llegir en 58 idiomes diferents d'arreu del món.

És que Google és fantàstic. Ara L'Estel de Mallorca se pot llegir en 58 idiomes. És suficient anar a l'idioma que volgueu, pitjar a translate i ja està en aquell idioma. Això, per una revista independentista com l'Estel és fantàstic. Internalitzem les idees de la nostra lluita per la independència de la nació catalana arreu del planeta, per la terres de parla castellana que són moltes, la majoria de les quals aconseguiren la independència de Castella ara fa 200 anys, de la gent de parla anglesa que sempre han estat els nostres amics, de les moltes nacions sense estat que gemegen sota la opressió dels seus respectius imperis...

"El nacionalismo se cura viajando", vaig sentir que deien dos empleats de la Televisió d'Inca que sortien de filmar el lliurament de premis de l'Obra Cultural al parc BIT de la ciutat. Jo no vaig dir res, però vaig pensar que ells i els altres espanyols haurien de viatjar molt per curar-se el nacionalisme exaltat i agressiu que pateixen des de fa molt de temps.

MATEU MARIÓ
de Sant Joan

JOAN LLADONET

Si n'hi ha encara que necessiten saber per què s'ha de treballar tenint com a únic nord la independència i res més, l'únic que han de fer és analitzar com ens tracten devers Espanya. Quasi tots els partits, que formen la Cambra territorial a excepció del PP i qualcú del grup mixt, han aprovat prendre en consideració una proposta per estudiar la possibilitat que un dia, quan es pugui i hi hagi les condicions necessàries i no traumatitzi ningú es pugui donar una altra passa, per saber si poden començar a estudiar quan podran posar en marxa l'estudi per veure si és possible que les parets del Senat puguin sentir parlar en les ferotges llengües perifèriques sense que els caigui la pintura ni tremoli l'edifici. Això va per llarg, segur que pot durar més que la decisió de tombar l'Estatut català, ja que creuen que és una manera de fer desaparèixer la possibilitat de l'existència de l'Estat Català.

Més amunt parlava d'analitzar. El PSOE vol calmar els més indomables del PSC, i per això accepta aquest alentiment d'aquest possible estudi, per

veure si un dia a l'any o dos, autoritzaran alguns dels indígenes a esbravar-se. Però el cas més clar de rebuig i de representació del pensament espanyol l'expressa el PP. Anem a veure quins són els seus arguments:

Els d'aquest partit espanyol i únicament espanyol creuen que és un disbarat il·lògic, pintoresc i d'un espantós ridícul que els senadors s'hagin de posar un aparell a les orelles per escoltar parlar en "las otras lenguas", quan tots són capaços de fer-ho en castellà. És per aquesta lògica que pel sol fet d'haver après a parlar en una segona llengua, ara quedam condemnats a no poder parlar en la nostra. Això significa que no s'hauria d'haver après obligatòriament el castellà, i segur que ara podríem parlar en català en anar al Senat espanyol a explicar qualsevol qüestió, així com es fa en la llengua de qualsevol personatge estranger que hi arriba, per les circumstàncies que siguin. Segons el PP, l'única manera de poder parlar en català allà és que siguem independents i estrangers o de Catalunya Nord, o de l'Alguer.

Un altre dels seus tristos

arguments és l'econòmic. Ja ho sabeu, allò de la crisi. Si resulta que els promotors de la idea valoren el cost en 120.000 euros anuals (el sou d'un qualsevol dels milers d'assessors que existeixen), els del PP diuen que serà més d'un milió d'euros i aquesta xifra és utilitzada pels seus altaveus que acudeixen a les tertúlies a posar els espanyols en contra de Catalunya, com és el cas d'un tal Rojo (d'extrema dreta amb aquest llinatge?) devers el programa d'en Jordi González, on va menysprear "las otras lenguas" i qualcú va fer que el públic aplaudís (segurament a canvi d'un entrepà i beure). Aquest cost suposa solament centims d'euro si ho comparem amb els milers de milions que se'n duïen cap a la l'Altiplà castellà. Per tant, segon argument; fem que no hagin de gastar cap euro, perquè cadascú que parli en una "otra lengua" ho faci al seu propi Parlament, que representi un estat independent. Si no ens hi volen, més que per a explotar-nos. Què hi fem, per allà?

El PP, dins el seu argumentari de sempre, el d'aquell senyoret del bigotis que parlava català en la intimitat, considera

que a "España" només existeix una sola llengua oficial que és el castellà, i que la resta, "las otras lenguas" són cooficials a les diferents comunitats autònomes, de tal manera que afirmen amb cara de tenir més raó que la persona més assenyada, que Espanya no és un estat plurilingüe. I que això de "tantas lenguas" al Senat només podria passar a un lloc així, però com que són d'un lloc, "España", que té una llengua única, al seu Senat, només s'ha de parlar en aquesta llengua única. Queda més clar que l'aigua, qui no ho vol entendre, serà perquè li manca enteniment. No ens volen. Si volem un Senat on es pugui parlar en català, ha de ser en el nostre Senat, en el que pot tenir un país independent.

Per acabar, us diré una cosa que molts ja sabem, però que n'hi ha encara uns quants que no ho volen entendre. El PP és un pou de ciència per treure des del més profund del coneixement arguments independentistes, que ens marquen el camí, algú l'altre dia em rectificava, la dreuera, per assolir la independència. No cal anar a demanar almoïna devers Madrid.

La solució a la crisi econòmica passa per la independència: com menys Espanya, menys crisi

Abans enfonsada que trencada

Això de Catalunya ha de ser molt important perquè és l'únic tema que aconseguix posar d'acord José Luis Rodríguez Zapatero i Mariano Rajoy. Els dos líders es van reunir la setmana passada i van ser incapaços de tancar un pacte contra la crisi i un dels pocs acords a què van arribar, la reforma de les caixes, pot acabar esdevenint una nova intromissió en les competències autonòmiques. En canvi, a l'hora de defensar la legitimitat de l'actual Tribunal Constitucional que ha de dict-

aminar sobre l'Estatut fan pinya sense fissures.

Espanya passa per una crisi econòmica gravíssima, a la qual s'afegeix una crisi de credibilitat dels seus dirigents, que semblen incapaços de prendre les mesures necessàries per sortir-ne o com a mínim per tranquil·litzar els mercats enviant missatges de confiança, i l'únic consens que hi ha és que l'autogovern de Catalunya no pot anar més enllà d'un Estatut amputat. Espanya s'enfonsa, pot estar amb l'aigua al coll, però

no es trenca. Si s'enfonsa, que s'enfonsi unida.

La millor manera d'explicar aquesta obsessió unitarista és donar un cop d'ull al mapa de l'atur regionalitzat per comunitats autònomes. Arreu de l'Estat l'atur està disparat, amb una mitjana del 20%, i a Catalunya ja arriba gairebé al 18%. Però hi ha dues comunitats que estan molt per sota d'aquesta mitjana: Euskadi i Navarra, que no passen de l'11% i el 12% respectivament. Són les dues comunitats que disposen de concert

econòmic. No deu ser aquesta l'única causa que els permet tenir l'índex d'atur més baix de l'Estat, però les estadístiques socioeconòmiques demostren que un major grau d'autogovern, tenir més sobirania fiscal, permet també un menor impacte de la crisi. Per simplificar: com menys Espanya, menys crisi. I encara hi ha qui diu que davant els greus problemes que genera la crisi cal aparcar les reivindicacions nacionals.

Reproduït de www.avui.cat

Pere Martí

BERNAT JOAN I MARÍ

Ha nascut un nou PP a Balears?

Durant la posttransició a la democràcia, el Partit Popular, durant anys i panys, va portar les regnes del govern de les Illes Balears. El mapa polític de la Transició s'havia simplificat considerablement, i el monòleg del PP fou la constant durant les dècades dels vuitantes i dels norantes. I, en aquest monòleg, el PP va respectar les regles del joc que se suposa que havien esdevingut bàsiques dins la nostra societat. Es tractava, per exemple, d'acceptar l'estat de les autonomies, per molt que el model no convencés la central madrilenya del partit. I d'acceptar que les Illes Balears efectivament constitueixen una

comunitat autònoma (per molt que a Madrid això no els fes fred ni calor). En aquest context, també s'acceptaven els trets d'identitat bàsics i la seua defensa. Fou un govern del PP, presidit per Gabriel Cañellas, que aprovà, l'any 1986, la Llei de Normalització Lingüística, que desplejava l'oficialitat de la llengua catalana en tant que llengua pròpia de les illes Balears.

Així mateix, i ja avançada la dècada dels norantes, va ser un conseller del Partit Popular, en Joan Flaquer, actualment diputat al Parlament de les Illes Balears, qui va dur endavant el decret de mínims pel que fa a l'ensenyament en llengua catalana. Estableix l'esmentat decret que, a tots els centres educatius de les Illes Balears, com a mínim el 50% de l'activitat acadèmica s'ha de vehicular en llengua

catalana. Pel que fa a la resta, és el consell escolar de cada centre qui decideix, de manera consensuada, com es reparteix. Potser ara ja, de mica en mica, l'esmentat decret pot anar quedant obsolet, però en el seu moment, i tenint en compte la situació de la llengua catalana dins el sistema educatiu de les Illes Balears, ningú no pot negar que era considerablement innovador.

El PP, per tant, durant la llarga etapa en què governà les illes, al llarg dels anys vuitantes i norantes, va assumir l'autonomia, la unitat de la llengua catalana, l'oficialitat del català (juntament amb el castellà, en tant que llengua oficial de l'Estat), elements que varen passar a formar part del consens polític de les Illes Balears.

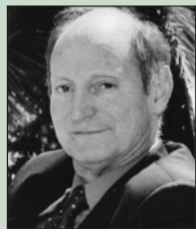
Ara, emperò, cada vegada hi ha més indicis que ens trobam

davant un nou PP, prou diferent del que propicià els consensos esmentats. Es tracta d'un PP amb un cap de files que parla un català pobríssim i que es qüestiona obertament la unitat de la llengua catalana (que forma part del nostre cabdal legislatiu, per cert). Per tant, es qüestiona la llei. Així mateix, manté un punt d'indefinició sobre elements com ara la Llei de Política Lingüística, i no s'amaga de la voluntat d'operar modificacions importants en el sistema educatiu, si arriba a governar.

Potser Bauzá no mostra la cara més temible del PP, però ha integrat a la seua executiva (no tenia altre remei) en Carlos Delgado, que no amaga en absolut la seua voluntat d'acabar amb un consens que ha perdurat des de la consolidació de la transició a la democràcia. Es tracta d'un PP que se sent incò-

mode amb la legislació que el PP precedent va implementar a les illes Balears, d'un PP que aposta obertament per canviar la legislació en qüestions que afecten la identitat del país, i que no té por de provocar una fractura civil (més que probable si es duen a terme les polítiques que preconitzen).

Sense desmerèixer tot el desori de la corrupció, crec que hauria de fer molta més por als votants i als ciutadans de les Balears en general, la ideologia que traspua el nou PP que no totes les altres contingències temibles d'aquest partit. I, sobretot, ens hauria de preocupar la desorientació i la divisió que pateixen les forces progressistes, així com la incapacitat d'articular un discurs coherent, que pugui ser atractiu per a una àmplia majoria social.

PERE FELIP I BUADES

La dictadura del capital financer

En Zapatero ha dit que arribarà fins on faci falta en les mesures per acabar amb el dèficit. Ho exigeix la Unió Europea perquè el capital financer necessita saquejar als treballadors i pobles per tancar el forat sense fi de la seva especulació.

La política que el Govern ZP aplica, com alumne aplicat, significa un ajustament sense fi.

Els pressupostos de 2010, retallant la despesa pública en plena recessió, asfixien als empleats públics. I asfixien a les administracions. Els ajuntaments acomiaden, privatitzen, tanquen serveis. La sanitat s'està col·lapsant, i s'agreuja amb suposats remeis privatitzadors. Les televisions públiques estan essent sacrificades a fi que les privades surtin de la fallida. Les fusions privatitzacions de caixes destrueixen ocupació i la xarxa d'oficines a les que acudeixen els pensionistes, aturats, treballadors i autònoms.

Aquesta política empresa pel Govern de ZP des de setembre-octubre i accentuada darrerament, ha agreujat la recessió i l'atur. Aquells que pronosticaven creació d'ocupació per a finals de 2010, ara parlen que serà per a finals de 2011. Els més optimistes pronostiquen llargs anys d'atur massiu i ajustament permanent.

El pànic del Govern davant l'acosament de les borses al deute del Regne d'Espanya produeix, sota la fèrula de Brussel·les una bateria de mesures que causaran estralls, en particular els pactes signats amb les autonomies per retallar la despesa sanitària i per retallar el dèficit.

L'altra cara d'aquest furor destructiu és la liquidació social: pensions congelades, acomiadament més barat, ofensiva contra els convenis.

I quan ens anuncien mesures de reactivació... són obres faraòniques dissenyades per constructores i bancs, o ajudes diverses a capitalistes que acomiaden i tanquen.

Els treballadors veuen con-

prometé que no pagarien la crisi, prometé la recuperació econòmica, i ara, per exigència de Brussel·les, ens posa en una espiral sinistral: l'enfonsament econòmic disminueix la recaptació fiscal, agreuja el dèficit, amb la qual cosa Brussel·les i els "mercats" exigiran més retall de despesa pública.

Aquest huracà de destrucció econòmica i social destapa les contradiccions del règim monàrquic, de l'euro, la Unió Europea, i demés Estats. Apareixen cruïres profunds en l'edifici de la Transició.

Per primera vegada, des de la Guerra Mundial, uns Estats europeus se troben a la vora de la fallida i la seva sobirania és qüestionada de manera oberta per la UE i el FMI.

Els bancs, els fons especulatius, en una paraula, el capital financer han provocat una catàstrofe mundial, posant una vegada més en evidència la crisi de tot el sistema basat en la propietat privada dels mitjans de producció.

Han exigint i obtingut milers de milions de fons públics. Amb aquestes sumes han

especulat apostant pels pitjors desastres. Han dut a Grècia, a Portugal, a Espanya a la bancarrota. Amenacen a tot Europa i exigeixen de manera immediata que tots els governs europeus adoptin els mateixos plans d'austeritat contra els pobles.

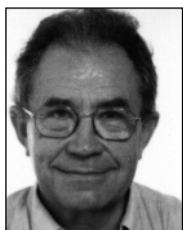
Han fet d'Europa, de totes les nostres grans i històriques conquestes socials, tant en l'Est com en l'Oest, un camp de ruïnes. Vet aquí el resultat de la Unió Europea. Tot això s'ha produït per "salvar" l'euro en els mercats financers i per engreixar als especuladors, sobre la base de la destrucció del producte del treball de generacions senceres, i sobre la base de la destrucció de la força del treball mateix.

Tot govern que persisteixi en voler dur una política en el marc del corsé de la UE, de l'euro i de la satisfacció de les exigències dels banquers i dels especuladors no pot, si no vol renunciar a totes les prerrogatives de la sobirania dels pobles, a les exigències més elementals de la democràcia. No pot sinó jugar a aprenent de bruixot per intentar pegar

més durament a la població treballadora.

No hi haurà sortida sense trencar amb aquest marc. És la condició per construir a escala continental la col·laboració indispensable a la que aspiren els nostres pobles per emprendre una reorganització racional de la producció. Una col·laboració que sols pot ser obra de governs que s'alliberin dels corsés de la UE, de les manipulacions monetàries lligades a l'existència de l'euro, de la dictadura del capital financer, de governs que tinguin l'audàcia de posar sota la seva protecció la indústria, de restablir els serveis públics i tota la infraestructura pública i que d'aquesta manera garanteixin l'existència de milions de famílies treballadores.

Mentrestant, el nostre govern, encapçalat pel Secretari General del PSOE, imposa mesures que sagnen encara més als treballadors i regulant miques de misèria per als treballadors que se veuen al carrer sense feina, sense salari i en molts de casos abocats a desnonaments per impagament de préstecs hipotecaris.

ALEXANDRE PINEDA
FORTUNY

Després del fracàs fàctic de la "Comissió de la Dignitat", que només va aconseguir la devolució del tres per cent dels documents robats i dipositats a aquella ciutat. Malgrat la minsa restitució de l'arxiu, aquesta va provocar histèriques manifestacions de victimisme espanyolista. Us explico que la comissió citada encara existeix i va fent algun acte de presència a la societat, no li retrec doncs res més que la seva innocència de creure's al govern espanyol. Pel fet d'actuar en d'altres àmbits associatius se'ls pot disculpar i fer-los costat. Cal, pel bé de Catalunya la seva insistència, en el retorn de la documentació robada pel franquisme durant el 1939 amb els seus aliats natural els nazis de les S.S. aquests van ser qui els va instruir-los per a la detenció de persones, la majoria van ser assassinades, en dates posteriors arribant fins el 1953.

Tanmateix tot esperant que els de la "Comissió de la Dignitat" perseverin en el tema de Salamanca, desfent mentides i treballant pel retorn global de la documentació. Si ho volen se'ls gira més feina: Ara m'ass-

abento que la gran biblioteca catalana de tots els temps, de grans escriptors, amb tota mena de textos i autògrafs dels millors autors és a Alcalá de Henares. Ens pensàvem que era a la Biblioteca de Catalunya, o la del Congrés a Washington. Es veu que no. A Alcalá de Henares, a l'Archivo General de la Administración del Estado, es conserven milers d'originals d'escriptors catalans, sotmesos a examen durant el franquisme i la "transició" fins al 1980, acompanyats dels corresponents informes de censura. Resta palès, el mal que el franquisme, com a renovada expressió del criminal nacionalisme espanyol, va fer-ho de manera calculada i a consciència. La dosi diària de violència lingüística espanyola l'exposo. Ho he esmentat diverses vegades és en els arxius espanyols on podem constatar de primera mà el continuat genocidi, l'A.H.N (Madrid) i el A.G.S. (Simancas), era on hom s'havia informat. L'arxiu d'Alcalá de Henares, completa - o tal vegada n'hi ha d'altres-, la historiografia espanyola, envers l'intent d'eliminació de la identitat catalana.

Espanya maldant sempre amb el seu contumaç esperit de destrucció del nostre paisatge cultural, del nostres amplis i rics paisatges lingüístics, ensopega sempre amb una qüestió prèvia,

el model i el bel·licós tarannà del regne espanyol, des d'abans del primer dels Borbons. La justícia impregnada per uns funcionaris de casta espanyola, que no volen - a més d'estar mancats de sindèresi- parlo del personal jurídic, com he dit sense la capacitat natural de jutjar rectament, hi afegeixen la posició d'intransigència nacionalista que ens vol mantenir en un joc secundari, mentre castes velles i noves, viuen del nostre treball actual, i s'han nodrit econòmicament en el transcurs de la història de la industrialització catalana, del nostre comerç i darrerament del nostre turisme. Suportar aquest afront desgasta l'espai social, i l'imaginari col·lectiu català. Aquest emperò, ha muntat reductes de lluita d'alliberament. És aquí on hem d'esmerçar-hi l'atenció deguda per fer créixer tota aquesta dinàmica associativa.

Tornant a l'actualitat, qual-sevol moviment de part del nostre món polític o associatiu que vulgui canviar, derogar, rejuenir el Tribunal Constitucional Espanyol, parteix d'una errada descomunal, (ho fan sense cap innocència i la seguretat de que volen continuar ostentant el màxim de poder al servei del nacionalisme espanyol). El que cal es prescindir de totes aquestes ments escleròtiques. Al capdavant el franquisme va ser l'exacerbació

extrema, violenta del nacionalisme espanyol que sempre s'ha alimentat de l'anticatalanisme com a impuls central. Les seqüencials conquestes militars i la xenofòbia recalitrant i que malgrat la sagnia catalana, han provocat històricament aitals conqueridors espanyols, els hem viscut en primera fila. Ofès l'orgull espanyol, que mai no accepta ni pluralitats, ni diferències. És d'esclaus, fer, -tanmateix no esperàvem res més- el queixar-se d'un tribunal que ens ha d'importar un rave, sent com és, continuïtat del Tribunal d'Ordre Públic del franquisme. Per això, aquest el que ha de defensar és una constitució que de cap manera un català demòcrata pot acceptar, aquesta és la certesa. Aquest és el paper d'estrassa que estan fent els mandataris d'aquesta Catalunya que no volen res més que tractar-la de "província" i d'aquest fals i falsari estat, viure'n fastuosament i el què és més greu intoxicant les ments del poble, on hi estan inclosos els seus beneïts votants.

Als dèficits actuals, -hi no estic parlant de les sagnies econòmiques- sinó de les múltiples mancances del catalanisme cultural i polític, restant aquest, marejat, aigualit per tots els partits i per tots aquells que haurien de crear opinió i l'únic que imparteixen és la confusió pro-

gramada, per l'allau d'antidemòcrates que estan en el poder. Se'ns fa imperiosa l'empta de fer renéixer líders puntuals, aquells caps de brot que obrin clivelles, en una societat emmetzinada de fa segles, que darrerament ha patit quaranta anys de dictadura, i trenta de neofranquisme, com a simple disfressa carnavalesca, amb les urnes entre mans, des d'on els donem estultament el poder.

Ara estem vivint intensament la veritable transició, hem despatat de l'engany de la nefasta Restauració monàrquica. Esdevindrem de passius integrals a ideòlegs actius, de col·lvinclats a bel·ligerants amb el cap ben alt, anem plens a vessar d'idees de futur. Ens aturarem durant petites estones en estadis elevats, per engruixir el moviment i continuar pels camins de la llibertat, fins ara mai encetada, creant noves fites, camí de la resplendent apoteosi de la modernitat, on hi cabran tots els catalans, els d'antigues nissagues i els nouvinguts, que s'incorporaran de ple dret, sense recances. Com hem escrit d'altres vegades, aquesta serà la seva terra de promissió, el seu somni català. L'Estat de benaurança, de felicitat de que es mereixedor tot ser humà, l'hauré creat amb generositat. Els nivells de convivència, d'alt nivell cultural estaran a l'abast de tothom.

Espanya infla de funcionaris la seva administració a costa dels Països Catalans

Societat. Dijous, 20 de maig

Els Països Catalans són la nació europea amb el sector públic més reduït

Intersindical-CSC recalca que un funcionari ben dotat 'és essencial per oferir un servei públic de qualitat'

Malgrat les retallades salarials als funcionaris que proposa el Govern, al sector públic català no li correspon que se l'assenyali com a culpable de l'actual crisi econòmica. Tal com ha recordat el sindicat independentista Intersindical-CSC, els Països Catalans tenen la quota de funcionari més baixa de tota la Unió Europea, amb només un 11% de treballadors públics respecte al total de la població activa. Els 11

funcionaris per cada 100 treballadors catalans contrasten amb el 33% de sector públic a Dinamarca, el 29% a França o el 13% de funcionaris que registra l'Estat espanyol. El sindicat reclama que no s'aprimi més el sector públic, ja que és essencial per oferir serveis de qualitat.

Des d'Intersindical-CSC lamenten que les patronals subratllin el 'suposat pes excessiu del sector públic en l'economia', en el que segons el sindicat és un intent per reclamar la privatització progressiva de sectors com l'ensenyament o la sanitat. Comparativament, destaquen que els països nòrdics, moltes vegades model de benestar i productivitat, com Dinamarca o Suècia, acabin triplicant el pes del sector públic

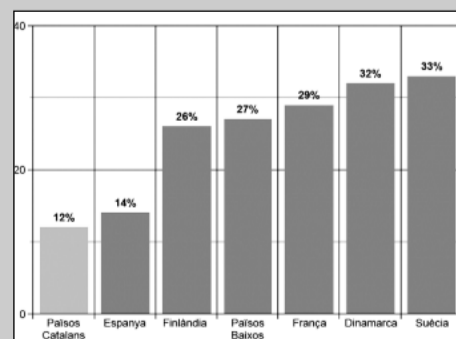
català, mentre que altres estats 'innegablement competius', com el francès, el Regne Unit o els Països Baixos, doblin amb escreix la proporció de funcionaris català.

Dins el propi Estat espanyol, Catalunya és el territori amb un percentatge inferior de treballadors del sector públic, el País Valencià és la segona comunitat en aquesta llista i les Illes Balears apareixen a la quarta posició.

Per la Intersindical-CSC, disposar d'un sector públic ben dotat 'és una necessitat essencial per oferir un servei públic de qualitat'. Així creuen que 'la massificació en les aules, les cues d'espera als hospitals o la manca de places a residències per a gent gran són una conseqüència directa de la manca

de recursos humans i de finançament d'aquests sectors'. Pel sindicat independentista, aquestes mancances 'no ens les podem permetre', ja que en l'actual context de crisi econòmica cal donar protecció i ajudes als aturats i les persones amb risc d'exclusió.

Reproduït de www.directe.cat

QUIM GIBERT
psicòleg i coautor de
Removent consciències

«L'aragonès i el català són llengües pròpies i històriques de la nostra Comunitat Autònoma», assenyala l'article 2 de la Llei d'ús, protecció i promoció de les llengües pròpies d'Aragó aprovada el 17-12-09 a Saragossa. És una llei que arriba més per la pressió del Consell d'Europa, en tant que òrgan vetllador de la Carta Europea de les Llengües, que no pas per una demanda popular. La indiferència social s'explica perquè el gruix de la població no considera que parli català (o que el que parlen no és ben bé català), tot i que científicament no n'hi ha cap dubte. Així mateix, hi ha franjolins que rebutgen sorollosament (i, a voltes, agressivament) qual-

sevol iniciativa en bé de la nostra llengua. El darrer episodi, en el moment de redactar aquest text, es va produir a La Codonyera (Matarranya) el 20-3-10 quan uns veïns i la plataforma No Hablamos Catalán van rebentar un acte sobre la nova llei amb consignes *Chapurreausí, català no, No sem analfabetos, parlem chapurriau, Chapurriau parlat, escrit no*.

Paral·lelament, no passem per alt que en el decurs dels darrers trenta anys, han existit grups actius que mai han deixat de reivindicar per al català un marc legal digne a la Franja de Ponent. Aquests darrers, de seguida han constatat que la llei de llengües aragonesa ha nascut del tot coixa. Tan és així, que és una llei que no reconeix els drets dels catalanoparlants (el català continua sense ser oficial) i, en conseqüència, l'aprenentatge de la nostra llengua a l'escola és voluntari (l'anglès i el francès, en canvi, són assign-

natures obligatòries), tal com passa amb la religió. Malgrat que es tracta d'una llei molt poc consistent per al fi pel qual s'ha creat, almenys ara existeix un text legal que fa servir la denominació català per referir-se a la llengua dels franjolins. I, per tant, fins i tot els més escèptics han hagut d'acceptar que la situació de la llengua catalana ha fet un pas endavant. En la mesura que s'apliqui, prompte ens adonarem si el pas ha estat de formiga o d'elefant.

Precisament perquè té tota la pinta de ser una llei molt poc consistent, quan tot just ha fet dos mesos de la seva aprovació, l'actual consistori fragatí, dirigit pel PP i PAR, no ha tingut el més mínim inconvenient a iniciar els tràmits de substitució dels noms de cinc carrers del polígon Fraga Est, dedicats a oficis d'antany (bataners, venticillaires, matalasseres, casillers, adobacossis), avui desapareguts. No oblidem que tant

al Baix Cinca com en altres punts del món rural, la producció agrícola va configurar amb el pas del temps un vocabulari plenament arrelat a la terra i, per tant, genuïnament nostrat. I no sempre fàcil de traduir a altres idiomes sense tradició en el sector. L'equip de govern municipal justifica la substitució d'aquestes denominacions catalanes a causa dels suposats malentesos que provoquen entre els transportistes, la major part dels quals són forasters. Rebatejar els carrers amb noms més fàcilment identificables, com ara els dels cinc continents (escrits en castellà), és una manera de dir que allò fragatí, franjolí, català, és poc funcional per als temps que corren. El missatge és molt clar: desarrelar-nos no ens ha de doldre si és en favor d'un cosmopolitisme buit i castellanitzador. Que el principal ajuntament de la Franja no tingui

escripols a l'hora d'eliminar tot allò que pot sonar català delata metafòricament la manca de força amb la qual la nova llei desembarca en el panorama polític. Mentre el patrimoni lingüístic autòcton és tractat com una andròmina, l'ajuntament fragatí manté en el nomenclàtor carrers dedicats a l'*Alcazar de Toledo* i a altres referències franquistes, tot i l'existència d'una llei de la memòria històrica que obliga a retirar dels llocs públics la simbologia feixista.

Justament perquè els catalanoparlants de la Franja continuen per llei sent invisibles, en no haver aconseguit ser subjectes de ple dret, fa que la travessa del desert en bé de l'oficialitat del català, encara que no sigui un clam de majories, continui tenint sentit. I és que si no trenquem el silenci que ens fa invisibles, el silenci ens trencarà a nosaltres.

ANDREU SALOM I MIR
(Pollença)

El títol d'aquest article respon a una doble vessant qüestionable. La posició del nombre dels carrers en el nomenclàtor urbà, d'una banda, i la figura controvertida de l'historiador mallorquí **Joan Binimelis** de l'altra, que, a Pollença, dona nom a un carrer a tocar de la parròquia de Sant Jordi, el qual, tradicionalment, ha fet de porta d'entrada a la barriada d'El Camp.

Tot fent referència al primer aspecte, el de la numeració dels carrers, cal dir, per endavant, que no guarda, en la nostra vella -i bella- Europa, el mateix ordre posicional. Així, en els països de parla neollatina, amb l'excepció de França, l'expressió numèrica ve indi-

cada a la franja dreta del nom del carrer, mentre que a l'Europa germànica és general indicar primer el número (sia cardinal o ordinal), situat, per tant, a l'esquerra de l'apel·latiu de la via. A tall d'anècdota, podem esmentar que als nord-catalans (Catalunya Nord és sota administració francesa) els sobta d'allò més l'ús de l'abreviatura C/ davant el nom del carrer en qüestió, cosa que representa, en aquest cas un costum d'origen castellà, i que, en català, cal evitar (hi hem de posar el substantiu **Carrer**, com sempre s'ha fet), independentment de la posició a dreta o esquerra del numeral corresponent.

Quant a la denominació del carrer al qual fem referència, sembla que porta aquest nom arran del fet que durant un cert temps hom considerés que Joan Binimelis, una de les personalitats més importants del Renaixement mallorquí i home

d'una gran formació científica i humanista, fos natural de la vila de Pollença. La mateixa Gran Enciclopèdia Catalana així ho confirma, però estudis més recents, com El Dr. Joan Binimelis, el primer historiador de Mallorca, de Llorenç Pérez, han corroborat finalment que nasqué a Manacor el 1539 i morí a Ciutat el 1616.

A grans trets referirem que el científic i humanista manacorí estudià medicina a València i posteriorment es formà com a capellà a Roma. Gaudí de beneficis eclesiàstics a la Seu de Palma i fou rector de Marratxí durant alguns anys. Al llarg de la seva vida escriví un gran nombre d'obres científiques (tant de matemàtiques com d'astronomia i medicina) de les quals només ens n'han arribat unes quantes. També es dedicà, amb notable èxit, a la geografia i a la cartografia. Realitzà mapes de Menorca i de Cabrera, però sobretot excel·lí en l'elabo-

ració d'un mapa descriptiu de Mallorca, amb les mesures i distàncies geomètriques, molt útil per a la defensa de la costa mallorquina de l'atac de corsaris i pirates.

Cap a 1593, per tal de completar el mapa descriptiu, els Jurats de la Ciutat de Mallorca li encomanaren la labor d'escriure una història de Mallorca, que portà a terme en la **Història general del Regne de Mallorca**, obra dividida en set llibres, i que pretén descriure el territori físic i humà de l'illa (com ara el caràcter i forma de vida dels seus habitants, els esdeveniments històrics fins a les Germanies -1523-, a més de biografies dels fills il·lustres, tot destacant-ne el gran Ramon Llull). Aquesta obra magna, tanmateix, romangué inèdita fins al segle XX (el manuscrit de l'autor desaparegué i tenim la seva crònica gràcies a algunes còpies que es conservaren). Els motius pels quals

no va ésser publicada en el seu moment no són gaire clars, però sembla que l'autor patí diversos infortunis i caigué en desgràcia (suportà un escandalós procés inquisitorial al 1605, acusat de conducta amoral amb una monja). A més a més, el fet que el dit treball inclogués un bon reguitzell d'anècdotes i llegendes, cosa mal vista a l'època, tampoc no ajudà gens. Tot plegat féu que la figura de Joan Binimelis, una persona important a la Mallorca de finals del segle XVI, un intel·lectual de primera línia que havia gaudit de la protecció del bisbe i del virrei, desaparegués del panorama social de l'illa, víctima de la intolerància, de l'enveja i de la incomprensió; i així, també, l'obra binimeliana restà condemnada a un oblit tan injust com propi d'un país immers en una profunda decadència.

13, Joan Binimelis

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XVI LLIBRE

(Les lluites del segle XX)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI
Escriptor

La memòria històrica i el cine: El Tall

Editorial publica *Cinema del segle XX*

La dèria cinematogràfica de **Jaume Vidal Amengual a començaments dels setanta va ser molt important en la nostra formació humana, política i cultural. Qui no recorda les projeccions clandestines de pel·lícules fetes a casa seva, en aquella situació tenebrosa de poder absolut del franquisme?**

El Tall Editorial ha publicat el meu llibre *Cinema del segle XX*, el qual recull tots els articles que he anat publicant a la revista *Temps Moderns*, la millor publicació de cinema que ha existit mai a Mallorca i que dirigeix el meu bon amic Jaume Vidal Amengual. També inclou alguns articles sobre cine publicats a *dBalears* i a les revistes *Sa Plaça* i *L'Estel*.

Josep Juan Vidal, el director de l'editorial, i Jaume Vidal Amengual són les persones que han fet possible la publicació d'aquest nou llibre. Josep Juan Vidal per l'interès demostrat en la publicació d'aquest recull d'articles, i Jaume Vidal Amengual per haver-me obert les portes per a col·laborar durant uns anys a *Temps Moderns*. Ara que el llibre ja és al carrer potser és el moment de recordar l'època que vaig conèixer el director de *Temps Moderns*. La dèria cinematogràfica de Jaume Vidal Amengual a començaments dels setanta va ser molt important en la nostra formació humana, política i cultural. Qui no recorda les projeccions clandestines de pel·lícules fetes a casa seva, en aquella situació tenebrosa de poder absolut del franquisme? Vivíem temps de detencions i tortures. Feia poc que els sicaris de les forces repressives del règim havien detingut Puig Antich, que moriria poc després enmig de terribles dolors—l'agonia durà moltíssim, no el sabien matar—mitjançant el terrible sistema del garrot vil. Anant a veure aquelles sessions de cinema també ens exposàvem a una detenció. En el fons, per a la Brigada Política del règim, aquelles trobades de joves marxistes no deixaven de ser una reunió il·legal semblant a la de qualsevol partit perseguit pel feixisme. Tenguérem sort i no hi hagué mai detencions. Però segurament hi podia haver hagut molts problemes.

A començaments dels setanta Jaume Vidal vivia damunt casa meva, en una finca del carrer Antoni Marquès Marquès de Palma. Jo vivia al quart pis i ell al sisè, on al menjador, tenia la improvisada sala de projeccions. Aleshores

vivíem una època d'intensa militància antifeixista. Jo pertanyia a la direcció de l'Organització d'Esquerra Comunista (OEC), un partit marxista de tendència trotskista; en Jaume era del PCE, una organització de forta tendència estalinista. Malgrat aquesta militància en partits antifeixistes tan diferents, Jaume Vidal Amengual sempre va estar a disposició de totes les persones i grups que li demanàvem projeccions dels clàssics del cinema mundial. La projecció a casa seva de pel·lícules d'Eisenstein (*Octubre*, *La vaga*, *El cuirassat Potiomkim*...) servia per a la formació d'aquells primers militants comunistes, els joves que tenien vint anys en aquella concreta conjuntura històrica.

En aquell temps, els qui ja érem més grans, els nascuts en els quaranta, ja havíem tengut oportunitat d'anar a París, Roma i Londres per a veure algunes de les pel·lícules més importats del cinema mundial prohibides pel feixisme. Però els més joves, la generació, per entendre'ns, dels Mateu Morro, Antoni Mir, Biel Matamales, Guillem Ramis, etc., encara no havien tengut aquesta oportunitat i si no hagués estat per les projeccions a casa de Vicenç Mates i Jaume Vidal Amengual no haurien pogut gaudir de les obres mestres que recordam. El cinema va tenir, doncs, una importància cabdal en la formació de les avantguardes culturals antifeixistes de començaments dels anys setanta. Els debats, l'estudi dels clàssics del cinema mundial, els comentaris sobre *Octubre*, *La Vaga*, i de pel·lícules més modernes com podien ser *La batalla d'Alger*, *Z*, *La Confessió* i tantes altres, serviren per a consolidar els elements antifeixistes i progressistes d'aquella generació d'esforçats lluitadors i lluitadores.

Els millors films soviètics dels anys vint i trenta arribaven a Palma via Jaume Vidal, i també gràcies a l'esforç de Vicenç Mates. Mai no hauríem conegut Vertov i Eisenstein sense l'ajut d'aquests amics. Ambdós feren possible que veiéssim pel·lícules de Buñuel prohibides per la dictadura

Els millors films soviètics dels anys vint i trenta arribaven a Palma via Jaume Vidal, i també gràcies a l'esforç de Vicenç Mates. Mai no hauríem conegut Vertov i Eisenstein sense l'ajut d'aquests amics. Ambdós feren possible que veiéssim pel·lícules de Buñuel prohibides per la dictadura. Pens ara mateix en *Viridiana*. I els films de Charles Chaplin que no

podíem veure a l'Estat espanyol: *El Gran Dictador*, per exemple. Però el més important del mestratge de Jaume Vidal Amengual i Vicenç Mates no es reduïa solament a les projeccions clandestines d'aquestes pel·lícules; hi havia moltes més coses. Em referesc als debats sobre la cinematografia espanyola i mundial. Parl de les recomanacions de films de Visconti, Godard, Antonioni, Pasolini... Ens ajudaren a conèixer a fons el neorealisme italià i la *nouvelle vague*. Per a nosaltres, els revolucionaris dels anys setanta, aquells debats eren summament importats. Era avançar en les troballes intel·lectuals que havíem anat intuït mercès a les converses amb el pare i els oncles. El pare, Paulino López, i els oncles, José i Juan, sí que, a Madrid i València, en els fronts de combat, havien vist moltes de les pel·lícules que ara, a Palma, trenta anys i busques després, contemplàvem clandestinament.

Però a finals dels seixanta i començaments dels setanta la qüestió era defugir la podridura cinematogràfica franquista. Trobar, en el cinema comercial que ens oferien Hollywood, Londres i París, en les pel·lícules que aconseguïen arribar als nostres cines, els elements que ens permetien albirar l'existència d'un univers que no tenia res a veure amb la grisor imposada pel feixisme.

En els llibres de memòries que he anat escrivint durant aquests anys, he parlat del cine com si fos la nostra "universitat". Ho crec sincerament. Si ho pensam amb deteniment... podíem haver tengut mai "professors" de la importància d'Eisenstein, Visconti, Fellini, Chap-

lin, Buñuel, Welles, Pasolini o Tarkovski, per citar solament uns noms? I aquesta "universitat" va ser possible per l'existència, a partir de mitjans dels anys seixanta, del Cineclub universitari i, més endavant, de les pel·lícules que ens feien arribar Vicenç Mates i Jaume Vidal Amengual.

És evident que en el llibre no trobareu una anàlisi exhaustiva del cinema de tot el segle XX. Hem dit més amunt que el llibre és un recull dels articles publicats a *Temps Moderns*, *Diari Balears* (dBalears), *Sa Plaça* i *L'Estel*. Són articles de circumstàncies, escrits sense la idea de bastir cap història especial del cinema. Es tracta de servir el material publicat en revistes i diaris; material periodístic que, com tothom sap, és efímer i evanescent. L'única manera de deixar-ne constància per a la posteritat és provar de centralitzar-ho en una publicació monogràfica. Com podeu imaginar, l'ofertament de l'editor Josep Juan Vidal va arribar en bon moment, i de seguida que em va fer la proposta d'editar el material, m'hi vaig posar a la tasca. I, ara, mesos després de la proposta de Josep Juan Vidal, podem veure el llibre publicat.

La nostra dèria envers el cine venia de molt antic, de molts anys d'abans de l'existència del Cineclub universitari. El llibre és un recordatori constant dels anys de la nostra "iniciació" cinematogràfica poblera. En els capítols "1956-57: el cinema franquista a sa Pobra", "Record de Can Guixa i Can Pelut", "La inauguració del 'Cine Montecarlo'", "Fellini a sa Pobra (1958)" i "Records del cinema dels anys cinquanta" podem trobar molta informació sobre aquells films màgics i decisius en la nostra formació—o deformació, vés a saber!—.

Són capítols que ens permeten endinsar-nos en els anys del nostre bateig cinematogràfic. Per això he aprofundit en el record de les pel·lícules vistes a sa Pobra a mitjans dels cinquanta. En els capítols "El cinema franquista i l'esperit de la croada (I i II)", el lector pot trobar les valoracions de la majoria de films d'exaltació patriòtica espanyolista, de propaganda feixista. Igualment que en el capítol "El cinema i la censura franquista" es pot veure el ferreny control que elsensors del règim franquista exercien sobre totes les pel·lícules que arribaven a l'Estat espanyol. Pel·lícules que eren exhibides als locals comercials

després d'haver estat retallades, canviat l'argument, convertides en un material inofensiu per al públic, en opinió d'aquells falangistes i sacerdots que copaven els organismes oficials de la censura.

És evident que, després de la victòria de la burgesia, l'any 39, el règim franquista organitzà a fons el control d'aquest important mitjà artístic i de comunicació de masses. Ja en temps de la guerra, el *Movimento* creà un *Departamento Nacional de Cinematografía* (decret de 1-IV-1938) i implantà igualment una estricta censura (decret de 2-XI-1938). D'ençà de la derrota de la República, la indústria cinematogràfica depenia del *Ministerio de Gobernación* -enquadrat en la *Dirección General de Propaganda*. És quan Franco, imitant els nazis, ordena la creació del No-Do, un noticiari feixista que s'havia de projectar obligatòriament a totes les sales de l'Estat.

La història del control polític de Falange Española Tradicionalista y de las JONS damunt el cine és dramàtica. La censura del règim destruí projectes, qualsevol possibilitat creativa. La repressió del feixisme contra els intel·lectuals progressistes i d'esquerra portà a la mort i a l'exili molts dels millors que hi havia a totes les nacionalitats de l'Estat

La història del control polític de Falange Española Tradicionalista y de las JONS damunt el cine és dramàtica. La censura del règim destruí projectes, qualsevol possibilitat creativa. La repressió del feixisme contra els intel·lectuals progressistes i d'esquerra portà a la mort i a l'exili molts dels millors que hi havia a totes les nacionalitats de l'Estat. L'assassinat de Federico García Lorca fou el fet més destacat, però cal no oblidar que els botxins de Falange i del Nacionalcatolicisme exterminaren de rel qualsevol manifestació crítica dins el periodisme, l'ensenyament, la universitat, la premsa, la ràdio i el teatre.

La censura dins el cine era tan ferrenya -es controlava el producte des d'abans de néixer— que en molts d'anys els tribunals del règim no hagueren d'intervenir per a res. No hi havia motiu! Qualsevol possible atac a la moral oficial dels vencedors, a la religió, la més mínima crítica al sistema, a la política del franquisme, ja no passava a la pantalla: era tallada de rel en el seu inici... si algú s'atrevia a escriure tal tipus de crítica!

Són els anys en què el públic espanyol i català dona carta de patent a l'expressió "una espanyolada", per a referir-se a un producte fet sota el règim de Franco.

A mitjans dels anys seixanta ja sabíem a la perfecció que el sistema capitalista —la burgesia franquista que s'havia beneficiat de la victòria militar del 39— emprava la cinematografia per a fer arribar la seva visió del món als diversos pobles

oprimits per l'imperialisme espanyol. La lluita eterna d'Espanya contra l'Europa liberal en pel·lícules com *Agustina de Aragón*, *El tambor del Bruch* o *La princesa de los Ursinos*. Els ridículs fastos d'un imperi cruel i genocida (la liquidació física i cultural dels pobles del continent americà, d'Àfrica o Filipines) eren mitificats en films com *Alba de América* juntament amb el suposat heroisme de l'exèrcit imperial en *Los últimos de Filipinas*. Aleshores, d'infants, ens ho preniem bastant seriosament. Ara, quina panxada de riure en veure els dois que bastien els ideòlegs i servils del feixista capitalisme espanyol!

La burgesia i els seus aliats, els botxins falangistes, el clergat responsable de la benedicció de la "cruzada contra el comunismo" (així fou batejada la sublevació dels militars contra la República, l'esquerra, els treballadors i les nacions oprimides de l'Estat) trobava en el cine, mitjançant tota la parafernàlia del més ridícul folklorisme i les produccions pseudohistòriques abans esmentades, una arma de primera magnitud per a difondre la seva estantíssima concepció del món. El poble, els treballadors que patien, és possible que anassin al cinema a oblidar per uns moments els problemes reals que els sacsejaven (cartilles de racionament, manca de llibertat, fam en moltes famílies...). No hem d'oblidar que els anys quaranta i fins ben entrats els cinquanta és el temps de la *División Azul* i l'*Auxilio Social*, de l'autarquia, d'un cert aïllament internacional, dels estraperlistes, dels aprofitats que es fan rics damunt les necessitats populars. I són també els anys de la guerrilla antifranquista, completament oblidada i enterrada a causa del pacte de silenci de la transició (no parlar del passat, enterrar la lluita per la República, l'autodeterminació i el socialisme i, sobretot: no tocar la història del maquis. La guerrilla mai no va existir, segons els partits del pacte -PP, PSOE, PCE, UCD, CiU, PNB-).

L'estrena oficial d'algunes pel·lícules de Bergman, Fellini, Chaplin, Godard, Welles, Saura i Buñuel comença a rompre l'ambient cinematogràfic irrespirable i estantís que ens encerclava. Les revistes *Triunfo* i *Nuestro cine* ens ajuden a obrir els ulls definitivament. El material aportat pels col·laboradors de les revistes ens situa, ja a mitjans dels anys seixanta, en l'actualitat. Els corresponsals enviats a Venècia, Canes, Karlovy-Vary i altres festivals de cinema ens aporten informació de primera mà sobre l'evolució del cinema contemporani.

He parlat de la importància cabdal d'aquestes revistes en el capítol "*Triunfo*, una antiga revista de cinema"; i del que va significar el començament de la publicació de nombrosos llibres sobre el fet cinematogràfic en els anys seixanta i setanta en el capítol "Revistes i llibres de cinema en els anys seixanta i setanta".

Una mica abans que entenguéssim

que allò que anàvem a veure era una "espanyolada" (sempre consideràvem les pel·lícules estrangeres molt millors!), el cine, per a nosaltres, era anar a veure una pel·lícula de gàngsters o policies, una d'espases o de romans...

En la dècada dels cinquanta l'assistència setmanal a les projeccions del Teatre Principal (Can Guixa), el Coliseum (Can Pelut), el Cine Montercarlo i el Salón Montaña ens permetia albirar universos més enllà dels sermons dels sacerdots i les misses i processons organitzades pel clergat.

Can Guixa i Can Pelut (el "Principal" i el "Coliseum") eren els cines de la nostra infància i adolescència poblera. Dues i tres pessetes costava anar al "galliner" amb els amics (Miquel Crespi, Sebastià Bennassar...). Aleshores érem infants, uns joves que jugàvem a la pilota enmig de carrers -alguns encara sense asfaltar- i ens delíem per anar a contemplar els "quadros" d'aquests cines. Els "quadros" eren les fotografies de la pel·lícula que els propietaris dels cines posaven en unes posts que penjaven a la façana. "Quadros" la majoria de vegades en blanc i negre i, més endavant, pintats a imitació del tecnicolor.

Una mica abans que entenguéssim que allò que anàvem a veure era una "espanyolada" (sempre consideràvem les pel·lícules estrangeres molt millors!), el cine, per a nosaltres, era anar a veure una pel·lícula de gàngsters o policies, una d'espases o de romans... També -i eren les que més ens agradaven- les de l'"oeste" o de "vaqueros". Els més entesos de la meua colla -la del carrer Muntanya- estaven "especialitzats" en obres de "misteri", de "fer riure", "revistes" i "drames"... Les de "terror" (especialment les diferents versions de *Dràcula*) també ens seduïen, malgrat que després, en arribar a ca nostra, al vespre, posàvem cadires rere la porta de la nostra habitació! De "verdes" no n'havia (per allò de la ferotge censura que, sabíem, tot ho tallava). Però ja pels dotze o tretze anys, per a esbrinar si hi havia cap possibilitat o no de besada, ens apropàvem fins al portalam de l'església. Allà —ulls ben oberts— si copàvem, al costat del títol del film, un "3" o, molt millor!, un "3R", ja sabíem que, amb sort, podríem olorar alguna cosa. De veure, no: no ens deixaven entrar; en això sí que eren inflexibles els porters de Can Guixa i Can Pelut! Però anant a mirar els "quadros" de la façana potser podríem observar, amb plaer infinit, l'exuberant pitrera de Marilyn Monroe.

Com es podia comparar la misèria cultural que oferien els predicadors de l'església amb les meravelles que oferien les pantalles dels cines de sa Pobla? Tant per a la gent més gran com per a nosaltres, els més menuts, les pel·lícules ens oferien un món de sensacions i experiències autènticament inabastable. Era igual que els films arribassin censurats, que les tiores del censor haguessin fet desaparèixer els besos, bona part de

la pel·lícula; ben igual que els doblatges fessin malbé els guions, la història que el director ens volia explicar. La nostra imaginació era capaç de reconstruir tot el que la censura franquista havia fet malbé.

El cinema franquista d'aleshores mai no ens afectà gaire. Romaníem immunitzats a la propaganda feixista des de sempre! El pare i els oncles havien lluitat a favor de la República, en defensa de la llibertat i per aconseguir un món més just i solidari. Com podíem creure que els rojos eren dolents, els dimonis que ens mostrava la pantalla?

Són els anys que, menjant pipes i cacauets en el "galliner" (o a butaca quan hi anàvem amb els pares) ens anam empassolant -sense creure en el que ens mostren- "obres mestres" de la cinematografia espanyola del tipus *Sin novedad en el Alcázar*, aquella infumable pel·lícula dirigida per Augusto Genina (coproducció hispano-italiana de l'any 1940) i interpretada per Fosco Giachetti, Mirelle Balín, María Denis, Rafael Calvo, Andrea Cecchi, Aldo Fiorelli, Silvio Bagolini, Carlo Tamberlani i Carlos Muñoz. Dins aquesta línia d'exaltació de les "heroicitats" dels franquistes veuríem, com hem dit, monuments a la propaganda militar espanyola, a la "raça" hispànica i al nacionalcatolicisme com *El santuario no se rinde*, *Escuadrilla* o *A mí la Legión*. És evident que els fills dels vençuts no podíem combregar ni amb els continguts, ni amb l'estètica, ni amb la interpretació de qui posava el seu art al servei de tan tèrbols interessos: la mistificació històrica, la mentida més barroera. Els nostres pares, una bona part de la nostra família -la de procedència peninsular- havia lluitat en primera línia per a defensar els drets i llibertats dels treballadors, el règim republicà. El "meu" heroi no podia ser mai els estereotips que interpretava Alfredo Mayo. Crec que és bo d'entendre que els meus herois particulars eren el meu pare i els meus oncles. Jo, malgrat els meus deu o onze anys, escoltant les històries de la guerra a casa, al voltant de la foganya als hiverns, creia molt més els meus familiars que no el que em presentaven a la pantalla els servidors intel·lectuals del règim d'opressió que patíem.

Les pel·lícules de la guerra que hem citat, la comedieta de costums del Rafael Gil o l'inefable Dibildos, la bogeria "històrica" que representen les monstrositats del tipus *Locura de amor* (Juan de Orduña, 1948), *Agustina de Aragón*, *La leona de Castilla*, *Reina Santa*, *Inés de Castro*, *El tambor del Bruch*, *Alba de América*, *Jeromín*, *Pequeñeces*, *El marqués de Salamanca*... no tenen justificació possible; i el poble, la gent del carrer, així ho va entendre de seguida batiant aquells horrors amb una paraula exacta i precisa. I aquesta paraula era: "una espanyolada".

ESTIL, ESTILÍSTICA

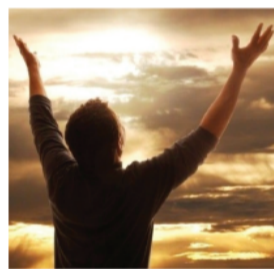
Recull a càrrec d'en

Ricard-Joan Colom

2ª PART.

(Pot ser lliurement reproduït, si és en llengua catalana i sens afany de lucre).

ESTILS, DÉU I

CREIENTS.

■ “Els homes creen déus a la pròpia imatge, no sols quant a la forma, sinó també quant a l'estil de vida” (Aristòtil d'Estagira, 384-322 a. de C., filòsof grec, deixeble de Plató i preceptor d'Alexandre Magne).

■ “Sí, “un novell estil de ser església”...Des d'on hom veu l'Església com a una “xarxa de comunicacions” junyida per l'Esperit, amb la llibertat creativa per als diferents nivells...Significarà un trencament de model, però no d'església...” (“*Transparència al cim*”, J. Rovira Tenas, escriptor i clergue catòlic català).

■ “En la comunitat espiritual regna sols la Paraula de Déu, en la comunitat anímica regna juntament amb la Paraula, també, l'home dotat amb forces especials, experiències i aptituds màgic-suggestives (...) Allà tot poder, glòria i majestat són donats a l'Esperit Sant, i ací cerquen i conreen poder, influències d'estil personal, certament sols es tracta d'homes pietosos amb la intenció de servir al millor i més enlairat, però en realitat, no obstant, per destronar l'Esperit Sant i allunyar-lo a distàncies irrealment. L'única realitat que queda ací és l'anímica. Talment que allà regna l'esperit, ací la psico-tècnica, el mètode; allà l'amor innocent, psicològic, pneumotòdic que ajuda el germà, ací l'anàlisi psicològica i la seva reconstrucció; allà l'humil i senzill servei al germà, ací el tractament científic i calculador d'un home llunyà” (“*Viure en Comunitat*”, 1937, a Finkenwalde, de Dietrich Bonhöffer, 1906-1945, pastor evangèlic de l'Església *confessant* de la resistència antihitleriana i gran teòleg per a la postguerra, visqué a Barcelona als anys '20).

■ “Déu se serveix del canvi per apartar de la seva obra els cristians rutinaris (Romans 12:2) ancorats en els èxits del passat (“els qui adornen les tombes dels justs”, segons St. Mateu) i exaltar els humils que s'hagin humiliat davant el poble al qual envia, tot acceptant el seu estil, llenguatge, art...” (Autocitació).

ESTIL I BÍBLIA

■ “L'estil de l'evangeli és admirable de moltes maneres i, entre les quals, per no dar-hi cabuda a cap frase contra els botxins i enemics de Jesucrist. Car no n'hi trobareu cap en els historiadors contra Judes, Pilat, ni contra cap dels jueus” (Blasi Pascal, 1623-1662, savi i científic occità).

■ “Hem de deixar d'utilitzar la Bíblia com si fos un *potpourri* de texts demostratius inerrants pels quals podem portar la gent a l'esclavatge de les nostres tradicions...No hem d'utilitzar ja més la Bíblia com els fariseus utilitzaven la *Torah* quan li donaven un estatus absolut i final. El biblicisme cristià no és pas diferent de legalisme jueu. És el vell estil de la lletra, no el camí nou de l'Esperit” (Robert D. Brinsmead, teòleg protestant exadventista).

■ “Si hi ha res de recomanable en els meus pensaments o en el meu estil, és gràcies als meus pares per haver-me infós un primer amor de les Escripures” (Daniel Webster).

■ “Una manera en què l'Home-Déu ens revela a Ell Mateix, de totes les maneres, no és en una visió magnífica o un esdeveniment sobrenatural, sinó a les pàgines del que anomenem la Bíblia. Imagina-t'ho. És estrany. Un llibre. Per què no aparèixer-se simplement

a aquell que El cerca i parlar-li cara a cara. No! Per què? Ens mataria. Se'ns enduria absolutament per ser afrontat amb el Jesús Real, perquè el Jesús en el qual hem acabat creient és un conte de fades, un follet jovial, un caràcter de fantasia. La Bíblia ens prepara per a Ell, oi? Utilitzant tipus, ombres, històries, sols per estimular el nostre desig i per acostumar-nos a Ell i al seu estil, així no quedem totalment impressionats quan El trobem” (Chip Brogden, pastor estatunidenc per la simplicitat evangèlica).

ESTIL DOLENT:

-EN

L'ESGLÉSIA

■ “Daneels, president de Pax Christi, digué que l'esborrany de la declaració final ja era escrit abans d'obrir les sessions. Prova d'això són cents d'esmenes que han plogut damunt un projecte d'esborrany final, paradoxalment redactat abans d'obrir les sessions” (“*El País*”, 14 al 16-12-1991, sobre l'estil vaticà de “prendre acords”).

■ “La Sagrada Escripura anomena pneumàtic o espiritual sols allò que produeix l'Esperit Sant, que ens implanta Jesucrist com a Senyor i Salvador. Psíquic, “anímic”, anomena l'Escripura el que prové dels instints naturals, forces o disposicions de l'ànima humana (...) En la comunitat espiritual regna sols la Paraula de Déu, en la comunitat anímica regna juntament amb la Paraula, també, l'home dotat amb forces especials, experiències i aptituds màgic-suggestives (...) Allà tot poder, glòria i majestat són donats a l'Esperit Sant, i ací cerquen i conreen poder, influències d'estil personal, certament sols es tracta d'homes pietosos amb la intenció de servir al millor i més enlairat, però en realitat, no obstant, per destronar l'Esperit Sant i allunyar-lo a distàncies irrealment. L'única realitat que queda ací és l'anímica. Talment que allà regna l'esperit, ací la psico-tècnica, el mètode; allà l'amor innocent, psicològic, pneumotòdic que ajuda el germà, ací l'anàlisi psicològica i la seva reconstrucció; allà l'humil i senzill servei al germà, ací el tractament científic i calculador d'un home llunyà” (“*L'espiritualitat de la comunitat cristiana*” a “*Viure en Comunitat*”, 1937, de Dietrich Bonhöffer, 1906-1945, pastor evangèlic de l'Església *confessant* de la resistència antihitleriana).

-EN

POLÍTICA

■ “Som davant d'un estil de fer política que

desprestigia la brillantor, el talent i l'excel·lència. No és qüestió de grup sanguini. No és qüestió de classe social. No és qüestió de si Esquerra o convergents. El drama és que governeu un país i no l'estimeu” (“*No estimeu Catalunya*”, AVUI. 29.06.07, Salvador Sostres i Tarrida, *1975, articulista barceloní).

■ “Si hi ha alguna cosa que l'inconformista odia més que un conformista és un altre inconformista que no es conforma amb l'estil majoritari d'inconformisme” (Bill Vaughan)

■ “Només l'idioma propi tradueix plenament l'home que cadascú porta dins. Qui parla la pròpia llengua es manifesta folgadamente tal com és, amb un estil inconfusible de distinció personal. Qui parla una llengua que no és la pròpia sol manifestar-se com un inferior, sempre amb poca o molta indigència. Per això només pot prescindir de l'ús de l'idioma propi qui no porta dintre seu un home, un caràcter amb exigència de manifestar-se, el castrat en l'esperit, el que accepta d'ésser mutilat en el membre més viril de tots: La llengua” Una Europa que basés la unitat en el deixament dels pobles -no dels estats actuals, molts dels quals reclamen d'ésser dissolts- que han de donar-li vida, que imposés a tots la mateixa i única llengua oficial -la del més fort-, unes mateixes lleis interiors per a tots, una cultura única -a l'estil de l'Espanya unitària-, acabaria essent una Europa colonitzada per l'estat que exercís l'hegemonia. La seva unitat resultaria sempre precària i la seva eficàcia nul·la. Esdevindria un camp de concentració de pobles, tètric i convulsinat, com són ara aquells estats unitaris que sembla que no tenen altra “misión en lo universal” que l'exercici de la violència, contra les nacionalitats minoritàries que oprimeixen i que es resisteixen a morir” (Mossèn Josep Armengou i Feliu, Berga 1910-1976, eclesiàstic i escriptor catalanista).

■ “El ministre de Defensa xinès diu que hi haurà “tolerància zero” amb Taiwan. El règim de la Xina veig que també és democrata a l'estil espanyol. Deuen ser parents. El govern xinès diu que amenaça amb la “solució militar” si Taipei es declara independent. A veure aquests progres de saló que tenim aquí a Catalunya quan convocaran la gran manifestació a favor de la llibertat de l'illa i en contra de la invasió xinesa?” (Jordi Romaguera, independentista català).

■ “Les tradicions i saviesa popular de segles són substituïdes en un bufit, gràcies al conductisme de masses -- TV en mà, a mode de pistola-- en un ventall de modes, contradictòries, evanescents, televisades, comercialitzades i manipulades, i a quina més frívola i autodestructiva, deixant les societats mentalment arrasades, sense arrels, dividides, en un toll de confusió i pudint a caos. Sens dubte és una estratègia del gran Poder econòmic-polític per a fer, del poble, una plebs inerta, consumista i idiotitzada a l'estil del “1984” d'Orwell” (Autocitació).

■ “De la política depèn el futur de la gent. No és cosa de broma. Per a la frivolitat incompetent ja esteu vosaltres, els progres xerraires, presentant ideologies impossibles o violentes, com correspon a demagogs amb la síndrome de Peter Pan. És natural que siau marginals i que la gent no us vulgui. La gent no pot confiar en irresponsables que es prenen la vida i la mort de la gent a xunga. Els agermanats, els segadors, els maulets i els maquis històrics han estat gent prou així com vosaltres (ho podem resseguir per les cròniques de l'època) i per això hem perdut sempre. Mentre no canviem eixe xip, sempre perdrem. A vosaltres us agrada el victimisme i l'estètica de perdedors, però això és un luxe estètic que el nostre país, en aquestes alçades del desastre, ja no es pot permetre si vol sobreviure. Naturalment això a vosaltres tant se us en refot. Vosaltres hi sou per a xalar i per a figurar en la barra del bar, el país per a vosaltres és sols un recurs estilístic i en realitat us hi cagueu sense problemes de consciència” (Autocitació).

-EN ELS OPRIMITS

■ “Però no tots els pobres viuen en el bé. A muntó

d'ells es deixen contaminar per l'estil de vida de llurs opressors. Prefereixen imitar Nabuconodosor. Tot i ser oprimits tenen mentalitat d'opressor... Molts abandonaren la petita nació, s'adheriren als sistema muntat per Nabugodonosor i començaren a fer-se rics. Per a ells, el captiveri no fou tan penós, però tampoc no en va néixer el futur" (D'un estudi bíblic sobre el Captiveri a Babilònia)

■ "Pels carrers, arran la victòria de la Selecció espanyola de futbol del passat estiu (que fou tot un desplegament de marketing al més pur estil goebbèlia) veus banderes espanyoles als balcons (abans no en penjaven) i encara més als cotxes. Quan ho veig, la sensació que em produeix és com si veés una svàstica, i de fet sovint ho deuen voler ser" (Autocitació).

-EN LES DONES

■ "Les dones tenen el sentiment del que s'estila, però no el sentiment de la bellesa" (Théophile Gautier, 1811-1872, poeta i novel·lista francès).

■ "En Howard es mostrava convençut que una dona ha d'actuar amb un estil masculí, insolent. Segura de ser bona, no res de febleses ni defalliments" ("Lauren Bacall. Per mi mateixa", [Betty Joan Perske], *1924, actriu de cinema judeoneoiorquina).

■ "Crec en les dones; i en llur dret a les pròpies millors possibilitats en tots els aspectes de la vida. I trob que els estils de vestir practicats per les dones són un obstacle palès a la realització d'aquestes possibilitats" (Elizabeth Stuart Phelps [Mary Gray Ward], 1844-1911, escriptora de Boston).

-EN ELS HOMES,

ESTIL MASCLISTA.

■ "Quan hom parla de l'alliberament de la dona, l'home diu sí amb el cap i no amb el cor" (Núria Espert, *1936, màxima actriu catalana contemporània).

■ "Entre les teories biològiques d'Aristòtil figurava la de considerar la dona com a forma imperfecta de l'home. Encara l'heterosexual, al món masculí de Grècia era pensament comú, igual que en Plató, que les relacions vitals d'un home eren amb un altre home" ("The Nature of Alexander", 1975, de Mary Renault, 1905-1983, escriptora i hel·lenista britànica).

■ "Cal millorar la condició femenina. Les cuines són massa petites, les aigüeres massa baixes i el mànec de les cassoles està mal aïllat" (George Wolinski, *1934, humorista francès nat a Tunísia).

■ "Ai, l'etern femení!, deia aquell home la dona del qual mai no acabava de morir-se" (Alphonse Allais, 1854-1905, escriptor i humorista francès).

■ "Un marit li diu a la seva muller: escolta'm, vull que gaudeu de més llibertat. Ella li demana: I com? I ell respon: Deixa'm ampliar-te la cuina" (Acudit masculista).

■ "Què pensa una dona davant un full esquinçat per la meitat? Mira, un trencaclosques!" (Acudit masculista).

■ "Per quin les dones tenen quatre llavis? -- Dos per a equivocar-se i dos per a demanar perdó" (Acudit).

■ "No som enemics de la concessió del vot a la dona; estimem que aquest dret de ciutadania li ha de ser concedit, però al seu temps, passats cinc anys, deu, vint, els que calguin per a la total transformació de la societat espanyola, quan les nostres dones es trobin remudes de la vida d'esclavitud a la qual avui estan

sotmeses, quan lliures de prejudicis, d'escrúpols, de supersticions, de suggestions, deixin de ser submisses penitents, temeroses de Déu i dels seus representants a la terra, i vegin independitzada la seva consciència" (Diari "La Voz", 2 d'octubre de 1931).

■ "Escriptors i poetes miren de copsar la veritat de la dona. Però fins ara no s'endinsaren mai al seu cor, perquè, en guaitar-la a través del vel del desig, sols poden albirar la forma del seu cos, i en mirar-la a través del vidre d'augment del despit sols hi troben feblesa i submissió" (Jubran Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès).

■ "El pitjor marit no és pas el qui maltracta sa muller, sinó aquell qui no hi creu, que la bandeja, que la jutja inferior i la fa patir en totes les bondats, les embranzides, les tendreses i les fineses que ella havia volgut oferir. Els qui no donen res ni demanen res. L'atròfia del cos no és res en comparació amb la de l'ànima, així com la possessió no és res comparada amb el desig" (No en consta l'autor).

■ "Adorable en la seva submissió no gaire brillant, encantadora en la seva encís infantil pels pisos brillants, fins i tot encara perdonable en la seva competència rancorosa per atènyer el rentat més brillant i més blanc, la noia de la porta del costat de l'Avinguda de Madison és tot el que el mascle americà podria desitjar -a no ser que, per algun fracàs, ell hagués d'afeccionar-se a la camaraderia humana" (Vivian Gornick, *1935, periodista nascuda al Bronx i Barbara K. Moran, escriptora feminista estatounidenca).

■ "Era un signe d'aquell orgull masculí passat de moda, tan novell i tan atractiu per a ella, pertanyent a algun codi antic, que unia els homes entre ells encara que fossin enemics i interdia les dones de lluitar contra els homes i també de donar ales a un fill perquè es revoltés contra son pare" ("Home from the Hill / Amb ell arribà l'escàndol", 1960, de William Humphrey, *1929, escriptor texà).

■ "Déu mana a propòsit de vostres fills: Deixau al mascle una part igual a la de dues femelles; si les dones fossin més de dues, tindran el terç d'allò que deixa el difunt..." (L'Alcorà, sura IV-12, Mafumet).

■ "Aquelles de les quals temeu la desobediència, amonesteu-les, mantingau-les separades dins llurs cambres, copegeu-les. Si creuen, no cerqueu ja cap manera de maltractar-les" (L'Alcorà sura IV-38)

■ "Durant l'època de Jesús estava molt mal vist entre els jueus que un religiós parlàs amb dones. Jesús no sols hi parlava, sinó que li seguien colles de dones i fins i tot tractava amb prostitutes, borratxos, col·laboracionistes (de la Hisenda dels ocupants romans), independentistes (com Pere i els germans) i tota mena de gent, sense cap perjudici. Per això els ortodoxes estaven escandalitzats i esborronats: desafiava tots els prejudicis instaurats socialment, més quan feia miracles i tanta gent li seguien darrere tenint-lo per profeta o Messies. Per mantenir llur poder estant i corrupte no van veure més eixida que fer una conxorxa amb els ocupants romans (els jueus no podien sentenciar a mort) per assassinar el líder heterodoxe. El prejudici és potencialment assassí perquè la mentida crida la violència" (Autocitació).

■ "El matrimoni és una cosa mal equilibrada. De nit tenim en braços una doneta estimada i a l'endemà li fem crits per qualsevol fotesa" (Vicky Baum, 1888-1960, novel·lista austriaca, d'obra variada i abundosa).

■ "L'afecte, la simpatia, la submissió d'una dona, és tot el bé que ella pot fer-nos, i l'últim favor no farà pas augmentar-ne el compte -o, si ho fa, amb prou feines" (Gregorio Marañón, 1887-1960, metge i escriptor foraster).

■ "L'error de certs abandonaments és que deixen l'ésser abandonat incapacitat per a pertànyer a un altre. Ell volgué una dona distinta de totes, una dona per al seu ús personal i intransferible, i per fer-la com la volia hagué de començar per desfer-la. I açò fou l'únic que sabé fer: fer-la malbé. Però no sabé refer-la" (François Mauriac, 1885-1970, novel·lista occità afrancesat, catòlic i progressista).

ESTILS

PRETENCIOSOS

■ "Ací la Princesa va creure que venia al cas de sospirar" ("Sonata de Primavera", Ramón del Valle-Inclán, 1866-1936, escriptor galleg de l'esperpento espanyol).

■ "Els homes que es tornen excèntrics perquè aspiren a ser ells mateixos, produeixen la impressió de ser més imperfectes que els individus de classe, perquè

la tradició és sempre més sàvia que l'individu mediocre" (Hermann Alexander von Keyserling, 1880-1942 ó 1946, filòsof i científic alemany).

■ "Duia una corbata estil Ascot amb una llaçada nugada potser devers el 1880. La pedra verda de l'agulla no arribava pas a tenir el tamany d'una poma" ("Farewell, lovely / Au, nineta", de Raymond Chandler).

■ "Conteu-nos això, bescomte!- digué la mestressa de casa, qui en aquesta frase havia trobat un vague *perfum Louis XV*" ("Guerra i Pau", 1866, de Lev N. Tolstoi, 1828-1910, escriptor rus).

■ "Les dones tenen el sentiment del que s'estila, però no el sentiment de la bellesa" (Théophile Gautier, 1811-1872, poeta i novel·lista francès).

■ "Saps, quan entrí per primera vegada a les pel·lícules Lionel Barrymore feia d'avi meu. Més tard actuà com a mon pare i finalment com al meu marit. D'haver viscut estic segura que jo hauria actuat com a sa mare. Aqueixa és l'estil de Hollywood: Els homes hi rejuveneixen mentre que les dones envelleixen" (Lillian Gish, 1896-1993, actriu estatounidenca).

■ "És interessant d'especular com va desenvolupant-se la qüestió, talment que en dues de les institucions més antifeministes, l'església i la justícia, els homes van vestits a l'estil de les dones" (Florynce Kennedy, 1916-2000, advocada i líder feminista afroamericana).

■ "A ca nostra parlar de pluridisciplinar (a les Universitats catalanes solen usar aquesta expressió) és pura estilística sense cap contingut, en realitat vivim en una cultura mediocre i subvencionada pels amos espanyols. Colonitzada, per tant, amb tota mena d'assistents catalans malalts de rutina i de no pensar les coses" (Autocitació).

MANCA D'ESTIL

■ "Tot allò que no és etern està eternament passat de moda" (Clive Staples Lewis, 1898-1963, novel·lista cristià nordirlandès).

■ "El pare d'una noieta, sobretot si és adolescent, descobrirà que a ella no li ve de gust que la vegin caminant amb ell pel carrer. De fet, sovint, li demanarà de quedar-se unes passes més arrere. El pare no s'ha pas de prendre aquesta mena de degradació com a res de personal; senzillament és qüestió de vestimenta. La del pare fa ois. En els temps actuals totes les filles són grans autoritats a l'hora de saber allò que s'estila, i una de les coses que tenen per certes és que son pare es vist com un garramanxo" (Bill Cosby [William H. Cosby Jr.], *1937, humorista i escriptor afroamericà).

■ "...pensament feble, conviccions sense fermesa, asèpsia en els seus compromisos, indiferència *sui generis* feta de curiositat i relativisme alhora...; la seva ideologia és el pragmatisme, la seva *norma de captivament*, la vigència social, allò que es porta, allò que s'estila; la seva ètica es fonamenta en l'estadística, substituïda de la consciència; la seva *moral*, curulla de

neutralitat, manca de compromís i subjectivitat, queda resclosa a la intimitat, sense gosar eixir en públic” (*L'home light – Una vida sense valors*, 1992, d'Enrique Rojas, catedràtic de Psiquiatria de Madrid).

■ “El veïnatge de diverses parisienques tan elegants, tan boniques, féu que s'adonés de la vellura de la toaleta de la senyora de Bargeton, tot i que era prou ambiciosa: ni les teles, ni les maneres, ni els colors no s'estilaven. El pentinat que tant el seduïa a Angulema li va semblar d'un gust espantós comparat amb les delicades invencions d'aquelles dones” (*Les il·lusions perdudes*, 1843, d'Honorat de Balzac, 1799-1850, novel·lista realista-romàntic, mig occità).

■ “Alguns cristians, principalment aquells que no estan avesats a veure art ni a pensar-hi, rebutgen la pintura moderna i la poesia contemporània, no pas perquè transmetin un fals concepte de la vida i de l'univers de Déu, sinó simplement perquè se senten amenaçats per una nova forma d'art que no entenen (...) Ben distint és rebutjar una obra simplement perquè l'estil en què ha estat realitzada és diferent del que estem avesats a veure. En altres mots: Els estils, quant a formes, canvien i no hi ha res de dolent en què s'esdevinguí així. Aquesta mena de canvi no sols és veritat en les formes artístiques, és veritat també en tots els àmbits de la vida” (*Art i Bíblia*, de Francis A. Schaeffer, 1912-1984, famós i influent líder i escriptor evangèlic).

■ “-És cert -féu el joier- ¿on aniríem a parar? A més, cap d'ells no es fica joiells, i quan veuen una serp s'horroritzen, i tot just la figura serpentina és la que ara s'estila a Pompeia” (*Els darrers dies de Pompeia*, d'Edward George Bulwer-Lytton, 1803-1873, escriptor anglès).

■ “A ca nostra parlar de pluridisciplinar (a les Universitats catalanes solen usar aquesta expressió) és pura estilística sense cap contingut, en realitat vivim en una cultura mediocre i subvencionada pels amos espanyols. Colonitzada, per tant, amb tota mena d'assistents catalans malalts de rutina i de no pensar les coses” (Autocitació).

Empar Moliner i la degradació del porno

“El portaveu republicà Eduard Suárez, va dir-ho exactament així: “És degradant per a les dones, hi ha espectacles de sexe en directe, provoca embussos i no aporta res a la ciutat”. No discutiré això dels embussos. En provocava. Tampoc discutiré això dels espectacles en directe. N'hi havia. Però em trec el barret pel fet que hagi descobert que el porno és degradant amb la dona. Home es clar! I amb l'home. I amb els animals. Aquesta és la gràcia del porno! Però el porno és ficció.

Es clar que la ficció i la realitat cada cop més hi ha qui les confon. Conec un actor que no pot sortir al carrer perquè fa de dolent a la tele i la gent l'insulta. I un escriptor amic meu va escriure sobre un jardiner curt de gambals. Un jardiner del poble, que sostenia que la novel·la estava inspirada en ell, va dur-lo a judici”.

Empar Moliner a la secció Dos Negroni del diari Avui del 6 de maig del 2010, en referència al Festival de Cinema Eròtic de L'Hospitalet.

Espanya ens vol fer desaparèixer

Menys de la meitat d'escoles del País Valencià (el 44%) ofereixen plans d'ensenyament en valencià, el que suposa que en el 56% que resta ofereixen una educació estrictament monolingüe en llengua castellana. Per aquest motiu, multitud de centres en col·laboració amb la Federació Escola Valenciana (FEV), entitat en defensa de la presència del valencià a les escoles, han reiterat aquesta setmana, amb motiu de l'obertura del període de matrícula a les escoles per al curs que ve, la seva demanda a la Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana d'obrir noves vies en valencià.

Tal com ha dit el President de la FEV, Diego Gómez, milers de famílies “veuen vulnerats els seus drets lingüístics” al País Valencià perquè només a 765 dels 1.726 centres d'educació infantil i primària del territori és possible estudiar en valencià. Les respostes de l'administració a aquestes demandes, però, han estat motiu d'indignació: tal com han assegurat els caps d'alguns dels centres que han demanat el valencià a les aules, des de la Secretaria Autonòmica d'Educació de la conselleria valenciana -al capdavant de la qual hi ha Concha Gómez- han comunicat verbalment als directors dels centres educatius que havien sol·licitat obrir noves línies en valencià que “aquestes es denegarien sistemàticament”.

La negativa, que exclou sense cap mena d'explicació poder aplicar programes que ofereixen la possibilitat d'estudiar en valencià, com són el Programa d'Ensenyament en Valencià (PEV) -per a un alumnat majoritàriament valencianoparlant- o el Programa d'Inmersió Lingüística -per a un alumnat no valencianoparlant- ha

estat denunciada per Gómez, que ha sentenciat que la resposta de la Conselleria d'Educació “no els ha estat comunicada per escrit ni de manera oficial” perquè “saben que estan cometent una il·legalitat”. La FEV ha reiterat la gravetat del cas donada la poca capacitat de compensar la balança de l'ensenyament en català dels centres privats i concertats del territori: només 31 centres d'aquest tipus l'ofereixen al País Valencià, una xifra que deixa una oferta pràcticament inexistente. Diego Gómez ha estat clar: “S'està fent una política d'extermini de la llengua pròpia”.

Fuster, Sales, Galí...

Recentment, la Comissió Europea ha decidit suprimir la plaça de traductor de català que tenia a la seva oficina de Barcelona. I, davant la petició d'informació adreçada per diversos eurodiputats catalans, ens van voler tranquil·litzar assegurant-nos que, d'ara endavant, si és necessària, aquesta tasca es desenvoluparà des de Madrid.

En una reunió posterior, els eurodiputats socialistes van mostrar la voluntat d'interpel·lar novament a les comissàries responsables de la qüestió. Aleshores, després d'expressar el meu suport a qualsevol iniciativa ulterior, no em vaig poder estar de preguntar per què **els socialistes estan tan preocupats per la supressió d'una plaça de traductor i, en canvi, no diuen res pel que fa a l'incompliment per part del Govern espanyol de 17 acords signats amb 5 institucions europees per un major reconeixement de la llengua catalana.**

Sense entrar en gaires detalls, la resposta del senyor Raimon Obiols va ser tan contundent com poc clarificadora (almenys des del meu punt de vista). I,

després d'un breu intercanvi d'opinions amb una deriva inclosa cap a la situació lingüística i política del País Valencià, **l'eurodiputat socialista va formular una conclusió molt interessant**, que m'agradaria compartir amb tots els lectors. **En concret, va afirmar que: “Tot això és culpa d'en Fuster, d'en Sales, d'en Galí i dels Quaderns de l'exili”.**

Sens dubte, es tracta d'una sentència injusta i poc rigorosa que converteix les víctimes en culpables i que absol una llarga corrua de botxins que s'inicia a Almansa, que passa pel franquisme, que es perllonga en els acords entre Fernando Abril Martorell i Alfonso Guerra, i que perviu en la violència de la ultradreta espanyolista i en les complicitats de molts altres.

Sigui com sigui, en Raimon Obiols l'encerta en identificar alguns dels referents que, a molts de nosaltres, ens han servit per mantenir-nos fidels al país i als alts ideals de la llibertat i de la justícia arreu del món. Tant és així, que la lectura de Fuster, de Sales i de Galí (entre molts d'altres) és una de les millors vacunes contra la temptació de deixar-nos tenallar per la por i pels aparents privilegis derivats de la gestió d'alguns serrell i d'algunes escorrialles.

En definitiva, per evitar que Catalunya sigui allò amb què alguns semblen conformar-se, seria bo que els nostres joves llegeixin els nostres clàssics i que viatgin pel món per constatar que, d'aquells que ja han assolit la seva llibertat, no n'hi ha cap que hi vulgui renunciar.

Oriol Junqueras

http://www.tribuna.cat/index.php?option=com_content&task=view&id=92168&Itemid=26

VALÈNCIA

Presentació del llibre:

Removent consciències. Transgressió cívica i fet nacional

À. Velasco i Q. Gibert, eds. (Editorial Afers) a càrrec d'Eliseu Climent, president d'Acció Cultural del País Valencià; Quim Gibert, coeditor i coautor, i Patrícia Gabancho, coautora.

Dia: Dijous, 10 de juny de 2010.

Hora: 7 de la vesprada.

Lloc: Pavelló Àtic de l'OCCC (Octubre Centre de Cultura Contemporània)

Adreça: carrer Sant Ferran, 12, València.

Organitza: Octubre Centre de Cultura Contemporània.

Què és Espanya?

¿Qué es España? Pues los que mandan en España y deciden qué debe ser y qué debe parecer: los altos cargos de los grandes bancos, la casa de la duquesa de Alba y todo el resto de grandes potentados. Ellos cobran y los demás tienen que pagar sus engaños.

Lluitar tenaçment per “causes perdudes” com drets civils o històrics o lingüístics o per la cultura digna, etc. no és cap sentimentalisme ni nostàlgia, ni tan sols nacionalisme. És una manera de resistir a la deshumanització i a la manipulació massives. És dignitat, és lluita per la veritat i és resistir-se a ser una peça en la maquinària dels poderosos que ens volen convertir en zombies al servei d'ells. És una de les poques maneres de continuar essent persones humanes amb una memòria i una dignitat. Qui perd el sentit de la realitat amagada darrere tones de propaganda s'ha convertit en un robot i en un esclau al servei de la psicopatia institucionalitzada.

“... els poders establerts, tendeixen al control, unificació i explotació psíquica de llurs súbdits” (“Moral i Nova Cultura”, Xavier Rubert de Ventós, filòsof català).

“El gran mal de l'home no rau en la pobresa ni en l'explotació psíquica, sinó en la pèrdua de singularitat humana sota l'imperi del consumisme” (Pier Pablo Passolini, director de cinema italià, s. XX).

“Lo puple fidèl a sa mair, serà gascon, totjorn! e francimand, jamai!” (L'original en occità és d'en Jasmin, pseudònim de Jacme Boé, nat a Agen 1789).

“No podemos tomar la comunió en los altares de una cultura dominante que confunde valor con precio y convierte a los países y los pueblos en mercancías” (Eduardo Galeano).

“It is beneath human dignity to lose one's individuality and become a mere cog in the machine” (Mahatma Gandhi).

“Exterminating a race lies not only to destroy his people. It's particularly by damaging their self-esteem, to convince them that everything they are is irrelevant in the earth's surface, its culture and its people are useless” (John Depp).

¿De dónde proviene el derecho de España por gobernar Catalunya? ¿En qué se basa? No en el deseo del pueblo, que fue conquistado tras una guerra de exterminio y limpieza étnica (1705-1715). Se trata de una vieja conquista, de una usurpación contra las leyes parlamentarias vigentes y de la imposición del absolutismo monárquico y de la ocupación militar a bayoneta calada. Generalmente no es aceptado que ningún saltaparedes que haya robado una propiedad durante largo tiempo sea el más indicado para continuar poseyéndola. Un violador no tiene derecho a retener a la mujer que ha secuestrado: ni a

negociar un Estatuto de medias tintas.

Lo único que fundamentalmente preocupa a la oligarquía española es no perder territorio por no perder impuestos. Toda la histeria interminable y la propaganda obsesiva por el constitucionalismo inamovible, el bilingüismo desigual y la “sagrada unidad” como religión de Estado no es más que esto: el miedo de la oligarquía de siempre a perder ricas colonias de dulce miel. “España” es sólo una ideología del Poder.

“Espanya, per la seva naturalesa, mai no atén la paraula i el raonament. Només comprèn la sentència judicial i l'acció executiva. És a dir, que mentre no hi hagi un organisme superior que l'obligui a respectar els principis democràtics continuarà practicant mètodes propis d'un règim totalitari. Malauradament, no pot ser de cap altra manera tractant-se d'un país que inclou un article-amenaça en la seva Constitució en virtut del qual es justifica l'ús de la força militar per reprimir tot intent democràtic de secessió d'un territori. Estem parlant del país de la *cerrazón*, un país tancat en si mateix que ha fet de la unitat territorial fonamentada en la força la seva única raó de ser. Això fa que, essencialment, les similituds entre el fanatisme islamista i el fanatisme espanyolista siguin enormes. Només les formes els diferencien. El primer utilitza la violència, el segon se serveix de l'Estat de dret per imposar lleis antidemocràtiques, però tots dos exigeixen

sotmetiment religiós a un mateix déu. Els uns en diuen Al·là, els altres Espanya” (Víctor Alexandre).

“El fet que la llibertat no sigui possible a Espanya, no és un argument contra la llibertat: és un argument contra Espanya”

“Spain, by its' very nature, understands neither words nor reason. [Spain] only understands judicial sentences and executive actions. That is to say, while there is no overseeing entity that will force it to respect democratic principles, [Spain] will continue to practice its' own methods of a totalitarian regime. Unfortunately, it has no other option when you consider a country whose constitution includes a threatening article justifying the use of military force to quell any territorial intent to secede in a democratic manner. We are speaking of a country that has closed in on itself and has made territorial unity its' fundamental reason for being. This makes it so that the essential similarities between Islamic fanaticism and Spanish nationalist fanaticism are enormous. The only difference is the form they take. The first utilizes violence, and the second utilizes its' right to impose antidemocratic laws, but both impose subordination to their one god. The first call their god Allah, the second call their god Spain.” (Victor Alexandre)

“The fact that liberty is not possible in Spain, is not an argument against liberty, it is an argument against Spain”.

Llenderada als genocides lingüístics: un 8,8% més d'inscrits a les proves de català

Balears | Política

Un 8,8% més d'inscrits a les proves de català

Gairebé 15.500 persones s'han inscrit a la convocatòria de juny per obtenir els certificats dels diferents nivells. 4.100 han emprat la inscripció per via telemàtica

dBalears | 12/05/2010

Fins a 15.402 persones s'han inscrit provisionalment a la convocatòria de juny de 2010 de les proves per a l'obtenció dels certificats oficials de coneixement del català que expedeix la Direcció General de Política Lingüística de la **Conselleria d'Educació i Cultura**. Del nombre total d'inscripcions, 4.100 s'han realitzat telemàticament.

El nombre de persones apuntades suposa un augment en relació amb la convocatòria del mateix mes de l'any

anterior, quan se n'hi varen inscriure 14.149. En concret, hi ha 1.253 inscrits més, fet que implica un increment del 8,8%. Pel que fa a les dades globals d'apuntats a la convocatòria de juny 2010, són les següents: per examinar-se del certificat A, ho han fet 3.064 (424 inscripcions telemàtiques); del B, 5.268 (1.109 via internet); del C, 5.111 (1.692 de telemàtiques); del D, 1.201 (530 de telemàtiques) i de l'E, 758 (345 via internet). La directora general de Política Lingüística, **Margalida Tous Ferrer**, va expressar la seva satisfacció per aquestes dades, “que posen de manifest que cada vegada hi ha una major per-

cepció de la importància de tenir un certificat que acrediti els coneixements de català”. Així mateix, Tous va destacar que, “en els certificats de nivell B i C, el fet que hi hagi inscrites més de 5.000 persones demostra que hi ha un interès creixent per certificar el nivell de la llengua catalana per part de l'Administració”.

Reproduït de www.dbalears.cat

SUECA

Presentació del llibre:

**Removent consciències.
Transgressió cívica i fet
nacional**

À. Velasco i Q. Gibert, eds.

(Editorial Afers)

a cura de Vicent Olmos, editor
d'Afers; Quim Gibert, coeditor i
coautor, i Patrícia Gabancho,
coautora.

Dia: Dissabte, 12 de juny de
2010.

Hora: 18.30 h de la vesprada.

Lloc: Casal Jaume I.

Adreça: carrer Sequial, 37,
Sueca.

Tel.: 961706056.

Organitza: Casal Jaume I de
Sueca-Acció Cultural del País
Valencià.

Obama, reformes, Europa

Barack H. Obama va telefonar Rodríguez Zapatero, però al president del govern espanyol no li degué fer gaire il·lusió. L'entorn de la trucada estava presidit per la crispació a Grècia, després d'un duríssim pla d'ajustament imposat per la Unió Europea. Grècia se n'anava directament a la fallida. I això que Grècia, em comentava un eurodiputat dels Verds-ALE, l'amic Façois Alfonsi, presenta una diferència important amb l'Estat espanyol: l'estat està molt endeutat, però els ciutadans no. Els espanyols, bascos i catalans, en canvi, sí que estan endeutats (i l'estat també). La qual cosa, malgrat que el regne d'Espanya no estigui a la vora del precipici, com Grècia, fa encara més difícil la recuperació.

Sobre Grècia, recordem que el Partit Liberal d'Alemanya, soci de govern de la CDU d'Angela Merkel, va arribar a proposar que fos forçada a sortir de la zona euro. Algú devia pensar el mateix per a l'Estat espanyol. Sigui com sigui, sembla clar que un endeutament enorme i una taxa d'atur que multiplica per dos la mitjana de la UE no resulten fàcilment sostenibles. I, vegi's també

en perspectiva, la deriva d'Espanya arrossega economies més dinàmiques, com ara la del Principat de Catalunya o la de les Illes Balears. Potser algú podria fer, d'una vegada, una lectura econòmica de la dependència política, i treure'n les conclusions que consideràs més oportunes. I que pensàs, arran de tot això, quina seria la millor política social que es podria fer per als ciutadans dels Països Catalans (política social que els sindicats majoritaris amagaran com lladre la bossa).

El president Obama li va dir al president Zapatero (a hores d'ara president de torn de la Unió Europea i, per tant, legítimament, fins i tot per als nacionalistes no estatistes, president de tots nosaltres) que feia falta fer reformes. I que resultava del tot necessari una, per dir-ho en termes col·loquials, estreta de cinturó. El que és més discutible és que Zapatero entengués correctament el missatge, i, sobretot, que l'estigui aplicant com pertoca. No sé si atacar les pensions i d'altres mesures cautelars constitueix la millor opció d'estreta de cinturó. Es veu que la imaginació de l'esquerra espanyola no dona per gaire a l'hora de proposar reajustaments en

l'àmbit econòmic.

Allò que sembla més evident és que fan falta reformes en el mercat laboral, al conjunt de l'Estat espanyol. Una taxa d'atur que multiplica per dos la mitjana europea resulta del tot insostenible, i s'han de prendre les mesures necessàries per tal de poder, com a mínim, pal·liar-la. No som entès en economia i, per tant, no m'atreviria a donar fórmules, però hi ha persones especialitzades en la qüestió que haurien de treballar en aquesta direcció. Si no és que, com ocorre a l'hora d'invertir en borsa, els economistes no l'encerten més que els jardiniers... o els ximpanzés. Recordi's aquell notable experiment fet a Amèrica, en què es proposà que un economista, un jardiner de la universitat (molt prestigiosa) on aquest economista treballava, i un ximpanzé del zoològic més pròxim a la prestigiosa universitat invertissin en borsa, per veure qui hi guanyava més. I es veu que el resultat va ser estàndard: tots varen treure'n uns guanys similars. Haurem de pensar que la planificació econòmica resulta tan esotèrica com això?

En qualsevol cas, hi ha una qüestió de confiança, i per donar confiança a

les empreses sembla que hi ha algunes coses de sentit comú, que potser podrien explicar millor els psicòlegs que no pas els propis economistes. Han estat factors de psicologia social els que han desencadenat les grans crisis al llarg de la Història.

Pel que fa al procés de construcció europea, en el qual l'economia hi té un pes fonamental, no tenc cap dubte que la majoria dels europeus confien més en el tàndem Merkel-Sarzoky, que no en Zapatero. Fins i tot m'atreviria a dir que, ben probablement, la majoria dels espanyols (i dels bascos, i dels catalans), també. Cosa que no vol dir que trobin que Rajoy és cap astre de les finances, sinó que Merkel o Sarkozy serien més de fiar. En aquest context, no ens ha de sorprendre que veus molt destacades de la dreta espanyola (i potser també algunes de l'esquerra) proposin Duran i Lleida com a president del govern de l'Estat, a veure si és capaç d'arreglar alguna cosa.

Personalment, m'atrauria més la possibilitat que fos directament Angela Merkel. Perquè posar-hi Obama ja seria demanar massa!

Bernat Joan i Mari

Els espanyols usurpadors sempre peguen primer

Per allò de pegar dues vegades i sempre dur-nos avantatge. Quan dic usurpadors vull dir colonitzadors, invasors o renegats, és a dir, tots aquells que ens volen convertir en una província d'Espanya i que destaquem només a l'hora de pagar tributs i res més. Aquests són els que han après a utilitzar la tàctica de pegar primer per poder pegar dos cops. Només vos posaré tres exemples, però n'hi ha a betzef.

El primer va ser la manera com els colonitzadors espanyols tertulians del futbol varen tractar el cas de l'expulsió de C. Ronaldo del Madrid. En lloc de parlar del cas, mostrar imatges i intentar demostrar que havia fet força suficient per rompre el nas al jugador contrari, el varen defensar dient que el president de la federació de futbol i el col·legi d'àrbitres ajudaven el Barça, que Messi havia fet el mateix i no li havien tret ni targeta groga, que si no havia romput el nas és perquè era petit i no havia arri-

bat tan amunt, etc. Varen enverinar tant l'esdeveniment que si els haguessin deixat, haguessin enviat el Barça a mitjan taula classificatòria que és allà on l'haguessin volgut veure. Què va passar? Que durant tota la setmana només es va parlar d'aquest tema i... què varen aconseguir? Que en el primer partit després de tanta maledicència, s'hagués condicionat tant els àrbitres que el Barça va acabar el partit amb 9 jugadors, amb dos expulsats, i ara després encara es queixaven perquè no els havien posat dos partits de càstig. I no és casualitat. Saben bé el que fan aquests que no entenen de futbol i que volen el Madrid campió. Però el campió ha estat el Barça i això els cou molt.

El segon exemple el tenim quan es vol aconseguir alguna cosa que és completament legítima, com és el cas d'exigir que els productes elaborats al Principat estiguin almenys etiquetats en català. És el mínim que es pot fer. Doncs, aquests personatges o altres, perquè en

tenen de totes les especialitats, fins i tot tenen taxistes lingüistes, munten campanyes mediàtiques, per internet i per allà on faci falta per boicotejar els productes catalans, especialment si van etiquetats en català i així impedeixen que els empresaris catalans vulguin etiquetar en la seva llengua. És un altre exemple, d'avançar-se en el combat de boxa, perquè volen noquejar el contrari.

L'altre exemple d'espanyol colonitzador és que quan se n'adonen que la llengua, símbol màxim d'identitat catalana no espanyola, avança, que es va normalitzant, ho volen impedir així com sigui, i és quan intenten aplicar també la tàctica de pegar primer. I s'inventen una campanya dient que el castellà desapareix del territori català, que a l'escola no s'ensenya, que l'Administració només t'atén si parles en llengua catalana, que ja no es pot anar a aquell territori sense parlar la seva llengua, que no es pot oposar ni es pot treballar en el món de la Justícia si no la

coneixes. Fins i tot, les sales de cinema tendran pel·lícules en català. Una carretada de mentides més grans que catedrals, per allò que no fos cosa que avançassin alguna passa més. Per veure si d'aquesta manera frenen la normalització, perquè sempre hi ha algú que els creu. Aquesta és la seva tàctica.

I aquestes persones tant poden ser tertulianes, taxistes, gent d'anar per casa, com polítics. De fet aquesta és l'estratègia aznariana propiciada per la FAES. I dins el territori català també n'hi ha una bona gernació de gent venuda a la causa de l'engoliment espanyol. Però no triomfaran. Aconseguirem que vagin amb la coa entre les cames. Hem d'aconseguir utilitzar una altra estratègia nosaltres, i aquest seria el cas de votar un govern independentista que declaràs la independència. Quedarien esblanqueïts i noquejats.

Joan Lladonet

La veritat de la “reforma sanitària” de n’Obama

La Cambra de representants dels Estats Units ha aprovat la “reforma de la salut” proposada pel president Obama. La reforma fou l’estrel·la de la campanya presidencial de n’Obama i la promesa que contribuï a que rebés el recolzament de la central sindical AFL-CIO i de milions de treballadors.

A Europa i, sobretot, en les organitzacions del moviment obrer la reforma aprovada ha estat presentada com un conquesta “històrica” de la classe obrera nord-americana i una prova de que n’Obama representa una nova manera de fer política. No són pocs els qui utilitzen aquest fet per justificar el seu recolzament a la “nova” política de guerra a l’Afganistan o Iraq o les amenaces a l’Iran.

Encara que sols sigui per això val la pena analitzar, amb cert detall, aquesta reforma.

En que consisteix? Oficialment, més de 47 milions de treballadors nord-americans no tenen els mitjans necessaris per contractar cap tipus d’assegurament mèdic. A ells caldria afegir varis milions de treballadors “il·legals” que ni tan sols s’ho poden plantejar si no volen veure’s exposats a la deportació.

Des de fa anys, una demanda central dels sindicats nord-americans i els treballadors ha vingut essent la constitució d’una “opció pública” que faciliti assegurances mèdiques a bon preu en competència amb les grans asseguradores. Aquesta fou la primera promesa de n’Obama.

I això és lo primer que la reforma ha descartat de manera explícita. En el seu lloc, la llei aprovada proposa dues mesures per tal d’estendre l’assegurament mèdic. La primera, subvencionar la contractació de primes privades a aquells treballadors que no tinguin mitjans suficients. I la segona, obligar a tot aquell que tinguí “recursos suficients” a contractar una prima a preus de mercat a risc de veure’s penalitzats en la seva declaració d’impostos. L’administració lliurarà aquesta vegada 500.000 milions en subvencions a les asseguradores al mateix temps que amplia les seves “carteres” amb desenes de milions de clients forçats.

Amb tota la raó *Metges per un Sistema Públic de Salut* declaren que “*En lloc d’eliminar l’arrel del problema –el caracter lucratiu del sector de les assegurances privades de la salut –aquesta nova legislació enriquirà i consolidarà*

encara més a aquestes empreses”.

Com a caramel, la reforma parla d’estendre les ajudes del *Medicaid* (sistema d’ajudes públiques als pobres subvencionades pels pressupostos del Govern Federal i els Estats). No obstant això, la primera mesura consisteix en drenar al sistema 40.000 milions de dòlars per dedicar-los a les “subvencions”.

Qual serà el seu assoliment real? La nova llei preveu cobrir a 32 milions de persones el 2014. És a dir, d’entrada 15 milions de treballadors (sense contar els “sense papers”) se veuran exclosos del pla i més de 100.000 moriran, segons les estimacions, per manca d’atenció mèdica abans d’arribar al 2014.

Però a més, com denunciïn les organitzacions, tenir una prima d’assegurament no garanteix tenir assistència mèdica. Milions de treballadors i ciutadans nord-americans que tenen una assegurança no l’utilitzen perquè no estan en condicions de pagar les despeses mèdiques no cobertes per les primes. Al voltant d’un 30% d’aquestes despeses han de ser costejades per l’assegurador.

Segons dades oficials, les famílies amb pocs ingressos han de dedicar un 15% i un 18% dels seus ingressos a cobrir

la pòlissa. Una família de 4 membres amb uns ingressos de 66.000 dòlars a l’any ha de pagar anualment 5.243 dòlars per la prima i altres 5.882 per les despeses mèdiques.

A més, la llei exclou de les primes “subvencionades” les despeses per avortament i prohibeix expressament als milions de treballadors “sense papers” fer-se amb una prima encara que puguin pagar-la, la qual cosa ha provocat la indignació en els col·lectius de feministes i immigrants que recolzaren a n’Obama.

Al dictat de les asseguradores. *The New York Times* desvetllà que el president Obama se reuní en secret, fa devers un any, amb els representants de la “indústria de la salut” per assegurar-los que en cap cas el projecte de llei contemplaria la opció pública. La Casa Blanca no ha desmentit aquest fet.

Davant aquesta estafa tan gran, nombrosos sindicalistes comencen a plantejar-se seriosament la necessitat de trencar amb el Partit Demòcrata i lluitar per aixecar un Partit Obrer que representi genuïnament els interessos del món del treball front a les maniobres dels dos grans partits que treballen pels capitalistes.

Pere Felip i Buades

Removent consciències

El passat 5 de maig, a la seu d’Òmnium Cultural de Barcelona, es va presentar el llibre *Removent consciències. Transgressió cívica i fet nacional*

(Afers, 2010) que és un recull de les jornades que es van celebrar el 2009 a Fraga (Baix Cinca) sobre psicologia i identitat nacional i que formen part d’un cicle que, iniciat l’any 2000, ha tingut com a escenari Arenys de Mar, Carlet, Gandia, Girona, Mequinensa i Sueca. Si en parlo és per dues raons: per l’interès de les reflexions que conté i perquè, malgrat això, passarà desapercebut a la immensa majoria de lectors. En les seves pàgines hi trobem textos de Quim Gibert, Hèctor López Bofill, Patrícia Gabancho, Alfons López Tena i Francesc Torralba que aborden temes com ara la resiliència emocional, la creativitat impermanent o la literatura com a eina de transgressió. Vegem-ne algunes mostres:

Resiliència emocional i transgressió (Quim Gibert, psicòleg): “Els catalans estem abocats a transgredir la legalitat vigent (espanyola i francesa) si el que desitgem de debò és sobreviure nacionalment. Però perquè es produeixin canvis a favor d’aquesta transgressió, cal que

un mateix els comenci a fer: sigui autocrític i doni exemple. Els canvis han de venir més de l’interior de cadascú que no de l’exterior (els altres, l’administració, la societat civil...) Quan actuem amb convicció, tard o d’hora brolla el bo i millor de nosaltres: alliberem el potencial creador que portem dins.”

Literatura i transgressió (Hèctor López Bofill, doctor en Dret): “El que passa és que hi ha molta por de dir les coses com són en realitat. [...] Són aquests col·laboracionistes nostrats de què parlava els qui estan col·laborant amb aquest totalitarisme encobert negant la seva existència, fins i tot literàriament i artística.”

La creativitat com a transgressió o per què cal que siguem impertinents (Patrícia Gabancho, periodista): “La societat en general avui es mou per mites o herois esculpits des dels mitjans de comunicació: efímers famosos de poca volada o esportistes que s’acomoden a les medalles oficials o passen de tot; també artistes: músics que solen ser muts més enllà de l’escenari i les confessions amoroses en les revistes del cor. Sempre hi ha més banalitat que transgressió, perquè la societat, a través d’un

ensenyament poc exigent, prepara els individus només per al consum i l’entreteniment, no pas per a la crítica i el pensament.”

Justícia i transgressió (Alfons López Tena, llicenciat en Dret): “Per què s’ha de fer un referèndum per la independència de Catalunya? Doncs és molt clar: perquè el dret de decidir el tenen els ciutadans, no els diputats. I perquè l’única força internacional amb què comptes és la de

tenir un fort suport popular al darrere, no una assemblea regional que ho vota.”

Ètica i transgressió (Francesc Torralba, doctor en Filosofia i Teologia): “Necessitem presa de consciència, cohesió col·lectiva i personatges carismàtics. En determinats moments de la nostra història hem aconseguit posar noms i cognoms a això. Però ara penso que estem en un moment de molta anèmia espiritual, de manca de lideratge ètic i polític.”

Un llibre, com veiem, que no és gens complaent amb el lector. Al contrari, el tracta com un adult i l’obliga a responsabilitzar-se de l’estat de prostració en què es troba la nació catalana. Al cap i a la fi, si sentim respecte per nosaltres mateixos, hem de tenir present que el conformisme, la desídia i la submissió mai no han fet lliure ningú. *Removent consciències*, per tant, és una bona eina per sacsejar-nos la consciència i per fer-nos comprendre la necessitat de transgredir la legalitat imposada per qui se’ns declara superior.

Víctor Alexandre
www.victoralexandre.cat

Presenten l'informe jurídic que veu viable convocar un referèndum d'autodeterminació oficial a Catalunya

El dictamen l'ha elaborat el Cercle d'Estudis Sobiranistes, per encàrrec de la Coordinadora de Consultes · S'ha presentat avui a la seu d'Òmnium

El president del Cercle d'Estudis Sobiranistes (CES), el jurista Alfons López Tena, ha presentat avui el dictamen jurídic (PDF) sobre la viabilitat de convocar un referèndum nacional oficial al Principat per iniciativa popular. Ho ha fet aquest divendres a la seu d'Òmnium Cultural a Barcelona, acompanyat per Uriel Bertran, responsable de la Coordinadora de la Consulta sobre la Independència, entitat que ha encarregat l'estudi. L'informe fa referència a la Llei de Consultes Populars per via de Referèndum (LCPR), aprovada pel Parlament de Catalunya el 17 de març de 2010, en desenvolupament dels articles 29.6 i 122 de l'Estatut del Principat, estableix a l'article 21 la potestat dels ciutadans de Catalunya per promoure una consulta popular en l'àmbit de Catalunya amb l'aval d'almenys un 3% de la població.

Així mateix, la mateixa Llei de Consultes Populars (LCPR) delimita els requisits que ha de complir la pregunta objecte de referèndum. En aquest sentit, el dictamen jurídic assevera que Catalunya pot legalment promoure un referèndum per iniciativa popular sobre la independència, en exercici de la competència reconeguda en l'Estatut d'Autonomia de Catalunya ja que compleix amb els cinc requisits que fixa la LCPR pel que fa als criteris de la pregunta:

a) Que sigui una qüestió política de transcendència especial per a la ciutadania.

b) Que no sigui matèria tributària o pressupostària.

c) Que no vagi en contra de les facultats que la Constitució i l'Estatut reconeixen a les institucions de la Generalitat.

d) Que no afecti un projecte de llei o una proposició de llei que s'estigui tramitant al Parlament.

e) Que estigui en l'àmbit de les competències de la Generalitat.

El dictamen afirma que la pregunta objecte de referèndum compleix clarament els requisits a, b, c i d contemplats per la LCPR. En relació al requisit e el dictamen al·ludeix aquells preceptes de la legislació catalana, espanyola i internacional on es fa referència a la nat-

uralesa jurídica de Catalunya com a subjecte decisor en aquesta matèria, i fa referència (en l'apartat 3.D del dictamen) a la competència que la Constitució Espanyola atribueix al Parlament de Catalunya per promoure reformes constitucionals i legals, d'acord amb els seus articles 87.2 i 166. Una posició que es veu ratificada per la sentència del Tribunal Constitucional de l'11 de setembre de 2008 que es reflecteix en el mateix dictamen.

D'aquesta manera, el dictamen conclou de forma clara que Catalunya pot legalment promoure un referèndum per iniciativa popular sobre la independència si es planteja com a reforma constitucional. La Generalitat és competent per promoure aquesta reforma aprovant al Parlament un projecte de reforma que així ho estableixi. A més, a diferència de la iniciativa legislativa popular (ILP), limitada a les matèries on la Generalitat tingui competència legislativa, el referèndum pot convocar-se sobre qualsevol qüestió que sigui competència de la Generalitat, i promoure la reforma constitucional ho és, encara que no en tingui competència per decidir-la.

Per aquesta raó, el dictamen jurídic encarregat a la Fundació Cercle d'Estudis Sobiranistes conclou que és legalment factible mantenir la pregunta dels referèndums actuals no oficials, però per aconseguir la seva incardinació en el marc competencial català (articles 87.2 i 166 CE), hauria d'anar precedida per un text introductori. Per tot això, proposa la següent pregunta plenament legal en el marc de la legislació catalana i espanyola per a un possible referèndum d'inde-

pendència de Catalunya per iniciativa popular:

“Per tal que el Parlament de Catalunya porti a terme les iniciatives necessàries per fer efectiva la voluntat popular, ¿Està d'acord que la Nació Catalana esdevingui un Estat de dret, independent, democràtic i social integrat en la Unió Europea?”

Comentaris:

-Coscos com aquesta no necessiten ser “legals” o no. No se'ns pot negar la llibertat ni el fet de votar sobre ella. En tot cas, si els barruts dels espanyols s'han de queixar, sempre es pot ensenyar això.

-Home, en certa manera si que es necessita. Que la llibertat no se'ns pot negar és veritat, però un suport “legal” sempre va bé, més que res per que si volem que algun dia es fagi un referèndum legal i vàlid, la seva “no legalitat” seria flanc de protestes i intents d'il·legalització i censura.

-No fa falta ser molt sabut per a saber açò. Ja que en la constitució posa que esta per damunt de totes les constitucions o tractats a Espanya, menys les internacionals com ara la de les de la onu, la dels drets humans, on posa que totes les nacions i ciutadans tenen el dret a decidir per si mateix, i per tant dret a la autodeterminació. Posa que amb el 3% ja es pot fer, jo per a que el món se'n adoni de les ganes que hi han de independència, faria el 30% de la població catalana o si es pot superar el 30% millor que millor. (i crec que el 30% es mol possible)

Esports

Ni els àrbitres espanyols ni Florentino Pérez no poden amb el Barça: CAMPIONS!!

El Barça, campió de lliga

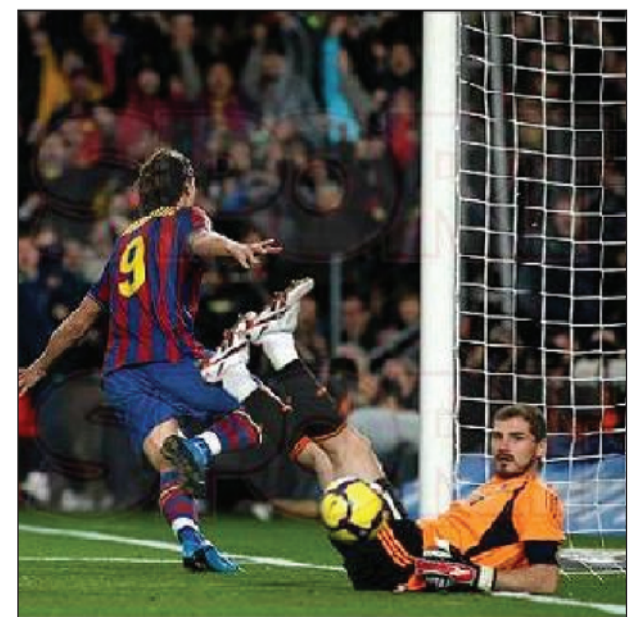
Pòquer de campió

Ho tenia tot a les mans i no ha fallat. El FC Barcelona s'ha proclamat aquest 16 maig 2010 campió de Lliga. És el vintè títol de Lliga del conjunt blaugrana i posa punt i final a una altra gran temporada

Josep Capdevila .- S'ha acabat. I es va acabar molt bé. Després de guanyar la Supercopa d'Espanya, la Supercopa d'Europa i el Mundial de clubs, el FC Barcelona ha tancat una altra gran temporada guanyant la Lliga Espanyola. No ha estat gens fàcil, perquè davant s'ha trobat amb un Reial Madrid que, tot i ser el millor Madrid de la història, s'ha hagut de conformar amb acabar segon. Després de guanyar la temporada passada la Copa, la Lliga i la Champions, el llistó havia quedat molt alt. I quan el 19 de desembre, encara en ple 2009, ja s'havien guanyat les Supercopes d'Espanya i Europa i el Mundial de clubs, semblava que l'equip es podia quedar sense fam de títols. Però res d'això. Ni quedar eliminats primer a la Copa del Rei i posteriorment a la Champions va poder tombar un equip guanyador. Quedava la Lliga per davant. No es podia fallar. I no ha fallat. El Barça, campió de Lliga. Amb pràcticament 7-8 jugadors del planter sempre en l'onze inicial, s'ha tornat a fer història. És igual que alguns sorrut diguin que és una pedrera camuflada. D'això res. La pedrera l'ha tornat a guanyar la batalla a la cartera. I aquest és un motiu més d'alegria per a tota l'afició barcelonista.

Alguns s'han gastat 300 milions per no guanyar res. Nosaltres, aquests 300 milions els gastem per donar-li les gràcies a tota la plantilla i a tot el cos tècnic del primer equip del FC Barcelona. 300 milions de gràcies!

Reproduït de www.sport.es

La jueva

Un relat de Xavier Valeri (10-10-2005)

Tenia el nas recte, aixecat en un angle perfecte; damunt d'un llavi de dalt en forma d'un arc àrab, cobrint les dues cireres siameses que feien de llavi de sota. La noia tenia la pell blanca i les orelles grosses i ben formades. El seu magnífic cap de triangle invertit s'ajuntava a un cos fràgil, d'on sorgien les formes arrodonides de la més excelsa feminitat.

En Pere Vilaregut obrí la porta del vell hostel. Encara sentia grinyolar les frontisses, quan la imatge de la noia li entrà pels ulls per apoderar-se de tota la seva ànima. Era una noia de cabell negre, pentinat curt; lluia un serrell que arribava arran d'unes fulgents i poblades celles que emmarcaven els ulls, grossos i obscurs.

Tenia el nas recte, aixecat en un angle perfecte; damunt d'un llavi de dalt en forma d'un arc àrab, cobrint les dues cireres siameses que feien de llavi de sota. La noia tenia la pell blanca i les orelles grosses i ben formades. El seu magnífic cap de triangle invertit s'ajuntava a un cos fràgil, d'on sorgien les formes arrodonides de la més excelsa feminitat.

La noia s'adonà de l'efecte que havia causat sobre en Pere, aixecà una mà llarga, la ficà invertida sobre la galta esquerra i dirigí un esguard de complicitat envers el noi que agafà força per entrar. Mentre avançava envers el taulell, en Pere agafà consciència de tot el que envoltava aquella bella desconeguda.

Tres homes de més de quaranta anys amb vestit gris i barret d'ala ample de la ciutat, dues dones de la mateixa edat, una vella amb el cabell blanc i dues nenes i un nen que encara no tenien dotze anys.

En arribar al taulell en Pere era conscient que la gent que anava amb la noia i ella mateixa eren refugiats.

-Una pesseta de vi –demanà a l'hostalera, que, mentre agafava l'ampolla, somreia.

-Qui són? –preguntà en Pere.

-Jueus –contesta l'hostalera amb veu baixa de complicitat.

-Qui els guia? –demanà en Pere, mentre es passava la mà pel seu cabell ondulat i negre i dirigia l'esguard envers la bella jueva.

-En Manel.

En Pere agafà el got i se l'emportà cap als seus llavis. L'hostalera encara tenia l'ampolla a la mà.

-En Manel i tot sol, d'aquests no se'n sabrà mai més res –digué en Pere, mentre engolia.

-Què vol dir que els lliurarà a la Guàrdia Civil? –digué la dona.

-Pijor –contestà en Pere.

En aquell moment entrà en Manel. Els refugiats es miraren amb anhel i esperança aquell home, baix, d'ulls grisos i somris maliciós.

La dona omplí un altre got, que en Pere es va beure més a poc a poc. Mentre el líquid li baixava per la gola i li omplia d'alcohol la sang i el cervell, en Pere pensà en el que devien haver passat aquella gent per anar a parar a aquell cul de món. Tot seguit, es girà per tornar a mirar la noia, però els refugiats i en Manel ja eren fora. En Pere dirigí els seus ulls blaus envers la mestressa.

-Fa un moment que han sortit –digué la dona.

En Pere obrí la porta com una exhalació. Intentà concentrar tots els seus sentits, per trobar una referència visual en aquell paisatge, en el qual els senders es dibuixaven entre precipicis o s'enfilaven arrugats entre els matolls i les pinedes. No gaire lluny veié com unes formes humanes passaven ràpides entre els arbres.

En Pere saltà per sobre les pedres per començar la persecució. En poca estona estigué damunt les petjades de la comitiva. Ni en Manel, ni els refugiats s'adonaren que eren seguits de prop per la persona que coneixia millor en el món aquells tortuosos camins. En arribar a una prada que estava situada sobre una cinglera.

-Ja hem arribat a Espanya –crià en Manel, - contempleu-la.

Els refugiats es posaren en grup sobre la cinglera per contemplar aquella munió de muntanyes sense fi. Mentrestant, en Manel es tragué de la bossa que duia a l'esquena una metrallera Schmeisser MP40 que havia recollit en la retirada de l'exercit de la República.

En Pere comprengué la manera amb la qual en Manel s'havia enriquit en els darrers temps, els seus viatges als bordells de Girona, la roba que lluia i, encara, pensà que devia tenir un tresor amagat. En Pere es llançà contra en Manel amb les mans nues. En Manel, sorprès, girà l'arma, però només tingué temps de disparar enlaire. Els dos homes rodolaren per la prada en una lluita a mort.

L'arma caigué a terra, en Manel es va desfer del seu atacant per recuperar-la. Els refugiats havien comprès el destí que els tenia determinat el seu guia. Per això sonà el dispar d'una pistola que trav-

essà el cap d'en Manel. La noia s'avançà al grup de persones i besà en Pere en senyal d'agraïment. En Pere en sentir l'alè fresc d'aquella noia se sentí enamorat.

Féu un gest amb la mà perquè els refugiats seguissin el camí segur pel qual els portaria en Pere. Ni tot l'exercit alemany, amb l'ajut de la Guàrdia Civil i els Gendarmes de Vichy haguessin pogut evitar que en Pere, un home de la terra, portés a bon resguard els refugiats.

Comentaris

-En quant a la història no m'ha quedat clar si eren veritables jueus o exiliats que passaven la frontera però això és el menys important allò que importa és que eren persones i amb elles es crea una bella història d'amor dins de la barbàrie que fou l'època nazi.

-Ací a la demarcació de València els jueus han tingut molta importància numèricament, a València ciutat hi ha un barri jueu, a Sagunt i a moltes ciutats del País, junt amb els àrabs van tenir abans de l'expulsió una gran transcendència. A Mallorca també estan els xuetes.

-Ei, m'ha recordat quan ens vas explicar a Besalú com eren perseguits els jueus. Sempre existeixen persones que creuen en cercar una possibilitat pels altres i els guien a l'inici d'un nou camí.

En Pere, un home de la terra, que porta a bon resguard als refugiats. Una història que es repeteix al llarg dels temps: l'especulació contínua amb les persones i alguna ànima noble que es mulla el cul per una qüestió d'humanitat. Les dues cares de la moneda...

El govern valencià vol tancar les emissions de Catalunya Ràdio al País Valencià

Pressiona per aconseguir la clausura dels repetidors d'ACPV en territori valencià, tal com ja va fer amb el senyal de TV3

La Generalitat valenciana amb el seu president Francisco Camps al capdavant pressiona per tancar les emissions de Catalunya Ràdio al seu territori, segons ha informat a primera hora d'avui L'Informatiu. Després de 27 anys de rebre el senyal radiofònic de la ràdio pública del Principat i després que una part important del País Valencià s'hagi quedat sense veure TV3 pel tancament dels seus repetidors, ara la l'objectiu és Catalun-

ya Ràdio. El passat 6 de maig, la Conselleria de Justícia va enviar un requeriment administratiu a Acció Cultural del País Valencià (ACPV) perquè en un termini de 10 dies tanqui els 12 repetidors que emeten Catalunya Ràdio i les seves filials al territori valencià i, si no ho fa, podrà ser multat per un import que podria arribar als 2,4 milions d'euros (entre 100.000 i 200.000 euros per cada repetidor).

De moment sembla ser que l'única salvació per a mantenir les emissions de les emissores de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) serà

la reciprocitat, una alternativa que ve reflectida en la nova Llei General de l'Audiovisual que preveu que els territoris limítrofs puguin compartir els senyals sempre que comparteixin espai i s'arribi a un acord previ entre ambdós territoris. Mentrestant el govern valencià afirma que necessita un nou múltiplex per assolir la reciprocitat de canals amb els de la CCMA, i el govern espanyol afirma que tècnicament ja disposa dels necessaris per a fer-ho.

Ens van assassinant a poc a poc. I és normal, els Neo-botiflers només coneixen la censura i la repressió, no el diàleg com a mitjà d'enraonament.

Apa, va! Això deu ser broma, no?

A vore, a vore, vore, que jo ja m'he resignat a vore els partits del Barça al bar amb Catalunya Ràdio posada en la ràdio, que una cosa és no poder vore'ls per TV3 però ara Catalunya Ràdio? Però això quina merda és?

Hòstia puta...

Hem de fer alguna cosa companys, no ens podem deixar trepitjar d'aquesta manera companys del País Valencià, hem de desenterrar la destrala de guerra això es vergonyos a les barricades companys, cap agressió sense resposta

Un 40% de parelles castellanoparlants del Principat parlen català als seus fills

Així ho indica un estudi de la Generalitat, que també assegura que el jovent és el segment de població que més nous parlants incorpora a la llengua catalana

El secretari de Joventut del Departament d'Acció Social i Ciutadania, Eugeni Villalbí, i el secretari de Política Lingüística del Departament de Vicepresidència, Bernat Joan, han presentat avui l'estudi "Llengua i joves. Usos i percepcions lingüístics de la joventut catalana", encarregat per aquests dos departaments a la UOC. L'informe conclou que la joventut és el sector de població que més usa "indistintament" el català i el castellà, i que la hibridació lingüística (us habitual d'ambdues llengües) dels joves facilita l'avenç del català. L'informe també assegura que 4 de cada 10 parelles d'origen castellanoparlant emprà el català "tant o més intensament" que el castellà per comunicar-se amb els seus fills. Segons la nota de premsa de la Secretaria "es desmenteix que el català sigui poc popular entre els joves i que les noves generacions de castellanoparlants renunciïn a utilitzar-lo amb facilitat. Ben al contrari, l'adhesió generalitzada de la joventut amb el català actua de corrector d'altres processos que podrien posar en dubte el futur de la llengua".

Durant la presentació, el secretari de Joventut ha afirmat que "cal desmuntar alguns tòpics com que la joventut és un problema per al català. La joventut no és

un problema sinó l'esperança del català" ja que "aquesta és una llengua més usada pels joves del que correspondria pel pes demogràfic de les persones catalanoparlants". Villalbí ha explicat que "si el català és una mica menys usat pels joves que per d'altres sectors de població no és per una qüestió sociolingüística, sinó simplement demogràfica. Cal tenir present que, actualment, més d'una quarta part de la població juvenil catalana és d'origen immigrant: hem passat del 5% del total l'any 2000 al 29% el 2009".

El secretari de Política Lingüística, per la seva banda, ha destacat la importància del fet mateix que s'hagi realitzat l'estudi, tenint en compte que aquest segment de població és importantíssim per al futur de la llengua. Bernat Joan ha afirmat que la qüestió més interessant que posa de relleu l'estudi és la hibridació lingüística dels joves: "els joves cada vegada més, es consideren a si mateixos com a bilingües. Aquesta hibridació juga a favor del català, perquè marca tendència. És a dir, és molt més habitual que un jove nascut en un context castellanoparlant passi a ser bilingüe o fins i tot a identificar-se bàsicament amb el català que no que un jove catalanoparlant d'origen es consideri a si mateix com a bilingüe o com a castellanoparlant. Malgrat que els joves

no tenen actituds lingüístiques especialment marcades, aquesta dada ens indica que hom va en la bona direcció".

En general, els joves d'origen castellanoparlant tendeixen a fer una hibridació de baixa intensitat que no desplaça el català com a llengua d'ús preferent, tot i que són més competents en castellà que no a la inversa. Entre els castellanoparlants d'origen sovint trobem més hibridació, arribant fins i tot a utilitzar el català com a llengua d'ús preferent. Les dones tenen una major disposició a la hibridació que els homes ja que estan en contacte amb espais on el català és la llengua franca. En tot cas, hi ha un ampli consens entre les persones joves de la necessitat de saber ambdues llengües.

Pel que fa als canvis de llengua en l'àmbit quotidià, les dades contradiuen la creença que els i les joves castellanoparlants sempre adopten el castellà amb els parlants d'aquesta llengua. Tot i que els catalanoparlants habituals tendeixen més a adoptar el castellà amb amics castellanoparlants que a la inversa i a utilitzar-lo d'entrada per adreçar-se a persones desconegudes, els catalanoparlants que no adopten el castellà a menys que realment no els entenguin són també un col·lectiu important. Aquesta "lleial-

tat lingüística" contribueix a incrementar la presència del català, facilita oportunitats per parlar-lo als castellanoparlants d'origen i promou la diversitat lingüística i cultural.

Perquè els joves castellanoparlants adoptin usos socials del català cal que hi hagi una mínima massa crítica de catalanoparlants en el seu entorn immediat i viceversa, i això sovint no succeeix fins que arriben a la universitat o comencen a treballar. Una major pluralitat de contextos d'interacció també afavoreix la catalanització lingüística.

En els àmbits més informals, com ara les amistats, la penetració lingüística és favorable al castellà. En canvi, en els espais més formals, com l'institut, la universitat o la feina, el català guanya presència. En botigues, caixes i bancs, o amb les metges, espais d'interacció lingüística secundaris, hi ha una major presència del català. És a través d'aquests espais més formals que el català avança posicions en els més informals i també on els catalanoparlants adopten un cert ús del castellà.

Així, l'estudi destaca també que l'ús de xarxes socials i correu electrònic pot afavorir la presència de la llengua catalana a Internet.

Jordi Caldentey: L'Estat surt car

D'ençà que hi ha la crisi econòmica i financera internacional, no s'aturen d'alçar-se veus procedents de la Brunete que se n'aprofiten per mirar de reforçar llur projecte nacionalista hispànic i dir que "las autonomías salen caras". Aplicant la tàctica a les Balears, ben segur que n'heu sentit més d'un que ha dit que la IB3 "surt cara". Bé, no hi hauria res a dir si els mateixos que estan mal a pler pels 60 milions d'euros que costa enguany, estiguessin com a mínim igual de mal a pler pels 1.200 milions d'euros que costa la Televisió Espanyola. Si aquest canal ja era un pou sense fons quan emetia propaganda, què farà d'ara endavant, que no n'emet! Però això no els cou gaire, als "estalviadors" de barret que planyen l'existència de la televisió de les Balears.

Ben igual com ara, davant la possibilitat que en el Senat espanyol es puguin fer servir els idiomes diferents del castellà oficials dins qualque territori de l'Estat, l'argument que més fan servir per mirar d'aturar-ho és que costaria doblers i que això no pot ser.

En canvi, n'heu sentit cap mai, d'aquests mateixos, que remugui gens ni mica pels 23 idiomes oficials que es fan servir en el Parlament Europeu? Per què no prediquen amb l'exemple exigint que s'hi usi un sol idioma, per exemple l'alemany, que és l'idioma oficial europeu amb més parlants dins Europa? O resultarà que, per molta de crisi que hi hagi, l'ús de llengües poc parlades en el conjunt europeu, com l'italià, el portuguès o l'espanyol és un simbolisme identitari que no té preu? Com quedam? Anau per la vida d'estalviadors o de nacionalistes? O tot depèn de si l'idioma a silenciar és el vostre o és el nostre, papagais de la Brunete?

Per què no posau en solfa també els 103,4 milions d'euros del pressupost d'enguany de l'Instituto Cervantes? D'aquesta dobladura, prop de 60 milions se'n van per mantenir-hi el personal que hi està col·locat. Tot això dit de la mateixa directora de l'Instituto, na Carmen Caffarel. És que no s'estalvien de res: darrerament han obert una seu a Nova Delhi i una altra a Sidney. Tot per

escampar-hi l'espanyol. Què dirien si tota aquesta tudadissa fos per escampar el català pertot arreu? No ens prediquen el "libre mercado" i que cada idioma ha de tirar endavant ell tot solet, sense subvencions? Com quedam? Mudam de cantet segons si pensam en el nostre idioma o en el vostre?

Si hi hagués ganes de promoure debats que de veres fossin per cercar estalviar doblers públics, sentiríem demanar la supressió dels ministeris espanyols les competències dels quals són de les "autonomies".

I sentiríem qüestionar moltes altres coses fins ara intocables: Per què no proposen aquests "estalviadors" de con-

veniència de suprimir els actuals exèrcits dels estats-nació d'Europa i passar amb un sol exèrcit europeu unificat, potent i efectiu? I per què no comencen a exigir a la monarquia espanyola -per cert, restaurada per en Franco- que detalli en què gasta la milionada que rep -prop de 9 milions tan sols enguany- com fa qualsevol monarquia parlamentària?

D'acord que hem de mirar prim amb els doblers que costen les autonomies, que són el 30% de la despesa pública de l'Estat. Però igual de prim hem de mirar amb els ajuntaments -que no fan nosa al projecte nacionalista espanyol i el cost dels quals, mirau per on, quina casualitat, no empenya ningú-i, sobretot, haurien de mirar prim amb l'administració més cara, costosa i més mala de mantenir de totes, ja que suposa un 50% de la despesa pública i que és la de l'Estat. Reparau com van ben alerta a qüestionar-la per res ni els cervells de la Brunete... ni els suposadament "nostres". Així és que anem ben alerta a caure en els seus debats trampa.

Reproduït de www.dbalears.cat

Enquesta
**Viuriem millor
independents d'Espanya?**

Maria Pili amb la seva filla Bàrbara. Llorito. Viuriem molt millor. Castella ens xucla els doblers i la llengua. 971 524 118

Damià Ferrà Pons. Campanet. Si, seriem molt més rics. Ningú nos imposaria la seva llengua. 696 991 005

A R T À

Na Maria Francisca fa coques, pastissos i menjar per endur-sen que ven als mercats dels dimarts d'Artà. 697 300 049

**RESTAU-
RANT
ES
CRUCE
DE VILA-
FRANCA**

A la Família Cabot de Son Ferriol li agrada anar a dinar al Cruce de Vilafranca. 971 428 380

Poesia

CLIMENT GARAU I SALVÀ

Jo vos dic sa veritat

Nostre món han trastocat,
Un estol de personatges,
Per viure be i dur avantatges,
Molts de trucs han inventat.
Uns deus ells han inventat,
Diferents els uns de l'altre
Això ha estat la gran farsa,
Enganyen sa humanitat.

Sempre lligats al poder
Fan ses seves combinades
A ses gents més ofuscades,
Convertiran a sa fe.
De molta por dotar-la
Per poder guanyar el cel,
Basset de dolça mel,
Cada dia llepar-la.

A cents de religions
Que hi ha dins aquest món,
Elles diferents són,
Que ensenyen els seus santons.
Amb diferents lliçons,
Les van ells desenvolupant
I al parroquians drogant,
Sense més contemplacions.

Ben sumits en sa creença,
De poder guanyar el cel,
El pobre de soca rel
Ben carregat d'innocència.
Li fan fer sa penitència
De gran palau aixecar,
Per poder anar a resar
I guanyar la indulgència.

La ciència ha obert barreres
D'aquest món tan enganyat,
Ara se te llibertat,
Per traspassar ses fronteres.
Aquelles lliçons sobrerres
Han quedades antiquades
Dels joves són oblidades
Els tenen noves quimeres.

Aquell sermó de sa por
Que rigorós predicaven,
A la parròquia assustaven
Sa veritat vos dic jo.
Los feien tremolar es cor,
Amb trucs ben estudiats
Han romasos oblidats
Han perdut ja el seu so.

Una passa hem donada
Ben llarga i en poc temps,
Hem creat nous elements
Sa pena hem alliberada.
No feim sa feina forçada,
Que altre temps va s'usar,
Un dispositiu tocar
I una tona hem aixecada.

Sa mecànica ha alliberat,
Sa pena dins es conró,
Assegut en es tractor,
No se troba gens cansat.
Un tros gran ell ha llaurat,
Que amb bèsties dies emprava,
Moltes passes ell donava
En es mantí aferrat.

Per fugir de sa misèria,
Que en temps passat hi hagué,
Un judici s'ha de fer,
De sa gran impertinència.
Que aquella gent d'excel·lència
El nostre món dirigí,
Inclinat en es patir,
Sumit en sa penitència.

Aquesta societat,
Que ara se va forjant,
A tot factor observant,
Pot donar bon resultat.
Dins un món compenetrat,
Aprofitant sa matèria,
Tant de drete com d'esquerra,
Per servir s'humanitat.

ELX

Presentació del llibre:

Removent consciències. Transgressió cívica i fet nacional

À. Velasco i Q. Gibert, eds. (Editorial Afers), a càrrec de Joan-Carles Martí, de l'associació Cívica per la Llengua El Tempir, Quim Gibert, coeditor i coautor, i Patrícia Gabancho, coautora.

Dia: Divendres, 11 de juny de 2010. **Hora:** 8 de la vesprada.

Lloc: Casal Jaume I de Sueca.

Adreça: carrer Sant Jordi, 2, Elx.

Tel.: 965426480.

Organitza: Casal Jaume I d'Elx-Acció Cultural del País Valencià; Associació Cívica per la Llengua El Tempir d'Elx i Associació per la Llengua El Raig de Crevillent.

L'enquesta (I)

Sergi Yagüe Garcia

Un bloc de pisos sense ascensor. Del primer al tercer, dues portes per replà; cinc o sis trucades al timbre, sense resposta. Al quart pis, només hi havia un àtic.

Elena va pujar, resignada, les encimbellades escales. ¿Per què dimonis m'he posat tan maca si ara estic feta un fàstic, entre la suor i el cansament?, va pensar. Necessitava un cigarret però es va contenir. No era molt bona idea. Després de tot no quedava molt bé fer una enquesta amb l'alè pudent d'un Marlboro.

Els carrers devien coure's a, almenys, trenta-quatre graus. L'interior de l'edifici, potser, es coïa a tres o quatre graus més. A la samarreta de tirants fins de Mango, color blanc, s'havien començat a dibuixar dues petites mitges llunes fosques, a l'altura dels ronyons i sota els pits, un pèl per sobre del seu melic decorat amb un piercing. La suor lliscava per les seves cames. Es va alegrar d'haver-se posat minifaldilla; en cas contrari també s'haguessin començat a reproduir les taques al cul i pels camals dels seus pantalons.

Es va passar la mà lliure pel cabell, el front i el coll i es va penedir d'haver-ho fet.

-¡Quina merda! -va balbucejar. Sempre suava molt. Bevia molta aigua, i sucs, cosa que li encantava, però la feia passar-se el dia suant i pixant.

Es va aturar a meitat de l'últim tram d'escales, abans d'arribar a la porta de l'àtic. La va veure des d'allà i un calfred li va recórrer l'esquena, malgrat la calor asfixiant.

La porta. Es veia desconjuntada i vella, molt vella. Al llarg del marc es podien veure multitud de marques, que es feien més abundants i profundes a l'altura del picaporta i el pany. Restes de cremades s'apreciaven també a la groguenca pintura de la paret; el color li va fer pensar en les seves pròpies dents. Havia de deixar de fumar si no volia que la seva dentadura adquirís el mateix aspecte anyenc d'aquella paret abans de complir els vint-i-cinc.

Va deixar la carpeta i la bossa al graó que tenia davant. Es va ajupir molt a poc a poc, sense deixar de mirar cap a la porta de l'àtic, com si li fes una reverència al Gran Ídol Porta Forçada.

Va notar com unes grans gotes de suor li relliscaven per les cuixes i el ventre. Renegant, va obrir la seva bossa i va extreure un paquet de tovallolletes perfumades. Es va netejar les mans suades, es va passar un parell pel front i el coll i, després de fer un cop d'ull a l'escala i a la porta de l'àtic, va decidir eixugar-se la suor de l'entreuix. Va fer una bola amb les tovallolletes i les va ficar de nou dins la seva bossa.

Va recollir la carpeta i va pujar fins quedar enfrontada amb la porta. Va allargar

la mà cap on hi hauria d'haver un timbre, i va rebufar quan els seus dits van fregar la paret. Va mirar a banda i banda de la porta i va veure que no hi havia cap polsador, ni a l'esquerra ni a la dreta.

Al terra, una panerola morta li ensenyava les seves entranyes com si es burlés d'ella.

-¡Quin fàstic! -murmurà.

Elena va notar que la suor tornava amb més força, com si l'hagués provocat amb l'atac de les tovallolletes.

Marxa, Elena, no hi ha ningú -va pensar. L'aspecte arcà i abandonat d'aquell portal (de l'edifici, en general) l'estava espantant.

-No siguis ximple -es va dir en veu alta-. De totes maneres és evident que aquí no hi ha ningú i...

Estava acabant la frase quan un espetec la va deixar gelada. La porta s'estava obrint.

Elena va retrocedir uns passos i va estar a punt de caure per les escales. Va deixar escapar un breu xiscle espantat i es va agafar a la barana ronyosa i oxidada.

Després del breu/etern lapse de temps que va transcórrer fins que la porta es va obrir, les coses que fins el moment li semblaven sinistres van adoptar un caire del tot incongruent.

-¿Desitjava alguna cosa, senyoreta? -li va dir l'ancià de la cadira de rodes.

Elena va sacsejar el cap, atordida. Davant d'ella tenia l'última imatge que hagués esperat trobar rere aquella porta. L'home devia tenir uns setanta anys, encara que a la seva mirada apagada semblaven ballar un parell de dècades més. Malgrat la calor, vestia una bata de ras i una flassada a quadres li tapava les cames.

-¿Desitjava alguna cosa? -va repetir. Se'l veia galdós, com si hagués passat el dia dormint i s'acabés de despertar. Elena va mirar el seu rellotge. Eren les quatre de la tarda: "¡No puc creure que encara em quedin dues hores de feina!" -es va exclamar.

-Sí, sí, veurà -va començar a dir l'Elena.

-Miri, senyoreta, ho sento però no puc atendre-la, ni vull comprar res, així que, si em disculpa...

-No, no, miri, estic realitzant una enquesta per a l'Ajuntament...

L'home la va mirar de dalt a baix, detenint-se en el seu pit, el seu llombrí-gol anellat la seva minifaldilla...

Elena es va sentir incòmoda.

-No sembla vostè de l'Ajuntament.

-Bé, l'enquesta és per a una empresa d'estadística que treballa amb permís de...

-Passi vostè, si ho desitja. Veurà, aquí

dintre hi ha aire condicionat i si mantinc la porta oberta marxarà la fresca, i encara acabaré agafant una galipàndria... ¿sap? No tinc una salut de ferro...

Al' Elena no li va fer gràcia aquell offeriment, però les paraules aire condicionat li van fer pensar que no passava res per fer l'enquesta a l'interior del pis.

Mentre el seguia, l'ancià li anava dient que, segurament, ell no podria ajudar-la perquè no sabia res sobre res, però que el seu fill estava al caure, i el podia esperar mentre es prenia alguna cosa fresca.

-¿Sap? Jo mai surto d'aquí. El meu fill em porta tot el que necessito. A més, la meua vista no em permet estar molt temps llegint ni mirant la televisió perquè de seguida em fa mal el cap. ¡Unes migranyes, que no sap vostè!

-Veurà -va dir l'Elena, neguitosa-, jo estic treballant i he de fer moltes més visites abans d'acabar la jornada... si el seu fill ha de trigar, millor que marxi i torni en un altre moment.

-Vindrà de seguida, no es preocupi va dir el vell.

-Són unes preguntes molt senzilles que...

-Que el meu fill no dubtarà en respondre-li. Al seu retorn -va dir l'home. La seva veu va adquirir un to sec-. Segui...

Quan l'ancià va fer girar la cadira de rodes per a encarar-se amb l'Elena, li va assenyalar el sofà amb el canó d'una pistola.

-Si us plau -va afegir.

Durant uns segons, l'Elena no es va adonar que l'estaven apuntant amb un arma, encara que tenia la certesa inconscient que el Gran Ídol Porta Forçada s'havia convertit en la boca desdentada més gran del món i se l'havia empassat. Quan el malvat forat negre que aquell vell (un vell que ja no li semblava tan malalt i inofensiu) es dibuixà dins la seva ment com el canó de pistola que realment era, l'Elena va sentir un formigueig per tot el cos, com si uns dits empastifats en oli li acariciessin l'esquena, el coll i la cara interior de les cuixes. Va desitjar que aquesta última humitat fos suor i no pixats; va desitjar que aquell maleït ancià baixés l'arma i arrenqués a riure... encara més, va desitjar despertar-se estirada al terra entre el tercer pis i l'àtic, descobrir que s'havia desmaiada a causa de la calor i havia tingut un somni d'allò més estrany.

-Senyoreta, obeeixi, m'estic començant a posar nerviós -barbotejà l'ancià. Les dues dècades que ballaven als seus ulls havien trobat una parella de ball, però l'Elena no podia distingir si era demència o pura i simple maldat.

Al' institut, els divendres al matí, dedicaven una mitja hora a parlar de tot tipus

de temes. Ho recordava perfectament malgrat que feia més de tres anys que l'havia acabat. Una vegada havien parlat de les dones que eren víctimes d'atacs sexuals o de qualsevol persona que fos objecte d'un atracament. El consell a seguir era el d'obeir en tot moment i no oposar resistència. En moltes ocasions, la resistència era exactament el que l'agressor esperava i fins i tot desitjava. En unes altres, el fet de dur la contrària a una persona potencialment perillosa podia provocar una reacció extremadament violenta, culminada amb la mort de l'agredit.

Li va venir a la ment una coneguda seva a la qual havien violat la setmana anterior, quan sortia de treballar. Havia ofert resistència al principi però va desistir i es va rendir enfront del seu agressor. Estava tan traumatitzada que no havia volgut ni denunciar-lo.

La idea d'aquell vell grapejant-la i bavejant-li al damunt la va posar malalta i va fer saltar un ressort al seu interior que desconeixia.

A la seva esquerra quedava la porta de vidre que separava el rebedor del saló; es va adonar que ni s'havia fixat del llarg camí que havia recorregut darrere del vell. Ara, la porta d'entrada al pis semblava estar a un milió de quilòmetres.

Abans que cap dels dos pogués pensar què estava fent l'altre, l'Elena va arrencar a córrer. Instintivament havia llançat la carpeta contra la cara del vell i havia posat rumb a l'entrada.

A l'home de la cadira de rodes se li va venir damunt la carpeta, voletejant com un estrany ocell multicolor. Va aixecar els braços per a protegir-se i va llançar un crit irat.

"Ho aconsegueixes, ho aconsegueixes -es va dir l'Elena quan va arribar al rebedor. La seva mà es va allargar cap a la maneta de la porta, que va començar a moure's abans que els seus dits la toquessin.

L'Elena va intentar frenar la seva cursa, però l'única cosa que va aconseguir va ser ensopegar i caure agenollada enfront de l'home que acabava d'obrir la porta.

-¡Vaja! -es va sorprendre l'home del vestit- ¿Què està passant aquí?

L'Elena va llançar un gemegat ofegat i va retrocedir arrossegant-se per terra. Li quedava l'esperança que aquell home enfundat en el seu elegant vestit l'ajudés a aixecar-se, i li demanés disculpes pel comportament del seu pare. Però aquesta esperança es va dissipar quan li va mirar als ulls i va veure una lluentor abjecta passejant-se per ells. Si aquella mirada es pogués embotellar, seria en un flascó amb una etiqueta on apareguessin una calavera i dues túbies croades.

-Pare, ¿em pots dir què cony passa? -va rugir.

-Veuràs... va dir el vell. La seva veu tornava a ser fràgil. Fins i tot es tenyia de temor sincer.

L'home del vestit es va ajupir i va agafar l'Elena del canell. Va tibar d'ella amb una força exagerada i la va fer posar-se dreta. Va ser aleshores que la noia va veure a l'altre home. Era més jove que el fill del vell i vestia una samarreta dels Héroes del Silencio de color negre. Sota l'aixella, com un estudiant portés una carpeta, duia un nen petit que semblava esvanit. La seva mirada era fugissera i es mantenia en silenci a uns quants passos de distància de l'home del vestit, gairebé al peu de les escales.

-Es va presentar aquí per no sé què d'una enquesta i com m'acabaves de trucar dient que estaves arribant... mira-la, la nena està molt bé, ¿no creus?

-Estúpid vell -va mastegar l'home del vestit sense deixar d'estrènyer-li el canell a l'Elena. Li estava fent molt mal però a la noia no li quedava alè per a cridar. -¿No veus que aquesta està massa crescuda per a aprofitar-la? -va continuar, tocant-li la barbata amb l'altra mà. De sobte li va propinar una bufetada que la va enviar volant al sofà.

Aleshores sí que va plorar i va cridar.

-¿Carai! -va exclamar el noi de la samarreta, amb sorpresa.

-I tu, emporta't el nen al lavabo i deixon-deix-lo. Tenim feina.

El noi va entrar ràpidament i es va perdre pel passadís que duia a les habitacions, no sense abans fer un cop d'ull a la noia que es retorçava entre sanglots al sofà.

-¿Què pretenies fer amb aquesta andròmina? -va grunyar l'home al seu pare, referint-se a la pistola. -¿Matar-la de l'esglai? Perquè altra cosa...

-Cony, Fidel -es va queixar el vell-, ¿Quin mal humor que portes!

-¿Mal humor? Serà perquè portem cinc hores a la carretera, perquè ens han vist emportar-nos a la criatura (no sé per què m'he hagut de fixar en aquest, potser perquè era el més maco dels que corrien per la plaça) i, perquè en arribar a casa, el meu pare ha segrestat a una meuca de la ciutat, cosa que ens fot la guitza de mala manera. Segrestar nens de fora ens permet escapar amb relativa facilitat, però retenir a algú d'un radi tan petit ens dóna tan poc marge... ¿Collons, pare, no sé què passarà ara...!

-Ho sento, fill, so sabia què fer.

-Ho arreglarem -va dir en Fidel, apropant-se al seu pare. Tan ràpidament com havia copejat l'Elena, va copejar al vell de tal forma que el va fer caure amb cadira de rodes inclosa. El vell va caure de costat al terra.

Elena va observar, esglaiada, l'escena. Al terra, el pare d'en Fidel estava plorant i deia: "Molt bé, fill, m'ho mereixo, m'ho mereixo". La flassada i els baixos de la bata s'havien apartat d'allà on havien estat, deixant a la vista els monyons de les seves cames tallades alguns centímetres per sota els genolls. No paraven de moure's, com els caps rosats de sengles cucs cecs.

-Apa, va, no passa res -va dir en Fidel

amb una veu tan dolça que semblava impossible que sortís d'un ésser tan grotesc com ell. De la cambra de bany van arribar uns sanglots ofegats. Després, el desconsolat plor del nen que aquells homes havien portat al pis.

-Vine aquí, tu -va murmurar en Fidel. Es va apropar al sofà i aquesta vegada va agafar l'Elena del turmell. Va començar a caminar, tibant d'ella fins fer-la caure a terra.

-¿Fill de puta! -Va plorar l'Elena. Va començar a espeternegar i a resistir-se al terra; fins i tot va aconseguir propinar-li una puntada al maluc.

En Fidel va ficar la mà sota la jaqueta del seu vestit i en va extreure una pistola que a l'Elena li va semblar immensa. No va haver d'encanonar-la. Li va bastar amb mirar-la amb aquells ulls verinosos i amb esbufegar sonorament pel nas.

L'Elena es va aturar.

-Aixeca't, segur que encara saps caminar -va ordenar en Fidel. La seva veu era una barreja entre el grunyit d'un animal i el gloc-gloc de qui s'ha ennuegat amb un os i tracta de demanar auxili.

La noia va obeir.

"Obeeix, fes el què diu", va pensar.

Alguna cosa es va moure darrere d'ella, arran de terra.

-Puc olorar-te des d'aquí baix -va riure el vell.

Elena va buscar la veu amb la mirada i un crit se li va escapar quan va veure al pare d'en Fidel escodrinyant sota la seva minifaldilla.

En Fidel va llençar una riallada sinistra. Tot mirant l'Elena va dir:

-El meu pare... és un cas... No li passava res a les cames, però li vaig haver de tallar perquè si no, no hi havia qui el controlés...

El noi de la samarreta va aparèixer per la porta del passadís i es va detenir davant d'en Fidel.

-Ja està, patró -va somriure.

-Tira cap allà -va dir en Fidel-. I no em diguis patró.

El noi va tallar en sec el seu somriure i els tres van abandonar el saló, amb l'ancià escopint riallades des del terra.

Varen passar per alt dues portes que l'Elena va imaginar serien habitacions buides, encara que la idea que podien ser dues cel·les li va semblar més plausible. En arribar a una tercera, en Fidel li va dir que entrés i es posés còmoda. Tot seguit li va donar una empenta que la va llençar novament al terra i va tancar la porta amb clau.

El que va veure a l'habitació li va obrir els ulls i li va fer veure el camí que havien pres les coses; més encara, va comprendre quin era el final d'aquest camí i les seves llàgrimes van precedir al vòmit.

L'estància feia uns vint metres quadrats aproximadament i era, sens dubte, el resultat de la unió de les tres habitacions (les dues que havien passat de llarg i aquesta última) una vegada eliminats els envans. Al fons de la cambra va veure un enorme

llit rodó observat per tres càmeres de vídeo enfilades en sengles trípodes. Una gran taula de despatx albergava un ordinador, i una llibreria contenia centenars de cintes de vídeo i revistes pornogràfiques.

Elena es va aixecar, tremolosa i va observar fastiguejada el material pornogràfic escampat per la taula de despatx.

Hi havia fotos on apareixien nens i nenes sotmesos per adults a tot tipus de vexacions. Per vells. En moltes d'elles, l'ancià pare de Fidel apareixia mostrant el seu bigarrat cos nu a algun nen, o obligant-los a fer coses que van fer que a l'Elena se li regirés l'estómac.

I ara havien portat un altre nen.

-¿Jesús! -Va exclamar- No permetis això, no deixis que passi!

L'ordinador estava connectat i mostrava una pàgina web dedicada a la pornografia infantil. Hi havia tres-cents usuaris connectats en aquell moment.

Pel seu rostre van rellicar dues gruixudes llàgrimes. No estava disposada a obeir ni un minut més. A la merda amb les normes antivioladors. De totes maneres, aquells fills de puta tenien la intenció de matarla, els obeís o no.

L'horrible certesa la va alliberar en certa manera. Ho tenia tot perdut; s'ho havia jugat des del moment en què va escollir aquell bloc de pisos com un objectiu tranquil per a començar la jornada de treball.

¿I pensar que hi havia anat a contracor, que tenia la intenció de deixar aquella merda de feina i que es convenia, dia rere dia, al·legant que aquell era l'últim! Doncs bé, a la fi havia arribat: l'últim dia d'aquella merda de feina.

I de la seva vida, sens dubte.

Els escoltava parlar. Entre ells i amb el nen. Va comprovar que les altres dues portes també estaven tancades. Les finestres que donaven al celobert estaven tancades i els forrellats estaven soldats, de manera que era impossible obrir-los.

Va caminar per l'habitació buscant algun objecte contundent amb què trencar els cristalls i cridar demanant auxili. Potser algun veí l'escoltés.

¿Però hi havia veïns? Ningú li havia obert la porta en els altres pisos...

Després de pensar-s'ho un parell de vegades, es va dirigir a les càmeres de vídeo.

-Ara veureu, cabrons -va dir. Estava a punt d'agafar la primera càmera del seu trípode quan els seus ulls es van fixar en quelcom que va fer que albergués una petita esperança.

Al passadís, en Fidel i el noi discutien. El nen no deixava de plorar, fins que en Fidel es va apropar a ell i li va acariciar la galta amb un dit índex dolç i incongruent en la seva persona.

-Escolta, no m'havies parlat d'aquesta merda quan em vas dir que segrestaríem un nen -deia el fan dels Héroes del Silencio.

-¿I què pensaves, que ens l'emportàvem per jugar a fet i amagat amb ell? -va ironitzar en Fidel.

-Vaig pensar que la història anava de

demanar un rescat.

En Fidel va riure.

-Aleshores ets més imbècil que no em pensava. ¿No veus que això dóna molt més diners que un rescat? ¿Com creus que he comprat tot l'edifici?

-Estic segur que també sóc més perillós que no et penses, pringat -va grunyar l'Heroi del Silenci, al mateix temps que s'abalanzava sobre en Fidel.

En un obrir i tancar d'ulls li havia posat un enorme ganivet al coll. Fidel es va veure sorprès i no va reaccionar. El nen va tornar a plorar quan els dos homes van caure a terra, en Fidel sota l'Heroi del Silenci.

El noi era fort. Amb moviments salvatges va aconseguir arrabassar-li l'arma al seu contrincant abans que aquest pogués treure-la de la funda que li penjava al costat esquerre, sota la jaqueta.

-T'has folrat amb aquesta merda, ¿oi? -Va dir l'Heroi amb veu eixordadora. Li parlava a cau d'orella, prement-li el coll amb el tall del ganivet, fent-la lliscar a esquerra i dreta com si tallés una barra de pa a càmera súper lenta. En Fidel havia perdut tota l'arrogància que li havia conferit el seu paper de cap, però aquella mirada nociva seva encara no l'havia abandonat.

-Està bé -va concedir, per fi, en Fidel-. Emporta't la pasta. Agafa els diners i podreix-te, cabró. I allà on t'amaguis, fes-ho bé, perquè com t'enxampi et rebentaré el cap amb un ferro.

Heroi va deixar escapar una riallada breu i malvada. L'aspecte servil i indefens que l'Elena havia apreciat la primera vegada que el va veure havia estat substituït per la seva veritable aparença, la d'un tipus sense ombra d'escrúpols.

-T'equivoques si creus que només m'enduré la pasta, patró.

-¿Què cony...

El ganivet es va enfonsar una mica més a la gola d'en Fidel, arrencant el primer fil de sang.

-No et preocupis, no et denunciaré ni res per l'estil. Si em vas contractar és perquè jo no sóc cap germana de la caritat. Me la sua si et dediques a petar-li el cul als nens, o si el teu papà es diverteix mentre el filmes. Jo vull la pasta que m'he guanyat, ni un euro més, que els teus diners fan pudor. Vull la pasta, però també vull la puteta aquesta.

-¿Però què...?

-Oh, sí -va somriure l'Heroi-. La nena està molt bona i tu has dit que no et servia per res. Doncs bé, a mi sí que em serveix. No saps la d'idees que se m'ocorren amb ella. I després d'un parell de xuts, segur que a ella li semblen unes idees de puta mare -l'Heroi va llançar una rialla estúpida i va prémer una mica més el ganivet.

Fidel va deixar anar un crit quan va notar que el tall del seu coll es feia més gran, perillósament més gran. Amb un posat histèric va fer entendre al seu agressor que estava d'acord, que accediria si deixava de tallar.

(continuarà)

Cristianisme / Ateisme

«Lo caos es un òrdre per deschifrar»
 («Lo libre dels consells»).

“El cristianisme és la història de com ha aterrat el legítim Rei, podríem dir que disfressat, i ens està cridant a tots per participar en la Seva gran campanya de sabotatge” (C.S. Lewis, 1898-1963, erudit i novel·lista nordirlandès).

L'ateisme, en no creure en cap transcendència, tendeix a esforçar-se menys que la creença, a ser més passiu, més mesquí en l'acció i més desequilibrat i friki, talment que connecta molt menys amb la majoria social.

“Jesús és massa colossal per la ploma dels escriptors, per més hàbils que sien. Cap home no pot descartar el cristianisme “així com així” (Albert Einstein, “The Saturday Evening Post” Oct. 26 1929).

“Totes les èpoques de fe han estat grans; totes les d'incredulitat mesquines” (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, polític, assagista, professor i pensador estatunidenc).

“Si trobeu un home constant, després a la llum de dins, erudit, que ha sofert molt de temps, devot, noble, seguiu aquest home gran i just així com la lluna ressegueix el camí dels estels” (Dhammapada, “L'alegria” 15/207-208).

“Res no és palesament tan profitós per a l'home, com considerar-se elegit; tot aquell qui creu en si mateix, sia qui fos, és superior a l'insegur” (Hermann Alexander von Keyserling, 1880-1946, filòsof alemany).

“Credo quod habes, et habes”=“Creu que ho tens i ho tindràs” (Erasmus de Rotterdam).

“La força naix dins el silenci pregon de cors magnànims; no pas enmig l'alegria” (Felicia Dorothea Browne Hemans, 1793-1835, poetessa anglesa).

Un parell de cristians: L'abat Oliba, fundador de les Treves de Déu (origen del parlamentarisme català i occidental), i també el Pare Jofre, fundador del primer psiquiàtric (“Hospital d'Innocents, folls e orats”) occidental, a València, s. XV. Per fer esment de dos casos sols que vénen a tomb per les teves escasses paraules i menors raonaments.

Molts avanços socials començaren amb el cristianisme. Així, per ex., l'abolició de la crucifixió (mètode de mort prou comú en el món antic) o del dret del “Pater Familias” a assassinar uns altres membres de la seva família.

“Quan deixarem d'oir flastomies contra una religió que, en deificar la indigència, l'adversitat, la senzillesa i la virtut...” (Chateaubriand). O, en

paraules de Rousseau: “El fanatisme, encara que sanguinari i cruel, és, nogensmenys, una passió gran i poderosa, que enlaira el cor humà, i li fa menysprear la mort, que hi imprimeix una acció prodigiosa, i que sols cal redreçar-la per fer-li produir les més sublimes virtuts, al pas que la irreligió, i en general l'esperit raonador i filosòfic, inspiren apegement a la vida, efemenen, envileixen les ànimes, concentren totes les passions en la baixesa de l'interès individual, en l'abjecció del jo humà, i minen, talment, en silenci, els veritables fonaments de tota societat; perquè el que els interessos particulars tenen de comú és tan insignificant, que mai no equilibrarà el que té d'hostil” (A “Émile”, t. III, p. 193, llib. IV).

Vet ací una bona explicació racional del per què de la decadència i la ineficiència de la nostra Intel·ligència, l'extrem individualisme hedonista de l'actual poble català i del corcament de la potent societat civil catalana.

La dinàmica staliniana del mecanisme bestial.

És evident que la gent que pensa en clau anticristiana, cerquen paradisos demagògics i impossibles (per la natura humana) i, com que els comptes de tals utopies no els surten, es cabregen i, quan tenen poder, es dediquen a implantar policies polítiques, Dictadures, camps de concentració, etc. per exterminar tots aquells que no pensen com ells. És la “lògica” dels menjacapellans repetidament comprovada durant el s.XX. Els que no som stalinians o extremistes. som, per a vosaltres, “los infieles” a exterminar a fi de crear el socialisme meravellós que, nosaltres, “burguesos podrits” (encara que sovint guanyem menys diners que els menjacapellans), “amb la nostra cabuderia de creure en déus i en capitalismes” (!), no us deixem fer tranquils, a causa de la nostra manca de fe en les vostres utopies de Wonderworld Marx-Bakunin.

Sou tan viciosament rucs que tallen el cap perquè no saben fer una aspirina.

La qüestió és aquesta: què fa que la gent sia així i no altrament.

Com de costum, els catalans no ens preguntem allò fonamental: el COM.

El protestantisme ha creat societats molt ben organitzades, a través de coses com la por a l'excomunicació i l'infern, la pràctica de la misericòrdia i l'ajut mutu, etc.. El Japó ho copià des de fa segles dels seus aliats holandesos, per ex.

Sense un rerefons religiós escaient, els valors de treball, respecte, etc. diffi-

cilment es popularitzen. Pensem en els règims comunistes.

Altrament hi ha religions i religions. Si creuen en la reencarnació, no té sentit millorar, car se suposa que viuen els càstigs de vides anteriors (o premis).

A l'Islam no hi ha el sentit de pecat com al cristianisme, però sí que hi ha molta més rigidesa en prohibicions, una idolatria de la forma. Això fa que socialment sia una religió molt ritual i externa, i les arrels la fan molt guerrera.

Els resultats socials i històrics no enganyen. Quines societats són les més avançades? Quines societats volem? Les del nord o les del sud, les catòliques, comunistes o islàmiques?

Si ens carreguem la fe, ens carreguem la terra bona on conrear. A voltes la Cristiandat social pot anar plena de xusma, d'hipocresia, etc. (com tot al món va), tanmateix, encara així, sol ser millor que unes altres opcions.

Si promovem la ridiculització, trivialització excessiva, desprestigi, cristianofòbia, etc. del fet religiós, estem suïcidant-nos i tallant l'autodisciplina general. Hi hem d'anar molt en compte i no fer res a la babalà simplement per fer una gràcia.

La catalana és l'única dreta que conec on l'anticristianisme i el secularisme és tant o més fort que el cristianisme. Per això no rutlla massa bé.

Sou neoliberal: on està la vostra suposada solidaritat, si ni morint-se la gent renunciieu a res?.

Una vegada, en una església evangèlica, vaig sentir que un home li deia a un altre un missatge que semblava haver rebut en aquell moment en l'esperit: “Que de part de Déu, que el perdonis”, va dir. Això m'impactà. Déu certament pot expressar-se de maneres sorprenents, fins i tot humorístiques, i sempre un passet per davant nostre. Ho he comprovat manta vegades. De fet, la mateixa realitat de cadascú és un missatge xifrat, una “indirecta”, de Déu.

Jo crec que la gent que dieu estar enfadats contra Déu sou, com tothom, uns grans hipòcrites, perquè mentre la gent que dieu sempre que tant us importa s'està morint de fam a milers ara mateix, vosaltres teniu cotxe modern, no estalvieu capritxets, aneu de vacances, etc. Per tant, on està la vostra suposada solidaritat, si ni morint-se la gent renunciieu a res?. A veure, digues, contesta'm. Vergonya us havia de donar de ser tan inseqüents i tan hipòcrites; vosaltres sou els primers neoliberals i els primers globalitzadors, i aneu llançant

les culpes a un Déu en el qual sols creieu per treure-us les puces dels deures que vosaltres mateixos proclameu i no compliu. Ell sí que ha fet quelcom per solucionar els problemes: t'ha fet a tu. A veure, quins problemes soluciones tu, resabut?. Crec, simplement, que molt probablement sou uns pocavergonyes. Per a mi és conseqüent la gent que se'n va allà lluny a ajudar la gent que ho necessita. Generalment, aquesta gent sí que sol ser molt creient, encara que n'hi ha de tot. De tota manera, caldria veure, almenys, què destina cadascú a lluitar contra tants desastres (una volta ho vaig calcular i jo destinava al voltant d'un 5-10% del meu pressupost total mensual). Però en realitat, quan la gent es mor, on rau el límit moral o desitjable? (contesta'm). I aquesta és la qüestió: mai no en fariem prou, mai no seríem prou conseqüents. És per això que ens cal un Salvador que ens salvi d'aquesta impotència, d'aquesta inseqüència i d'aquesta pocavergonya que, si fa no fa, tothom tenim. Si no ens desemparam de la nostra inseqüència és que, realment, som uns grans barruts (que ho som).

Déu no ha engegat pas aquest sidral, sinó l'home desobeint allò que Déu establí en una harmonia perfecta. Tu mateix, en ignorar les lleis de Déu voluntàriament, estàs engegant un sidral major. Però Déu ens ha fet lliures de fer el mal, d'ignorar-Lo, de desobeir-Lo, d'acusar-Lo, de mentir i manipular per descarregar les nostres responsabilitats i d'engegar sidrals de tota mena. Sense llibertat no hi ha amor, per això som lliures (de fer el mal). Déu no és el nostre criat per anar arreglant tots els desastres humans, més quan cada grup humà i cada persona creu que això o allò s'arreglarà millor així o de l'altra manera. Confons Déu amb el geni de la llàntia meravellosa.

Jo he viscut una vida intensa, dura, bella i meravellosa. Per tant, no puc dubtar del poder de l'amor “que al meu braç els miracles ordena” (que deia Màrius Torres) ni del poder de Déu. Per això sé, que si la justícia no la fa ara, la farà entre rialles i goig més enllà dels límits del nostre pensament, mentre ens torquem les llàgrimes per sempre més.

Quant a les explicacions de Déu, ja estan donades: en la Bíblia, que tu no vols ni llegir, vénen, i en la creu on ell es va encarnar humilment i va morir per amor a tu, que el menysprees i l'acusos. Qui no vol escoltar les respostes, no té dret a reclamar-les: això va per tu i per la gent que raona tan malament com tu.

Per suposat que pots viure sense Déu, això és molt antic i molta gent, també

religiosa, viu, de fet, sense Déu ni amo. Per això tens la dignitat de ser lliure, si bé la voluntat humana és esclava, perquè "tendeix" al mal. Per fer el bé s'ho ha de proposar a fons (i és difícil), per fer el mal no cal: és la seva tendència natural, per acció o per omisió.

La religió pot causar tants mals com l'ateisme. Però pensa que al segle (teòric) "de les llums", el s.XX, hi hagué dos grans monstres, Hitler i Stalin, que ells solets organitzaren la mort de més de 100 milions de persones. Hitler era ocultista, Stalin ateu (i educat en un monestir georgià, tinc entès). I teòricament diuen voler coses excel·lents, almenys, per al seu poble.

Les religions causen efectivament mals i de vegades molt greus. Però jo noestic defensant les religions, sinó una fe conseqüent (una aliança personal amb el Déu desconegut, que deia Pau) i la recerca sense prejudicis, que és totalment distint. Per suposat que el protestantisme, com a religió, pot haver causat desastres greus, encara que crec -que jo sàpiga- que sense punt de comparació en gravetat a l'ateisme (els genocidis de Stalin o Pol Pot o Corea del Nord), l'Islam (els genocidis actuals a Indonèsia, contra els kurds, nubians o berbers...) o el catolicisme (els més de 100 milions d'amerindis exterminats amb consentiment papal, la duradora Inquisició -més de 300 anys a ca nostra...), posem per cas. Hi ha també religions, com el budisme, que tendeixen a ser més tranquil·les (no pas sempre, a Myan Mar és actualment religió confessional de l'estat genocida birmà).

Però a mi em sembla que tant en aquest tema com en molts altres la Intel·ligència catalana és molt camacurta i provinciana (de poesia, manifest, soparot, sarcasme "graciós" i poltronam) i tendeix a un profund encarcament, per la qual raó Catalunya es troba sense classe nacional dirigent i camina cap a la tomba per la via ràpida, a causa de la comoditat i ganduleria mental dels que tindrien el deure de vetllar, pensar obertament, cercar i demanar, amb humilitat. I que no fan res d'això.

Si són la majoria ateu és simplement perquè estan dient: no vull patir ni sacrificar-me per res. Ni per tenir fills, per això els independentistes catalans tenen una demografia molt inferior a la de la societat catalana en general. Per això ens estem extingint..

En aquest enllaç <http://www.aol2002.com> hi ha un programa on s'hi diu (cosa que ja sabia) que un diplomàtic espanyol (del PP) portà el satanisme a l'estat espanyol. Hi ha algú de Falange, un Ministeri etc. ficat en el tema.

Has d'anar-hi al programa "Enigmas y misterios" i allà, en el llistat de programes, n'hi ha un que es diu "Sectas Satánicas".

"Un home va anar a una barberia a

tallar-se els cabells i retallar-se la barba. Com és costum en aquests casos conversar distretament amb la persona que l'atenia. Parlaven de tantes coses i van tocar molts temes. De sobte, van tocar el tema de Déu. El barber va dir:

- Fixeu-vos, cavaller, que jo no crec que Déu existesca, tal com dieu.

- Però, per què ho dieu? -Pregunta el client.

- Doncs és molt fàcil, només cal sortir al carrer per adonar-se que Déu no existeix. Oh ... digui'm, potser si Déu existís, hi hauria tants malalts? Hi hauria nens abandonats? Si Déu existís, no hi hauria tant de sofriment ni dolor per a la humanitat. Jo no puc pensar que hi hagi un Déu que permeti totes aquestes coses. El client es va quedar pensant un moment, però no va voler respondre per evitar una discussió.

El barber va acabar el seu treball i el client va sortir del negoci. Tot just abandonava la barberia, va veure al carrer un home amb la barba i el cabell llarg; pel que sembla feia molt temps que no se'l tallava i es veia molt desendregat. Llavors va entrar de nou a la barberia i li va dir al barber.

- ¿Sabeu una cosa? Acab d'adonar-me que els barbers no existeixen.

- I ara? Com que no existeixen? -Pregunta el barber- Si aquíestic jo i sóc barber.

- No! -Va dir el client- no existeixen, perquè si existissin no hi hauria persones amb els cabells i la barba tan llarga com la d'aquest home que va pel carrer.

- Ah, els barbers si existeixen, el que passa és que aquestes persones no vénen a mi.

- Exacte! -Va dir el client" ("El Barber", relat curt).

L'exiliat Joan Sales i la seva novel·la "Incerta glòria", sobre la guerra civil, censurada a l'Estat franquista, escrita just al mig de la negra i sangonosa nit del franquisme (els anys 55-56 crec que són històricament molt bàsics arreu), marca una innovació molt important dins la narrativa catalana. Una nova sensibilitat, un enfocament no provincià, aprendre del patiment d'una manera productiva i sistemàtica, seriosa i competent. Els escriptors catalans exiliats realment maduraren i haurien de ser exemple nostre en prou coses: Pere Calders, Joan Sales...

És una pena que, per madurar, calgui tanta sang, suor i llàgrimes. Però és així (i encara...!). Si quan podem anar fent, féssim, en comptes de perdre tan miserablement el temps i fer l'estruç com fa la nostra actual progressia -entre altres sectors destacats-, no aniríem tan endarrerits com anem. No es tracta de matar-nos a treballar, sols d'anar fent, si més no, allò més assequible que tenim a mà. Estic prou convençut que, si la majoria de catalans fessin això tan

sols, Catalunya ressorgiria. Però no ho fan, i aquest és el problema. Un problema de desídia, estupidesa i, d'alguna manera, de maldat viciosa. Perquè fer les coses mitjanament passables no és tan impossible. N'hi ha prou no essent tan carabasses, tan rucs ni tan mandrosos.

Vet ací un petit fragment, però molt significatiu, del tarannà d'aquesta excel·lent obra narrativa:

15 de maig.

Després d'aquells dies en aquelles coves de Vallvidrera, algun dematí em desperto tota meravellada de trobar-me a casa, en aquest lliu tan tou i tan calent, en aquesta torre tan espaiosa i tan alegre. I ve a ser com en altre temps em despertava tota meravellada de ser cristiana.

Sí, em despertava tota meravellada de ser cristiana, i això era abans del baptisme. Sentia que era cristiana, ho sentia amb tota la força de l'ànima en el moment de despertar-me; i no obstant, ¿què volia dir, ser cristiana? ¿És que seguiré sentint-me'n quan l'Església deixarà les catacumbes? ¿Sabré reconèixer Jesús sota les disfresses que fatalment li tornaran a posar? Reconèixer-lo era tan fàcil en aquells dies de juliol i agost, quan el duien a empentes, esparracat, coronat d'espines, amb la cara coberta de sang i d'escopinades, cap al camp de la Bóta o la carretera de la Rebassada per rematar-lo amb la pistola. ¿Com no sentir-se arravatada de simpatia per Ell, que des de fa dos mil anys va traginant la creu de totes les nostres misèries per tots els camins del món? Voldrem fugir d'Ell i prendrem el camí més desviat, el que més lluny d'Ell sembla que dugui; i encara allí descobrirem el rastre de les seves petjades!

En Lluís és incapaç de sospitar que sóc cristiana; ¡tan aviat com te'n vas adonar tu! Sí; tu et vas adonar ben aviat que jo no podia suportar la buidor, que necessitava creure. "Hi ha una mena d'optimisme que no és més que la inconsciència dels vegetals", em vas dir una vegada comentant la incompreensible i aplomada tranquil·litat de certs ateu.

"Incerta glòria", d'en Joan Sales.

"No puc pas entreveure cap altra raó per a l'existència de l'art, i de la poesia, i de la religió, sinó quan tendeixen a restaurar-nos en una visió fresca i un encís més emocional i en el més vital sentit de la vida" (Lin Iutang, 1895-1976, escriptora nord-americana, a "La importància de Viure").

"L'art suprem és una declaració tradicional de certa veritat heroica i religiosa, transmesa de generació en generació, modificada per genis individuals, però no abandonada mai" (William Butler Yeats, poeta irlandès, premi Nobel de Literatura del 1923)

"En l'art tot allò que és defici és

moridor i sols la serenor és immortal" (Jacinto Benavente, 1866-1954, dramaturg foraster)

"Tot allò que no és etern està eternament passat de moda" (Clive Staples Lewis, 1898-1963, novel·lista cristià nordirlandès).

"La modernitat perpètua és la mesura de mèrits en qualsevol obra d'art" (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, pensador i polític nord-americà).

"L'art és llarg, la vida curta; el judici difícil, vianant de l'ocasió" (Johann Wolfgang Goethe, 1749-1832, escriptor alemany).

"L'art no ensenya res tret del significat de la vida" (Henry Miller, 1891-1980, escriptor estadunidenc)

"L'art de debò manca d'ironia. La ironia distància l'autor del seu material. La ironia és un producte de quelcom. No és la raó per a fer quelcom. La ironia és un tret barat" (Robert Altman)

"L'èsser de tot bell art, de tot gran art, és la gratitud" (Friedrich Wilhelm Nietzsche, 1844-1900, filòsof alemany).

"La generalitzada opinió, segons la qual jo seria un ateu, es funda en una gran errada. Qui ho dedueix de les meves teories científiques, no les ha pas compreses. No sols m'ha interpretat malament sinó que em fa un mal servei si divulga informacions errònies a tomb de la meva actitud envers la religió. Jo crec en un Déu personal i puc dir, amb plena consciència, que en la meua vida, mai no m'he subscrit a cap concepció atea" (Albert Einstein, al "Deutsches Pfarrblatt, Bundes-Blatt der Deutschen Pfarrvereine", 1959, 11). "Si netegésim judaisme i cristianisme del clericalisme, tindríem una religió que podria salvar el món de tot mal social. Devem fer tot allò possible pel triomf d'aquesta mena de fe". "Els esperits lliures sempre han trobat oposició violenta de part de les mediocritats que no copsen quan algú no se sotmet irreflexivament als prejudicis heretats ans fa un ús honest i valent de sa intel·ligència" (Albert Einstein).

"Com a metge, he vist homes, després que totes les altres teràpies fracassessin, eixir de la malaltia i de la malenconia per l'esforç serè de l'oració. És l'únic poder del món que pareix vèncer les anomenades "lleis de la natura"; les ocasions en les quals l'oració ha obrat dramàticament són anomenades "miracles". Però un constant i més callat miracle arriba a tothora als cors dels homes i de les dones que han descobert que la pregària els subministra amb un corrent constant de poder que els sustenta en llurs vides diàries" (Alexis Carrel, 1873-1944, metge, biòleg i escriptor francès, Premi Nobel de Medicina 1912).

Contra les generalitzacions intoxicadores: la cristianofòbia és un esterotip racista

Sols amb la pregària (acompanyada de dejuni per la pàtria i ajut als necessitats i menesterosos) alliberaràs la pàtria de les urpes estrangeres. Rabiar i odiar és totalment contraproductiu i et sortirà el tret per la culata, car et vindrà allò que més vols destruir violentament. Així que calma i a fer el bé. Parlar poc i fer el que pertoca. Sols així la Providència canviarà les coses. I tu veuràs Déu en estimar i Ell et salvarà d'una manera sorprenent que ni imagines.

“La arreligiositat es només un component del paquet liberal que hem “comprat”. Durant els anys del franquisme, el principal reducte del catalanisme no era Comisiones Obreras com ara ens volen fer creure, sinó l'Església catalana, que era força més patriòtica i valenta a la Dictadura que no pas ara, i moltes organitzacions que en depenien, com la dels minyons escoltes, els xirucaires dels que tant se'n riuen els progress espanyols. Tots els líders catalanistes més destacats van sortir d'aquí, no pas dels forums liberals ni dels marxistes” (Fera Ferotge, fòrums).

“Sapigueu que aquell qui bescanvia la fe per la incredulitat, deixa la bellesa enmig del camí” (Mafumet, 570-632, iniciador de l'Islam): Deixa la frescor, l'empatia fluïda amb la gent que creu, que són la majoria. Però, “la fe és com l'amor: impossible imposar-la” (Schopenhauer).

“I el Crist? Fou un anarquista que triomfà. Fou l'únic” (André Malraux, 1901-1976, novel·lista francès).

“El cristianisme no és pas una religió, sinó un esdeveniment: encarnació, mort i resurrecció de Jesucrist. Un esdeveniment no pot entrar en crisi: existeix” (Luigi Giussani). “Crist, pare del cristianisme, fou executat durant el regne de Tiberi, quan Pilat governava la Judea” (Tàcit en “Annals”, XV, 44).

“Els coneixereu pels seus fruits” “tot arbre que no dóna bon fruit, el tallen i el tiren al foc” (Mateu 7:15-20, Lluç 6:43-44).

“Tota religió o secta d'arreu han tingut la raó natural per guia. Sols els cristians han estat obligats a prendre llurs regles fora d'ells mateixos, i a informar-se de les que Jesucrist ha deixat als antics, perquè ens fossin transmeses. Hi ha gent aquí cansa aquesta obligació. Volen tenir com els altres pobles la llibertat de seguir les fantasies. De bades els cridem, com els profetes en un altre temps als jueus. Ells responen com els jueus: “No anirem pas, volem seguir els pensaments

del nostre cor, i ser com els altres pobles” (Blasi Pascal, “Pensaments”).

“En la història del món no hi tornarà a haver-hi cap home, per gran que aquest sia, a qui els seus conciutadans convertesquen en un déu” (Thomas Carlyle, 1795-1881, historiador, crític i pensador social escocès).

“En l'original grec d'Efesis llegim que els cristians són el poema (poema) de Déu. Talment que també Déu és un poeta. Els seus poemes són serens, flexibles, rics en significats. Ha encarnats els seus poemes en homes” (Richard Wurmbrand, màrtir cristià sota els nazis i els stalinistes).

“Les grans ànimes tenen voluntats; les dèbils sols desitjos” (Proverbi xinès).

“El Progrés, lluny de consistir en el canvi, depèn de la capacitat de retenir: Quan l'experiència no és pas retinguda, com entre salvatges, la infantesa és perpètua. Els qui no recorden el passat es troben damnats a repetir-lo... Aquesta és la condició dels infants i dels bàrbars, en els quals l'instint no ha après res de l'experiència” (George Santayana, 1863-1952, escriptor castellà ignorat per l'espanyol per escriure en anglès).

“Els apòstols han estat enganyats o enganyadors? Tan difícil és una cosa com l'altra: És impossible de prendre un home per un ressuscitat... Per una altra banda, la hipòtesi d'uns apòstols murrís és ben absurda. Deixeu-nos resseguir-la: Imaginem aquests dotze home aplegats després de la mort de Jesucrist i fent una conxorxa per dir que és ressuscitat. Hi ataquen totes les potències! El cor humà és singularment donat a la lleugeresa, al capgirament, a les promeses, als béns. Per poc que algú d'ells se n'hagués desdit per tots aquests atractius, i encara més, per les presons, el turment i la mort, es trobaven tots perduts. Fixem-nos-hi...”

“L'estil de l'evangeli és admirable de moltes maneres i, entre les quals, per no dar-hi cabuda a cap frase contra els botxins i enemics de Jesucrist. Car no n'hi trobareu cap en els historiadors contra Judes, Pilat, ni contra cap dels jueus” “No sols no podem conèixer Déu sinó a través de Jesucrist, sinó que ni tampoc podem conèixer-nos nosaltres mateixos sinó a través de Jesucrist” (Blasi Pascal, 1623-1662, savi i matemàtic occità, a “Pensaments”).

“Un home que simplement era un home i que digué la classe de coses que Jesús digué no seria un gran mestre moral. Fos un llunàtic –en un mateix nivell de qui diu que és un ou furtat- o encara més

fos el dimoni de l'Infern. Us cal triar. O aquest home era, i és, el Fill de Déu o bé un boig o alguna cosa encara pitjor. Podeu fer-lo callar per estúpid, podeu rebutjar-lo i matar-lo com a un dimoni; o podeu tombar als seus peus i dir-li Senyor i Déu.. Però no ens permet aparèixer amb cap estupidesa de patronatge sobre que ell fos un gran mestre humà. No ens deixà pas aquesta porta oberta. No hi pensà” (C. S. Lewis, “*Simplement cristianisme*”).

“Si Ell no ressuscità, sinó que encara és mort, com és que derrota i acaça i fa tombar els falsos déus, que els nocreients pensen que són vius, i els mals esperits que veneren? Allà on Crist és anomenat, la idolatria és destruïda i el frau dels mals esperits queda exposat; de debò, cap d'aqueixos esperits pot resistir aquest Nom, sinó que fugiu en sentir-lo. Això és treball d'Un Que és viu, no de cap mort; i, encara més, és el treball del propi Déu” (Atanasi, *Sobre l'Encarnació*).

“I a tu, jutge i crític, t'he estimat també, encara que quan m'has vist crucificat has dit: “Sagna rítmicament, i el dibuix que li fa la sang damunt la blanca pell és bell de veure”... I perquè us he estimat tots, vosaltres heu dit: “Té el cor massa dolç I compassiu, I el camí massa poc traçat. És l'amor d'un necessitat... d'un feble, car els forts sols estimen els forts.

I perquè l'amor que us tinc ha estat tan gran, vosaltres heu dit: “No és sinó l'amor d'un cec que no coneix ni la bellesa dels uns ni la lletjor dels altres. L'amor d'algú sense gust, que tant beu vinagre com vi. I és l'amor de l'imperitinent i del presumptuós car quin estranger ens podria ésser mare i pare, germana i germà?” (“*El foll*”, Khalil Gibran).

“I, si vols conèixer Déu, no vulguis resoldre tots els enigmes. És millor que guaitis a dins de tu i El veuràs jugant amb els teus infants” (Khalil Jabrun).

<http://wave.prohosting.com/~fortesa/Secularisme/Anticristianisme.html>

Aquesta mena d'ultralaïcisme agressiu i summament ignorant (és aberrant perquè pretén que la ignorància sobre temes de religió és... cultura, democràcia i modernitat!) es creuen el llombrí-gol del món, i en realitat són el germen del totalitarisme, com hem vist als països on l'ultralaïcisme ha controlat l'Estat des de la Revolució francesa cap ací. Són gent realment perillosa, perquè essent totalitaris es creuen demòcrates, essent uns ignorants es creuen cultes, essent uns provincians es creuen cosmopolites i moderns i essent uns bàr-

bars es creuen gent refinada. Tot perquè manquen totalment de sentit autocrític i un orgull pudent de nas arrufat els devora. http://wave.prohosting.com/~fortesa/Escrits_i_Textos/Autoodi.html

“La llei de Déu, la més salutífera doctrina de la vida, no pot pas dur ningú a la rectitud... Molt menys les obres humanes... Poden semblar esplèndides, però amb tota probabilitat són relliscades... (Déu) pot humiliar-nos als ulls nostres i fer-nos desesperar a fi que Ell pugui, en sa misericòrdia, exaltar-nos i fer-nos gent d'esperança” (Martí Luter, 1518).

“De l'encadenament neix el deler. Del deler flameja la passió ferèsta. De la passió neix el desori espiritual, d'això la destrucció de l'enteniment que fa perir la persona” (Del llibre hindú Baghavad Guita).

“Però aquells qui superbs i creguts per semblar-los que posseeixen la més sublim doctrina, no atenen el Mestre que els diu: Apreneu de mi qui sóc mansoi i humil de cor, i trobareu descans per a les vostres ànimes...” (“*Confessions*”, Agustí de Bona).

“Tampoc no és pas arribat el moment (de regeneració) dels nostres països (occidentals): és menester que hi passi la guerra, que ja no pot trigar gaire, l'han merescuda tant que és inevitable. Després potser escampi l'horitzó. I per ventura arribi un temps en què deixin de semblar rebels a tota llei civil i enemics del gènere humà els qui volen fonamentar llur pau damunt els principis de la justícia i de la caritat” (Lanza del Vasto, poc abans d'esclatar la 2ª Guerra Mundial, hivern 1937-38).

“Si és, doncs, abominable la incredulitat i menyspreu envers les coses divines, és també abominable, altrament, la superstició, que, com l'aigua, se'n va sempre a dominar allò més baix i abatut” (“*Alexandre*”, Plutarc).

“Qui és aquell qui veieu avui entrar dins un temple, per a invocar-hi els déus a fi d'atènyer la perfecció de l'eloqüència o per a descobrir les amagades deus de la filosofia? Ni tan sols els demanen la salut” (“*El Satiricó*”, Petroni, cònsul gal i “*arbiter elegantiarum*” de la Cort de Neró).

“Vindrà un dia en què la gent no suportarà la sana doctrina” (2ª Timoteu 4:3).

“L'essència del cristianisme és l'essència de les religions superiors com a classe, encara que per a diferents ulls aquestes diverses finestres, a través de les quals penetra la claror divina dins l'ànima humana, poden tenir distint

grau de transparència o bé diferenciar-se segons els raigs de llum que deixen escolar-s'hi" (*"Study of History"*, Arnold J. Toynbee).

"Jo us jur que les coses divines amagades en llur si, són

Més belles del que pot ser dit en paraules".

("Càntic del carrer", Walt Whitman).

"Sanabal-lat i Gòsem i Tobies, els guaites d'enllà del riu, vigilen els murs caiguts, el temple del meu Déu sense càntics. Habiten en sepulcres, Entenebrats, mirant-nos Dintre nostre, en un somni Que no retorna l'alba".

("El Governador. Mrs. Death", Salvador Espriu, 1913-1986).

"La preocupació de debò de la religió no és pas la religió, sinó la vida. El do de Déu en el Crist no és pas per a l'Església, sinó per a tothom, i l'Església és enviada no pas a si mateixa, sinó al món" (Rauel L. Howe).

"La religió és la germana major de la filosofia" (W. Savage Landor).

"Els primers cristians eren poc religiosos", com hom veu perquè, els de Jerusalem, de moment, continuaren anant al Temple de sempre; i els de Roma no sentiren pas necessitat ni de temples ni d'imatges, fins al punt que la gent els tenia per ateus" (*"Transparència al cim"*, J. Rovira Tenas, capellà catòlic independentista)

"Déu no exigeix gaire, Déu dóna a muntó" (P. Mendizabal).

"La Providència ajuda els que ajuden l'altre" (R. Kipling, poeta i novel·lista angloindi).

"La crida de Déu no es basa pas en antecedents humans i és irresistible" (No en consta l'autor).

"...Digues el teu Nom per tal que ells em creguin.

-Jo sóc la força, Sebaoth; sóc la paciència, Xadai; sóc la justícia, Elohim; sóc el perdó, Adonai. Però guaita els quatre signes novells que he gravat a la teua gaiata: ells contenen el nom que conté tots els meus noms i potències perquè volen dir: JO SÓC EL QUI ÉS. Vés i digues als hebreus: EL QUI ÉS, és amb mi" ("Moisés contat pels savis d'Israel").

"És menester advertir que, quan els homes, essencialment

socials, romputs tots els vincles que els entrelliguen, envilitats, dispersos, sense recursos ni esperances, naufraguen, per dir-ho així, en la immensitat d'un oceà de desgràcies, llavors, per una mena d'impuls natural, recorren, com a la darrera i única taula, a l'ajut de poders sobrenaturals; s'adrecen i es concentren en la religió, idea sobre manera dolça a tots els desventurats, als ulls dels quals torna a brillar una esperança i aquesta ho promet tot en la pèrdua de tot, car és gran com la mateixa divinitat. Per ço la religió, el sentiment de la qual precedeix el desplegament de tots els mitjans i institucions socials, es troba sempre al davant dels pobles naixents o que ressusciten de llur anorreament. I aquesta disposició saludable, que al començ de les nacions converteix en filles de la religió totes les cultures i tots els vincles socials... Els pobles, per tant, sotraguejats i oprimits...recorregueren als braços auxiliadors d'aquella religió en la qual havien conegut ja tanta dignitat en l'ordre de les coses espirituals, i aleshores per primera vegada li demanaren també un auxili humà" (Antoni Rosmini, 1797-1855, sacerdot catòlic liberal i patriota italià, a "Les Cinc plagues de la Santa Església").

"[...] aquests sants entraven en una relació molt més activa (i/o, així mateix, amb un cercle molt més ample) que la que haurien tingut si haguessin romàs en el món i passat llur vida en alguna ocupació secular. Des de llur vida de recés, influïren en el món més que no l'emperador de la seva capital estant car llur recerca de la comunió amb Déu era una forma d'acció social que com-movia llur proïsme més vigorosament que no pas qualsevol servei secular en el plànol polític... Un dels trets destacats de l'ascetisme bizantí primerenc fou la seva passió per la justícia social i la seva defensa dels pobres i oprimits" (*Estudi de la història*, Arnold J. Toynbee)

"Allò que Déu guarda, el dimoni no ho toca" (Refrany català)

"L'ànima d'un famolenc es nodreix sempre millor i més higiènicament que no pas la de qui s'ha atipat" (Màxim Gorki).

Actualitat Franco Begbie (20/05/2010)

Miss Estats Units, fonamentalista?

La nova Miss Estats Units ha generat polèmica, per la suposada vinculació entre aquesta autèntica bellesa provinent de Michigan, i el grup xiïta Hezbollah. De fet Rima Fakhri és d'origen xiïta, i es dubtava de les seves creences fonamentalistes. Clar que en un país gens dubtós de fonamentalismes, i tenint en compte el xassís de la Fakhri, a nosaltres això ens la porta bastant fluixa. O bastant dura, mira per on.

Dites i proverbis

Qui després de llet beu vi, de cent anys torna fadrí.

Qui diu mal del pa de forment, del vi de sarmen, de la llenya d'alzina i de la carn de moltó es desdiu de la raó.

Qui el porró fa xerricar es beu el vi i el seny.

Qui és amic del vi és enemic de si.

Qui estima el vi estima un tracte d'amic.

Qui juga i guanya vi, i torna a jugar vi, paga vi.

Qui menja alls i beu vi, no hi pot l'escurçó ni el seu verí.

Qui no beu vi no entra al cel.

Qui no poda bé, ni la meitat de vi no té.

Qui no té era ni cup, la meitat del blat i del vi perdut.

Qui poda per Sant Albí sempre tindrà vinyar i beurrà bon vi.

Qui poda per Sant Albí, sempre té vinya i mai té vi.

Qui posa la mà a la bóta té de tastar el vi.

Qui sopa amb molt vi esmorza amb poc pa.

Qui sopa de vi no troba ni vi agre ni dona lletja.

Qui sopa de vi, berena d'aigua.

Qui té bon vi troba amics vora de si, però amics del vi.

Qui té de fer camí begui bon vi.

Qui té el celler descuidat té una part de vi llençat.

Qui té penes i té vi li fan de bon pair, i qui no en té, de mal pair.

Qui té vinya i no té trull, del seu vi no en faci orgull.

Qui tingui mal vi que no begui vi.

Qui tira aigua al vi, de la triaca en fa verí.

Qui va beure vi negre i el va orinar clar, alguna cosa se li va quedar.

Rostit sense vi no val un comí, pilota sense pebre no val un senabre, estofat sense xocolata no val una patata.

Sa mare no vol que begui vi i ell se'n fa sopes.

Sant Joan plovent fa el vi dolent.

Sant Martí, torneu-me el vi.

Sant Pere de Fluvià, lleva vi i no dóna pa.

Sant Urbà és la clau del vi i la clau del pa.

Sant Vicenç amb bon sol, any de bon vi, si Déu vol.

Sant Vicenç clar i Sant Pau espès, de vi no en vulgueu més.

Sant Vicenç mullat, tot el vi esguerrat.

Santa Eulàlia assolellada, collita de vi assegurada.

Secret mai no s'atura, on el vi regna.

Sembra primerenc i poda tardà, i pa ni vi no et podrà fallar.

Sempre s'ha sentit a dir que els peixos viuen en aigua i moren en vi.

Sense bóta de vi no emprenguis camí, i quan l'emprenguis, no la duguis sense vi.

Sense vi no es pot dir missa.

Sense vi no es troba bo cap menjar.

Sense vi, dones, ni or, el món seria millor.

Setembre assolellat, bon vi assegurat.

Setembre molt humit, molt vi, però aigualit.

Si a la carabassa hi toca el vent, no beurrà el vi calent.

Si dones vi al teu senyor, no li miris el color.

Si el setembre el féu veremador, raja el vi, que no hi ha millor.

Si es tira aigua al vi, es fa una cosa dolenta amb dues de bones.

Si fa sol per Sant Vicenç, el vi anirà pels torrents, però si plou no se n'omplirà una nou.

Si fa sol per Sant Vicenç, el vi puja pels sarments.

Si gela per Sant Bernardí, adéu el vi.

Si gela per Sant Sebastià, el vi al cep se'n va.

Si hi ha bon coixí, bon trago i bon vi.

Si hi ha coixí, bon trago de vi.

Si les beceroles fossin de vi tot el món sabria llegir.

Si massa beus, el vi et pujarà al cap i et baixarà als peus.

Si no hagués vi ni dones, totes les coses serien bones.

Si no hi hagués vi ni dones, totes les coses foren bones.

Vicecònsol nordamericà per l'autodeterminació. Full de ruta a la independència: U.E., USA i rerefons sociològics ideològics i espirituals.

Vicecònsol nordamericà parla per l'autodeterminació de Catalunya

“No veig cap impediment perquè els catalans facin del seu país el que vulguin”

Les limitacions són autoimposades. **Són les paraules de d'Ambler Moss** que va ser vicecònsol dels Estats Units a Barcelona durant els anys de la dictadura, de 1961 al 1966, que li va servir per aprendre la llengua i estimar el país. Les seves sàvies paraules són una demostració clara que el problema de Catalunya el tenim a casa nostra.

Si els catalans d'una manera clara i democràtica diuen sí a la independència no hi hauria marxa enrere. Europa ho hauria d'assumir i els Estats Units hi donarien suport, aquesta és la seva visió de l'actual situació política i aporta les següents consideracions **“En pocs anys han nascut nous estats a Europa. Eslovènia és un cas molt interessant. És molt més petit que Catalunya, té 2 milions d'habitants. Mai en tota la història no havia estat un país independent com fins ara. I ara és un estat sobirà membre de la UE. Amb un mercat i una moneda, amb la unitat europea, qualsevol petit territori pot arribar a ser independent. Financiamment no es impossible. Abans ho era, però ara no.”**

“Moss diu que Catalunya continua en “un camí de decisió permanent”. Quaranta anys més tard el debat és el mateix. **El seu coneixement de Catalunya ha estat requerit per l'expresident Jimmy Carter per preparar la recollida del premi internacional Catalunya que li serà lliurat el proper més de juliol.**

“Catalunya és un país universal, internacionalista, amb un tarannà molt concret, amb lligams comercials i culturals a tot el món. Catalunya va fent i va fent molt bé.” Una magnífica definició del país és la que fa Ambler Moss, que hauria de posar vermell a més d'un.

Considera que la sentència de l'estatut pot obrir una nova etapa, l'etapa del dret a decidir. Considera les consultes per la independència una experiència interessant i que impliquen la voluntat d'exercir el dret a decidir. **I encara no ets independentista?**

Full de ruta a la independència: Europa, USA i rerefons sociològics ideològics i espirituals.

Ni fílies ni fòbies són bones per cercar solucions reals, no cal creure en els sentimentalismes sinó simplement intentar de veure eixides viables, asseguts en una cadira de ferro.

Creure en l'europeisme tal com ho plantejges em sembla anar, si m'ho deixes dir, amb el liri en la mà. Gran part d'Estats de la UE tenen conflictes nacionals interns sense solucionar. N'hi ha de totalment refractaris, com França, que és un dels motors de la UE. N'hi ha de més oberts com UK. N'hi ha que no es mullen gaire, com Alemanya que en aquests temes assentirà al que digui París (i París com Madrid han estat proserbis als conflictes Jugoslaus, i ara Madrid és pro-turc, és a dir, dona suport a l'entrada a un gran Estat islamista, totalitari i superjacobí, perquè l'interessa per aixafar-nos). Els balcànics també són un avesper i d'allí no traurem res. Als escandinaus els sona una mica llunyà. A Polònia o Hongria l'ambient ara mateix és feixistoide, etc.

Pel que tinc parlat amb europeus i americans d'ací i d'allà he tret una conclusió MOLT CLARA: Mentre molts americans -i especialment els demòcrates- ho entenen, molts europeus NO VOLEN ENTENDRE-HO. I Washington sempre s'ha implicat per la llibertat, amb la pròpia sang i diners, mentre que els Estats europeus preexistents s'han implicat TOT JUST per tot el contrari, és a dir, l'esclavatge de les Nacions sense Estat propi.

D'Europa tenim poc bo que puguem esperar, és tot molt problemàtic. En canvi dels EUA podem esperar prou més. Sortosament és EUA i no la UE qui té el major poder militar i més solidesa interna.

Tot el discurs **hipòcrita** de França i d'Europa com a terra de la llibertat, fraternitat, igualtat, drets humans, etc. bla, bla, bla...és bàsicament una enganyifa monumental. A Europa occidental hi ha hagut obertura científica i intel·lectual (als països protestants i els qui els han imitat, com França), però políticament el que hem tingut és molts conflictes i perills, i això ha provocat moltes revolucions, guerres i contrarevolucions, com podem comprovar en la Història europea dels s. XIX-XX. Als EUA des del principi ho van tenir molt més clar. Allò fou la 1ª democràcia moderna -burgesa- del món (Catalunya fou la 1ª democràcia estamental de l'Edat mitjana <http://wave.prohosting.com/fortesa/Presentacio.html>)

http://ca.wikipedia.org/wiki/La_pau_i_treva_de_D%C3%A9u)

Però en tot cas, **mentre que Madrid mana i vota a la UE, Catalunya hi és ZERO, una esclava per a obeir, treballar, pagar i no tenir-hi ni veu ni vot.** Els altres Estats de la UE -a veure si ens

adonem en quin món vivim o estem a la figuereta!-, en un conflicte obert Madrid-Barcelona, **apostaran bàsicament i massivament per Madrid -encara en el cas que els convingui dissimular-ho-, que és l'ens jurídic i executiu, no pas per somnis de fumera per demostrar. Ja ho vam veure en el tema de les Seleccions Esportives Catalanes, si és que no ho voleu veure.** Recordem alguns enemics nostres de llavors: entre els més radicals eren Suècia i Txèquia, també Portugal, Itàlia, França... Ho recordeu?

La UE, Europa, és mandarinisme maquiavèlic i interessos vells calcificats. Deixaran podrir qualsevol conflicte abans de voler solucionar-lo. Sempre ha estat així. Més encara costarà posar-se d'acord una UE on manen els Estats multinacionals, com és el cas.

En tots els conflictes de l'exJugoslàvia o l'exURSS, la majoria d'Estats europeus s'han inhibit. Alguns com Alemanya o el Vaticà, han donat suport a Croàcia perquè els interessava. O els escandinaus als països bàltics per la mateixa raó. UK sempre ha estat més pròxima a Washington que a la UE en aquests temes. Però l'actitud de la majoria ha estat inhibir-se. París i Madrid han estat jacobins rabiosos en els conflictes jugoslaus però sense arribar a fer enrabiir l'Amo americà, que Madrid és un luxe que no es pot permetre de cap manera (està en una situació de crònica debilitat front a Washington, per això els seus agents fan anti-americanisme, sobretot entre independentistes).

I una altra cosa que veig un greu error és considerar que la llibertat a Europa ve de la Revolució francesa, això, fiquem-vos-ho al cap, és propaganda nazionalista francesa, pur jacobinisme. De la Revolució francesa vénen moltes coses, cert, com el jacobinisme, a llarg plaç ve el comunisme i també revolucions liberals, burgeses i nacionals.

Però les independències europees són unànimament fruit de les respectives burgesies i esglésies nacionals, no pas d'ideologies abstractes i gasoses de drets humans i igualtats teòriques que duren el que dura un Govern sense aprofitats, és a dir, no res.

A més l'Estat francès no és pas un Estat laïc, com obsessivament pretèn. Simplement va substituir el confessionarisme integrista catòlic pel confessionarisme integrista estatista, el fals déu del qual es diu *la République Française* indivisible.

Les guerres independentistes bal-

càniques del s. XIX tingueren origen en indígenes passats a l'Islam i després repenedits. Es lliuraven a les autoritats d'ocupació otomanes (en pla martiri noviolent per motius de consciència) que els acusaven d'"apòstates" i els mataren: en mataren un fum a Grècia, Bulgària, etc. durant el s. XIX. Això provocà la revolta que acabà en independència. "Vassil Levski: Heroi de la independència búlgara. Geni, estrateg, místic, penjat pels turcs als 36 anys, no jurava sinó damunt la Bíblia, la pistola i la creu. Anomenat l'apòstol de la Llibertat, va implantar ell mateix cèl·lules revolucionaries al seu país, viatjant a peu i disfressat, amb 24 noms (falsos) distints" (Nota a "Guide du routier" sobre l'heroi nacional de la independència búlgara).

Religiositat i etnocentrisme van estretament relacionats (veieu els bascs o els castellans vells), així como colonització i manca de religiositat (típic del Mediterrani: catalans, andalusos...).

Les mateixes independències llatino-americanes anaren de la mà d'agents, tropes i missioners britànics, que aprofitaren les guerres napoleòniques per demantellar el sempre hostil Imperi castellà i ajudar les burgesies liberals criolles contra Madrid. Els independentistes llatinoamericans eren profundament religiosos i utilitzaren massivament les Bibles de la Societat Bíblica i Estrangera de Londres per alfabetitzar els pobles llatinoamericans.

José Martí (1853-95, poeta i independentista cubà, fill de valencians de Benimaclet, assassinat pels espanyols i un dels pilars de la creació de la República de Cuba independent i lliure d'esclavistes) deia coses com aquesta: "Que llegendesquin, quan el sol calfa molt brunzent, la Bíblia; i quan el sol amaina, que aprenguen a sembrar bagots de raïm com aquells de Canaan".

"Jur davant de vós, jur pel Déu dels meus pares, jur pel meu honor, jur per la Pàtria que no donarà descans al meu braç ni repòs a la meva ànima fins que no hagi trencat les cadenes que ens oprimeixen per voluntat del poder espanyol" (Simón Bolívar, Boyacà, Colòmbia, agost de 1805).

Etc.

Hi ha dades bàsiques per entendre la nostra pròpia història que la bandarrerria oficialista sempre calla, com ara el veritable significat de la "Setmana Tràgica": cremar esglésies catalanes de la mà de provocadors policials espanyols "anticlericals" (Lerroux i cia.) i després enco-

manar les culpes a uns anarquistes catalans (Ferrer i Guàrdia); **tot plegat és un simple program espanyol contra Catalunya en primer lloc contra una església "massa catalanista"** i en segon contra uns altres dissidents catalans. Madrid havia d'obligar els capellans i burgesos catalans que volien demanar els drets del propi país **a anar a la Cort agenollats a demanar més policia (espanyola, por supuesto).**

Relacionar i fer derivar l'independentisme amb hipersecularització, ateisme, etc. és una errada molt comú a ca nostra, però totalment antihistòrica (i una errada garrafal, una jugada mestra de Madrid per autoanul·lar-nos). La independència s'esdevé en la Història real i és de la Història real d'on cal aprendre i traure conclusions, tal com 2+2 fan 4. I és que pràcticament no hi ha líders independentistes ateu que hagin dut una independència, al revés, les independències a Occident vénen sempre de la mà de les esglésies nacionals.

"Qualsevol nació que vulgui assegurar la seva durada i demostrar el seu dret a l'existència ha de descansar damunt una base religiosa" (Otto von Bismarck, artífex de la reunificació i independència alemanyes).

La qüestió és aquesta: què fa que, sociològicament, la gent sia així i no altrament.

Com de costum, els catalans no ens preguntem allò fonamental: el COM.

El protestantisme ha creat societats molt ben organitzades, a través de coses com la por a l'excomunicació i l'infern, la pràctica de la misericòrdia i l'ajut mutu, etc.. El Japó ho copià des de fa segles dels seus aliats holandesos, per ex.

Sense un rerefons religiós escaient, els valors de treball, respecte, etc. difícilment es popularitzen. Pensem en els règims comunistes.

Altrament hi ha religions i religions. Si creuen en la reencarnació, no té sentit millorar, car se suposa que viuen els càstigs de vides anteriors (o premis).

A l'Islam no hi ha el sentit de pecat com al cristianisme, però sí que hi ha molta més rigidesa en prohibicions, una idolatria de la forma. Això fa que socialment sia una religió molt ritual i externa, i les arrels la fan molt guerrera, fanàtica.

Els resultats socials i històrics no enganyen perquè és megasociologia. Quines societats són les més avançades? Quines societats volem? Les del nord o les del sud, les catòliques, comunistes o islàmiques?

Si ens carreguem la fe, ens carreguem la terra bona on conrear. A voltes la Cristiandat social pot anar plena de xusma, d'hipocresia, etc. (com tot al món va de fatal), tanmateix, encara així, sol ser millor que unes altres opcions.

Si promovem la ridiculització, trivialització excessiva, desprestigi, cristianofòbia, etc. del fet religiós, estem suïcidant-nos i tallant l'autodisciplina general al nostre propi camp: ens autoanul·lem en una mena d'harikiri kamikaze.

L'independentisme català en aquesta com en altres qüestions, ha estat vilment enganyat, manipulat i embolicat sistemàticament i científicament des de fa segles pels agents de Madrid i pels propis col·laboracionistes. I ho té quasi tot per aprendre, per tant, més ens val no posar-nos resaberuts i somiatruites, sinó aprendre dels durs fets i dels qui en saben, amb humilitat i molta vista. "Els analfabets del s. XXI no seran pas els qui no saben llegir ni escriure, sinó els qui no saben aprendre, desaprendre i re-aprendre" (Alvin Toffler, nat 1928, assagista científic nord-americà de Prospectiva, autor d'"*El xoc del futur*"). És a dir, ja podem començar a desaprendre tòpics i prejudicis anticientífics...

Ramon Carner (Cercle Català de Negocis): 'La independència arribarà abans que la sentència'

“E ITC Fa molt ben fet! Ha de vetllar per la Constitució Espanyola, jo faria el mateix”. “Els partits s’han d’unir per proclamar l’Estat català al Parlament”. “Als segles XIX i XX vam encaixar amb Espanya perquè era negoci. Però ara hi perdem, i cada vegada ho veuen més empresaris”

Xavier Alegret. Barcelona

Ult. Act. 11/05/2010

Ramon Carner és el pare del Cercle Català de Negocis, patronal independent i independentista que va camí del miler de membres. Són comerciants i petits i mitjans empresaris que tenen un objectiu clar: l'Estat propi perquè l'economia catalana i el seu teixit productiu guanyin competitivitat a nivell global.

Quatre anys amb l'Estatut sobre la taula, mandats esgotats, membres reprovats... ¿Hem de demanar la renovació del Tribunal Constitucional (TC)?

No. Els polítics del nostre país s'equivoquen quan pretenen influir en la justícia d'un altre país. Ens han tingut enganyats molt de temps, perquè ens deien que políticament podíem encaixar amb Espanya. Potser en una altra època, però és evident que jurídicament mai no hi hem encaixat. I la prova és el TC.

Està actuant contra Catalunya?

Jo crec que fa molt ben fet! El TC ha de vetllar per la Constitució espanyola i, evidentment, si jo fos del TC faria el mateix. Ja m'agradaria a mi tenir un tribunal com aquest que vetllés per la Constitució del meu país.

Però hi ha articles clavats als d'altres Estatuts, com l'andalús, que estan recorreguts. No creu que hem de defensar la seva constitucionalitat?

No. Nosaltres som una nació històrica i hem tingut legislació molt abans que Espanya. Som un país que sempre hem estat lliures i ara, per circumstàncies històriques, estem dins d'Espanya, però no hi encaixem de cap de les maneres. El TC vetlla per la no ingerència d'altres postulats que vulguin llimar la Constitució espanyola, ¿què hi hem d'anar a fer, demanar que canviïn els membres o dir-los el que han de fer? Això és absurd!

I com ens hem de defensar?

El primer pas és dir les coses clares: Catalunya no encaixa a Espanya ni políticament ni socialment ni culturalment ni jurídicament. I el proper pas és fer de Catalunya un nou Estat d'Europa.

Abans de la sentència?

Nosaltres entenem que, al pas que va el TC, la independència arribarà abans que la sentència.

Com?

És molt senzill. En el moment que hi hagi una majoria social que voti partits que volen la independència de Catalunya, aquests s'han d'unir per proclamar la declaració unilateral d'independència en el Parlament. A partir d'aquí comença la negociació amb Europa i amb Espanya del nou Estat català dins el món. Un cop el tinguem, ja veurem com el governem.

I com convencem els europeus i els espanyols?

Hem de guanyar-nos els alemanys. Ells necessiten un Estat econòmicament fort al sud d'Europa, que no n'hi ha cap, i Catalunya ha de fer aquest paper. Hem de convèncer Alemanya perquè allargui els fons socials europeus deu anys més a Espanya. Així tothom hi sortirà guanyant: Catalunya serà independent, Espanya tindrà els diners que no li aportarà Catalunya i Europa tindrà un Estat fort al sud.

Creu que la majoria social que es necessita podria sorgir en les eleccions de la tardor?

Des del Cercle Català de Negocis estem parlant amb tots els partits perquè incloguin al seu programa electoral que si hi ha majoria nacionalista, s'uniran per proclamar la independència. Ens falta reunir-nos amb Iniciativa, però en Mas s'ho està pensant, en Puigcercós s'ho està pensant i en Carretero ja ens ha dit que ho farà.

I nos'ha de fer un referèndum?

Un cop els diputats hagin proclamat la independència, s'ha de fer la Constitució i, quan estigui tot preparat, s'ha de fer un referèndum per aprovar-ho. No es pot fer primer perquè com a comunitat autònoma d'Espanya no és possible, no ens deixaran, i no tenim la força mediàtica per fer-ho. Farem el referèndum per validar que el poble català vol un Estat propi i aprovar la nostra Constitució. Ara fer un referèndum seria un suïcidi.

I com valora les consultes?

Són molt importants perquè són una eina per fer despertar la gent. Molts catalans havien tirat la tovalloleta i estaven desanimats perquè veien que la classe política havia anul·lat els moviments independentistes. Però ara, des d'Arenys, s'ha aconseguit reanimar la gent, que surti de casa i que s'expressi.

Com a empresari, creu que el poder econòmic donarà suport a la declaració d'independència que proposa?

El pes de Catalunya en el món ha baixat, l'economia catalana està molt tocada i ens està arrossegant la mala política econòmica d'Espanya. Estar dins d'Espanya és una pèrdua per a tots els empresaris.

Per què?

En un món global, en el qual hem de competir amb empreses franceses amb l'Estat francès al darrere, amb empreses alemanyes amb l'Estat alemany al darrere, amb empreses italianes amb l'Estat italià al darrere, les empreses catalanes, si no tenim també un Estat al darrere, no serem competitives. El món global és el món dels comerciants catalans des de sempre.

Però hi ha empresaris que tenen por de perdre el mercat espanyol.

Abans n'hi havia molts; ara quasi ningú, ja. Els catalans sempre hem volgut fer negocis, i als segles XIX i XX vam encaixar amb Espanya perquè Espanya era negoci. Però ara amb l'encaix hi perdem, i cada vegada hi ha més empresaris que ho veuen. La qüestió econòmica és la clau de la independència i del ressorgiment nacional, perquè el que ens uneix als catalans és la butxaca!

Reproduït de www.avui.cat

El proper pas cap a la independència.

Escrits de Cardús

Paga la pena estar informats del proper pas cap a la independència. Personalment crec que si el procés independentista tira cap a endavant, el que farà Madrid és tirar-nos a sobre l'aparell judicial, mediàtic i policial que controla, a més de provocacions de tota mena. També mourà els fils diplomàtics (la diplomàcia espanyola està composta de fidels funcionaris ultres) perquè els governs aliats callin. Tot aquest núvol de funcionaris espanyolarres són profundament catalanòfobs, els judicials, els policials, els diplomàtics, els saigs de la premsa esclava al Règim que fan la comèdia de llibertat de premsa...

Però econòmicament Madrid voreja la ruïna. Un conflicte intern fort farà caure l'Estat espanyol en el crac econòmic, tant si guanya Madrid com si perd en la qüestió de la independència catalana. Després està per veure què s'esdevindrà a Euskalherria. Al meu parer al PV tornaran amb les campanyes anticatalanistes. Els pot sortir molt car, i a nosaltres segur que no ens sortirà gens barat. Però no tenim més alternativa: o això o la mort nacional i la misèria moral.

“Per tal que el Parlament de Catalunya porti a terme les iniciatives necessàries per fer efectiva la voluntat popular, ¿Està d'acord que la Nació Catalana esdevingui un Estat de dret, independent, democràtic i social integrat en la Unió Europea?”. Aquesta és la pregunta que faria viable l'exercici del dret a l'au-

todeterminació dins l'estret marc de la constitució espanyola, segons un dictamen jurídic encarregat per la Coordinadora Nacional per la Consulta sobre la Independència. L'informe, realitzat per Alfons López Tena, estableix que a través de la llei de consultes populars es pot convocar a Catalunya un referèndum sobre la independència plantejant-la com a reforma constitucional. Dit d'altra manera, es preguntaria si s'està d'acord en què la Generalitat “promogui o faci els passos necessaris per fer efectiva la independència”, en paraules de López Tena.

Un cop conegut el dictamen, la coordinadora ha fet una crida per començar ja a formar la comissió promotora - “àmplia, plural i transversal”- que presenti la iniciativa al Parlament. Aleshores, la Mesa del Parlament haurà d'acceptar-la des del punt de vista tècnic per poder llavors començar a recollir les 220.000 signatures necessàries (el 3% de la població). El dictamen serveix precisament perquè la iniciativa no pugui ser tècnicament rebutjable. En aquest sentit, l'estudi és el primer dels molts passos que s'aniran desenvolupant a partir d'ara per tal de culminar en l'exercici del dret a l'autodeterminació.

Requisits per plantejar la consulta

Com diu el dictamen de López Tena, per promoure's un referèndum sobre la independència a través de la Llei de Con-

sultes Populars cal que es compleixin els següents requisits: Que el referèndum sigui d'una qüestió política de transcendència especial per a la ciutadania; que no sigui matèria tributària o pressupostària; que no vagi en contra de les facultats que la Constitució i l'Estatut reconeixen a les institucions de la Generalitat; que no afecti un projecte de llei o una proposició de llei que s'estigui tramitant al Parlament i que estigui en l'àmbit de les competències de la Generalitat.

Tots els punts es compleixen, tot i que el darrer, el competencial, és el que mereix una explicació més detallada a l'informe. En primer lloc, Catalunya ha estat reconeguda legalment en la legislació espanyola com a nació i nacionalitat (al preàmbul de l'Estatut de Catalunya), i com a una de les “nacionalidades” i “pueblos” existents a l'Estat (constitució espanyola). Amb aquest reconeixement legal, doncs, l'Estat espanyol, com a membre de les Nacions Unides, s'obliga a complir els seus tractats, entre els que hi figura el “principi del dret d'autodeterminació dels pobles”.

Amés, diverses vegades el Parlament ha aprovat resolucions sobre el dret a l'autodeterminació de Catalunya i ha donat suport a les consultes populars que s'estan celebrant. Amb aquests precedents, i tenint en compte que la “constitució espanyola atribueix al Parlament de Catalunya competència per promoure reformes constitucionals i legals”, seria

legal realitzar la consulta, mantenint la pregunta original que es fa a les consultes, però afegint-hi una frase introductòria “per aconseguir la seva incardinació en el marc competencial català”. La pregunta final, doncs, seria:

“Per tal que el Parlament de Catalunya porti a terme les iniciatives necessàries per fer efectiva la voluntat popular,

¿Està d'acord que la Nació Catalana esdevingui un Estat de dret, independent, democràtic i social integrat en la Unió Europea?”.

Passant de la sentència

A la presentació del dictamen, el diputat d'ERC i responsable de la Coordinadora Nacional per la Consulta sobre la Independència, Uriel Bertran, ha explicat que aquesta iniciativa popular és la “resposta del poble al menyspreu de l'estat espanyol i del TC cap a Catalunya”. “Hem d'afirmar amb rotunditat que ja no volem sentència, que volem referèndum d'independència”, ha exclamat.

Bertran ha advertit que, després de seguir tot el procés legal, es produiria un “conflicte polític internacional” si l'estat espanyol no permetés el referèndum, perquè estaria incomplint el dret a l'autodeterminació, reconegut internacionalment. El Parlament tindria l'opció, segons Bertran, de tirar pel dret i celebrar igualment el referèndum i, en cas de guanyar el ‘sí’, declarar la independència com va fer Kosovo

El boicot socialista a les consultes

“L'acceptació del missatge oficial, per tant, és la coartada perfecta del mandrós”

No és estrany que la decisió de l'alcalde de Sabadell, Manuel Bustos, de donar suport a la consulta del 30 de maig a la capital vallesana sobre la independència, hagi causat una gran sorpresa. Especialment entre el seu propi partit, el Partit Socialista. Més que res perquè, com tothom sap, aquest partit no sols s'ha declarat obertament en contra dels drets nacionals de Catalunya -48 hores després que el Parlament l'aproves, va fer 62 retallades a l'Estatut-, sinó que està en contra que aquesta qüestió pugui ser consultada als catalans, i encara més que aquests puguin dir-hi la seva. Vull dir que, en lloc de votar no, com correspondria a la seva ideologia, el Partit Socialista ha anat més lluny i ha donat ordres de boicotejar les consultes per mitjà d'una apagada informativa en els mitjans de comunicació públics i de posi-

cionar-s'hi explícitament en contra. Només cal veure a quins extrems ha arribat aquest rebuig en la immensa majoria dels ajuntaments amb govern socialista i recordar les galdoses paraules d'un dels seus dirigents, referides a la consulta d'Arenys de Munt, que tanta hilaritat provoquen avui dia en totes les facultats de ciències polítiques d'arreu del món: “Demano a tots els demòcrates que demà no vagin a votar”.

“I què prenen amb aquest boicot?”, es pot preguntar algú. Doncs prenen que la realitat no els posi en evidència. Ja fa molt de temps que el missatge oficial català consisteix a amagar dues coses: una, l'ascens imparable de l'independentisme; i dues, la probabilitat que el sí podria guanyar en un referèndum vinculant. Sí, he dit que el sí podria guanyar en un referèndum vinculant -si algú vol rebatre aquesta afirmació només ha de permetre celebrar-lo- i també dic que si la prohibició persisteix és per poder

mantenir viva la cantarella que l'independentisme és minoritari a Catalunya. Una cantarella, per cert, que té adeptes fins i tot en l'anomenat sector sobiranista, perquè resulta molt més còmoda que no pas la convicció que l'Estat propi ja és a tocar. “Si decideixo que encara som pocs, no cal que faci res. M'assec al sofà i ja m'avisaran”. És la filosofia de l'encara no toca. “Si, en canvi, admeto que som ben a prop i que ara és el moment d'empènyer, se'm girarà feina i m'hauré d'alçar del sofà”. L'acceptació del missatge oficial, per tant, és la coartada perfecta del mandrós.

Hi ha, tanmateix, una cosa que no ens hauria de passar desapercebuda a fi de desemmascarar els vincles ideològics que certs sectors de l'antifranquisme mantenen amb el franquisme pel que fa als drets nacionals del nostre país. No parlo de franquistes reciclats, parlo dels abrandats antifranquistes que avui dirigeixen el PSOE de Catalunya. Com

s'explica, si no, que molts d'aquells que llavors cridaven a plena veu “llibertat d'expressió!” en els concerts de Lluís Llach i Raimon siguin els mateixos que avui, des de la Generalitat i els ajuntaments, es neguen a donar suport a les consultes i boicotegen la llibertat d'expressió dels seus ciutadans? Si de debò fossin demòcrates, com a mínim participarien en les consultes votant en contra de la independència de Catalunya; però ja hem dit que menyspreen el vot perquè és la deslegitimació de la convocatòria el que persegueixen. I amb això els cau la màscara. És molt significatiu que siguin aquests antifranquistes els encarregats de deslegitimar allò que Franco ja considerava il·legítim. Al capdavall són els mateixos antifranquistes que ara, des del govern de la Generalitat, es dediquen a retre homenatge a figures destacades d'aquell règim criminal i genocida, com Juan Antonio Samaranch.

Víctor Alexandre

Salut

El tabac i la joventut

Saps que està demostrat que dues terceres parts dels fumadors actuals s'hi van iniciar en l'adolescència?

Com abans t'iniciis, més diners en trauran les tabacaleres.

Cada cop hi ha menys joves que fumen

La prevalença del tabaquisme entre els joves catalans de 15 a 24 anys es va reduir 9,3 punts entre els anys 1982 i 1998, segons les dades del Departament de Sanitat i Seguretat Social.

Els diferents programes duts a terme per reduir el consum del tabac demostren que els joves no són indiferents als danys que el tabac produeix i, com a conse-

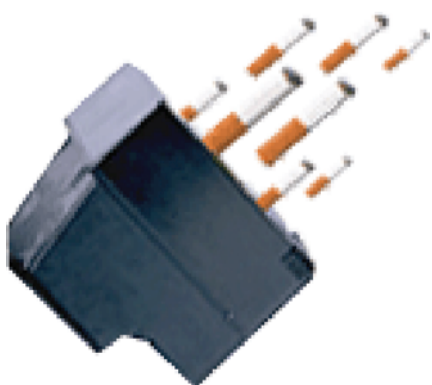
qüència d'això, són menys els joves que comencen a fumar.

Un tret a destacar de l'última Enquesta Nacional de Salut del Ministeri de Sanitat i Consum és que el consum de tabac en les dones ha augmentat lleugerament.

Ja no es deixen enganyar, PASSA DE LA NICOTINA

El tabac i la publicitat

La publicitat ha estat durant tot aquest temps la principal impulsora del consum de tabac. Les indústries tabaqueres

Només hi ha un objectiu: omplir-se les butxaques a costa de la teva salut.

s'han convertit en corporacions nacionals i multinacionals del tabac, amb potents grups de pressió sobre l'economia. La indústria del tabac ha mantingut una política de publicitat directa, incorporant els canvis que ha fet falta per complir amb el que es considera "políticament correcte".

Des dels anuncis i la iconografia del cowboy valent, que encenia una cigarreta a la llum de la posta, cavalcant per les planes del oest americà, fins als anuncis actuals amb proclames a la teva llibertat per consumir el que vulguis...

Però no et creguis el que et diuen els anuncis. Els anuncis de tabac, com tantes altres coses, no et canviaran la vida a tu...; els canviarà la vida als comptes corrents dels propietaris de les companyies tabaqueres i anirà buidant les teves butxaques.

la promoció encoberta

Has vist el camell innocent?, a les pel·lis acaba sent l'assassí.

A principi dels anys 70 es va disposar d'estudis que demostraven la capacitat addictiva de la nicotina, evidències que han estat sistemàticament refutades per la indústria tabaquera, que als anys 90 va haver d'admetre parcialment aquestes evidències, després de fer front a litigis oberts als Estats Units per malalts fumadors.

Sabies que la companyia tabaquera més important del món (Philip Morris) s'havia negat sempre a advertir del perill de fumar i de les malalties que pot provocar?...

Per alguna cosa deu ser, no trobes?

Has pensat mai en el que no diuen els anuncis? Actualment es pot afirmar que EL TABAC MATA, perquè s'ha demostrat empíricament que el tabac provoca malalties que desemboquen en la mort.

A la Unió Europea, després de moltes negociacions i amb l'oposició ferma dels països lligats als interessos de la indústria tabaquera, hi ha un acord de 1997 per tal d'introduir una llei de restricció progressiva de la publicitat que ha de culminar amb la total prohibició de la publicitat directa i indirecta (inclosos els patrocinis) de tabac, l'any 2006. També ha quedat demostrat que la supressió de la publicitat del tabac comporta un descens significatiu del consum.

De moment la indústria ha emprès accions legals contra la directiva europea. Per què deu ser?

Alternatives a la publicitat

Des de la dècada dels anys 80 fins ara, la indústria multinacional del tabac ha dut a terme una nova estratègia de patrocini de moltes produccions cinematogràfiques de Hollywood.

Un estudi del Subcommittee on Transportation and Hazardous Materials US revelava que a final dels anys 80 les companyies tabaqueres havien pagat importants quantitats de diners per aconseguir que els "protes" de les pel·lícules fumessin. Un altre exemple: la compra de personatges públics. Als anys 80, la indústria havia invertit molts diners en

un capítol que anomenava "adhesions i testimonis". Els diners anaven a parar a mans de famosos que fumaven a les rodes de premsa i altres actes públics.

Els anuncis de tabac

Un dels principals objectius de la

els mitjans de comunicació i la publicitat saben que tenen molta influència en els joves

indústria tabaquera és emmarcar la dependència del tabac com una decisió individual i de conducta. L'engany d'aquest esquema és que deixa les activitats i pràctiques de la indústria tabaquera totalment fora de context.

Assumeix que les persones prenen decisions sense ser influenciades per l'ambient, que inclou la publicitat i el màrqueting que genera la mateixa indústria. Les indústries tabaqueres es gasten 6.000 milions de dòlars cada any per incitar els joves a fumar. Les investigacions demostren que la decisió de fumar està influenciada per la promoció que realitza la indústria tabaquera. La publicitat del tabac, que inclou figures provinents del món de l'esport i l'espectacle, projecta l'ús de la cigarreta com una cosa atractiva, divertida, saludable, sofisticada i associada a la riquesa.

Als països on s'ha prohibit aquest tipus de publicitat ha començat a fer-se'n una altra de més subtil, en pel·lícules i vídeos musicals, per continuar amb missatges adreçats a la població jove.

Quan te n'adones ja és massa tard.

A través de les pel·lis, la TV, els anuncis i altres sistemes de persuasió, el públic jove està exposat a missatges sobre el costum de fumar.

Col·legi de Farmàceutics de Barcelona

Cuina

Esqueixada de bacallà

Ingredients:

Bacallà salat esqueixat, tomàquet, ceba, pebrot vermell, olives mortes, oli i sal.

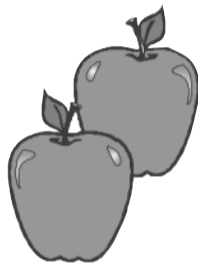
Preparació:

Es dessala el bacallà esqueixat, tenint-lo en remull durant unes quantes hores. Es treu de l'aigua i s'espren, per escórrer-lo bé. Es piquen la ceba i el pebrot i es ratlla el tomàquet. Es barreja tot plegat, s'hi afegeixen les olives i s'amaneix amb oli i sal.

Poti-poti de Mura

Ingredients:

Bacallà esqueixat, patates, ceba, tomàquet, pebrot vermell, olives, oli i sal.

Preparació:

Es posa a dessalar el bacallà esqueixat, durant unes quantes hores. Es bullen les patates, amb pell. Quan són fredes, es pelen i es tallen a rodanxes. Es talla la ceba pel llarg, el pebrot a tires i el tomàquet a rodanxes. Es posa, en una plata fonda, un sostre de patates, un de bacallà esqueixat, ben escorregut, i un de ceba, pebrot i tomàquet i unes quantes olives pel damunt. Es posa una estona a la nevera. Quan es treu, s'amaneix amb oli i sal i es serveix.

Empedrat

Ingredients:

Mongetes seques bullides, bacallà esqueixat, ous durs, tomàquet d'amanir, ceba, olives negres i verdes, envinagrats, oli, vinagre i sal.

Preparació:

Es dessala el bacallà esqueixat, durant unes quantes hores. Després, es treu de l'aigua i s'espren, per escórrer-lo. En una enciamera es barregen les seques, el bacallà, el tomàquet i la ceba trossets. S'hi posa al damunt els envinagrats, les olives i els ous durs, pelats i partits a quarts. S'amaneix amb unes gotes de vinagre, un bon raig d'oli i una mica de sal.

Cigrons amb bacallà i romesco

Ingredients:

Cigrons cuits, una mica de bacallà esqueixat, romesco, oli i sal.

Preparació:

Es remulla el bacallà esqueixat, durant una bona estona. Quan és dessalat, s'escorre i es barreja amb els cigrons.

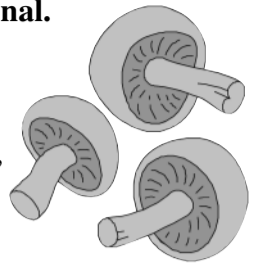
Es barreja en una tassa el romesco, l'oli i la sal i es remena bé. S'aboca damunt els cigrons i el bacallà i ja es pot servir.

Amanida russa

Tot i que se'n digui russa, és molt tradicional.

Ingredients:

Patates, pèsols, pastanaga, mongeta tendra, tomàquet, pebrot vermell, olives, ous, pernil dolç, pernil salat, tonyina en conserva, maionesa, aigua i sal.

Preparació:

S'escaliva el pebrot i es talla a quadrats petits. Es tallen a daus petits, la patata i la pastanaga. Es tallen a trossos igualment petits les mongetes tendres i es bull la patata, la pastanaga i la mongeta, junt amb els pèsols i uns ous, amb aigua i sal. Quan és cuit, es cola i es posa a refredar. Es pelen els ous, es fan a daus, es talla el tomàquet i es barreja amb les verdures bullides, el pebrot, les olives i uns daus de pernil de cada mena i unes engrunes de tonyina. Es posa a la nevera a refredar. Al moment de servir, es fa la maionesa, es tira pel damunt i es remena bé.

Trempó

L'amanida mallorquina per excel·lència. No se sap perquè, dalt d'una barca encara és més bo.

Ingredients:

Tomàquet madur, ceba, pebrot verd tendre, olives, tàperes, oli i sal.

Preparació:

En una plata fonda o un bol gros, s'hi posen, trinxats a daus, el tomàquet, la ceba i el pebrot tendre. S'hi afegeixen les olives i unes quantes tàperes. S'amaneix (es trempa) amb sal i oli, es remena. Es deixa reposar una estona i es serveix. El suc que fa és boníssim per sucari-hi pa. Antigament, s'usava com a cullera una llesca de pa lleugerament doblegada, per a que fes concavitat. De tant en tant, es mossegava el tros sucari del pa.

Xató

Plat de camp penedesenc.

Ingredients:

Escarola, ceba, anxoves salades, bacallà, tonyina de conserva, tomàquet madur, pernil, embotits secs i bullits, mongetes seques, cuites i salbitxada per amanir-ho.

Preparació:

Es dessalen les anxoves i el bacallà, durant una bona estona. Després, s'escorren i es posen en una plata amb l'escarola, neta i trossets, la tonyina i la ceba, tallada pel llarg.

Es posen el pernil i els embotits, a talls, en una plata. Es fa una truita amb els ous i les mongetes seques. Acte seguit, s'amaneix l'escarola amb la salbitxada i es serveix, abans no es refredi la truita.

Amanida d'enciam, favetes i menta

Creació del qui fou gran cuiner del "Motel de l'Empordà" de Figueres.

Ingredients:

Favetes, enciam, menta fresca, pernil dolç, aigua oli i sal.

Preparació:

Es trien les favetes, es bullen en aigua i un pessic de sal. Quan són cuites, es colen i es posen a refredar a la nevera. Es talla l'enciam, la menta i el pernil dolç a tires. Es barreja tot amb les favetes i s'amaneix amb un raig d'oli i sal.

P E T I T S A N U N C I S

AUTOMOBILS

TALLERS TORRENTS. Mecànica, neumàtics, aire condicionat. Adrià Ferran, 29. Ciutat. 971 420 518

EVOLUTIONCARS. Tintat de llunes, retolació gràfica, retolació adhesiva, rètols, logos i marques. Homologats per I.T.V. Eusebi Estada, 117 So n'Oliva. Ciutat. 971 750 912

MECÀNIC LLUÍS. Lluís Martí, 99 Ciutat. 971 245 977

AUTOTÈCNICA MENORCA. Cotxes sense carnet marca AIXAM a 8.000 euróns. Menorca, 24 Manacor, 971 551 302

TALLER COLAUMOTORS. Manteniment, reparacions, pneumàtics, ITV. Valdívia, 2 Manacor. 971 553 850

MOTOR SPORT. Venta i reparació de motos usades i noves. Joan Miró, 14 Manacor. 638 561 825

GROC AUTOESCOLES. Avda. Jaume III, 25 Santa Maria. C/. des Menestrals, 21 Sineu. Sor Francinaina Cirer, 20 Binissalem. www.autoescoles-groc.com 609 641 816

TALLER LLUC RADO. Reparació general de l'automòbil. Plató, 17 Son Ferriol. 971 426 681

TALLERS D'ASIVAL. Mecànica, electricitat, xapa i pintura. Revisió ITV. D'Asi-

val, 5 Polígon Can Valero. tallersdasival@telefonica.net 971 759 568

CARROCERIES. Construcció i reparació. Venta i reparació de grues hidràuliques. Ollers, 3 Polígon de Marratxí. 971 604 162

MALLORCALIMPIA. Servei de grua. Reciclatge de tot tipus de vehicles de desfeta, tramitació de baixes i retirada. Valoració màxima en sinistres de menys de 5 anys. mallorcalimpia@hotmail.es 971 101 313

AGENT FIAT. Venta i reparació. Rafel Albertí, 153 Inca. 971 505 979

TALLER FIOI. Manteniment del vehicle. Suspensió, direcció. Frens ITV. Polígon de son Llaut (Santa Maria). Tel. 609 606 497

BORSA
IMMOBILIÀRIA

WWW.ARTAIMMOBILIEN.COM Ciutat, 44 local, 1 Artà. 971 829 731

XALET a Ses Rotes, veng per 699.000 euróns. Solar de 1.700 m². garaix i piscina. 661 427 008

Veng casa reformada, tres dormitoris, menjador amb ximeneia, aire condicionat i solar gran a la vila de Sineu. 155.000 euros. 622 434 454

NOU PIS.COM. Lloguer i venda de pisos. Plaça de Sant Jaume, 13 Manacor. 971 555 567

ES VEDRÀ. Assessors immobiliaris. So n'Oliva, 8. Ciutat. 971 753 082 www.esvedrainmobiliaria.com

CONSULTING BALEAR IMMOBILIARI. Eusebi Estada, 113 A. 971 907 313

ASSESSORIA IMMOBILIÀRIA. Administració de finques, venda i lloguers de vivendes i locals Lepanto, cantonada Provença, 18-1. Manacor 655 810 921

TOMIR. Gestió immobiliària. Plaça Major, 18 Campanet. 971 509 158 www.buscocasa.com. tomir.es

NETEGESNORD. Cases (particulars i arrendaments...) Comunitats de veïns. Oficines i comerços. Finals d'obres. Manteniments. Mòbil 625 434 088 electrocorreu netegenord@hotmail.com Pollença

INFOCASACOLOM.COM. La seva immobiliària a Portocolom.

TERRA VIVA IMMOBILIÀRIA. Lloguer de cases a fora vila amb piscina a Mallorca i a Menorca. Si vols llogar per setmanes visita'ns al www.terraviva-mallorca.com carrer Major, 36 Alcúdia Tel. 971 546 426

IMMOBILIARIA ARBONA Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna, 92 Sóller Tel. 629 478 226 inmobiarbona.com.

BOTIGUES I
MAGATZEMS

INFORMÀTICA MAGAL-LUF. Venta i reparació d'ordinadors. Components, consumibles i perifèrics. Notari Alemany, 2 local, 5. 657 668 293

PLANTES I FLORS. Can Pellisseta. Plaça, 28 Campos. 971 650 317

NORMA CÒMICS. Còmic americà, europeu, independent, llibres d'il·lustracions, disseny gràfic, narrativa fantàstica, posters... Pere d'Alcàntara Penya, 11 Ciutat. 971 919 980

BALESA. Garroves (i també tritrades), ametlles i altres fruits secs, pinsos, cereals i farratges. Productes agrícoles. Carretera d'Alcúdia km. 13'800 Sta. Maria del Camí www.balesa.es 971 621 504

BOTIGAD'INFORMÀTICA UPI. Venta d'ordinadors i reparació a domicili. La Rambla, 44 B Campos. Tel. 971 650 155 jtoniadrover@gmail.com

PCBOX. Informàtica, servei tècnic, internet, jocs. Ronda des Port, 22. Manacor. www.pcbbox.com 971 843 899

BOTIGA MONTANA. Articles de regal, manualitats, bosses fetes de texans, bisuteria dels anys 40 i actual, adobs de bisuteria... Carrer de sa Mar, 69 Tel. 971 631 563 Sóller

PASTISSERIA FRAU. Pa mallorquí forn de llenya, ensaimades i pastissos. Sa Lluna, 7. Sóller

LLIBRERIA BOLIC. Educació i vida saludable. Tot tipus de llibres. Gran stock de conte infantil, educació, autoconèixement, teràpies alternatives. També trobaràs objectes de feng shui, de ioga, minerals, oracles i un gran assortiment en encens, ensensors, música per a infants, per meditar, ètnica, dansa del ventre, documentals, pel·lícules... Col·legi, 5 Capdepera. 971 564 434

CIÈNCIES OCULTES

ASTROLOGIA, naturologia, tarot, numerologia, vidència, interpretació de somnis, paraciència. Einès Ojeda. Consultes a Manacor, Ciutat i Menorca. 651 072 677

TAROT, DESEMBRUIXAMENTS. Problemes de parella, protecció de males influències, desavenències familiars. Consultes amb hora prèvia. 971 299 719 607 716 683 Francesc

ASTRÒLEG: Eliseu Gallardo. Lectures particulars, classes particulars i grups, cita prèvia. Andrea Doria, 5 a sobreàtic. Ciutat. Gran Via 688-2-2 cantonada Girona de Barcelona. 696 840 643 www.Astroanamnesis.es

TAROT MIQUEL Treballs ocults, embruixaments i desenbruixaments, protecció personal i negocis, expert en unió i tornada de la parella, protecció enemics. La voluntat. 971 293 967 610 213 002

CONSTRUCCIÓ I
ELECTRICITAT

GOOD SIGHTS CAS CON-COS. Construccions i reparacions. 619 037 095

TMREFORMES. Falsos sòtils, trespols tècnics, alumini. 609 073 472- 871 938 706

SISTEMES ELÈCTRICS. Simó Riera. Instal·lacions elèctriques i sanitàries. Carrer del Paradís, 59 Inca. 639 026 701

AIRE CONDICIONAT Robert i Sebastià. Alber, 3-K Son Verí Nou. 606 948 889

EUROWOOD. Parquet flotant de fusta natural. Jordi Sureda, 64. Manacor. www.eurowoodmallorquinedeparquets.com 620 658 924

JARDINERIA ES CARRITXÓ. Quinta Volta, 146. Es Carritxó. 619 408 608

CONSTRUCCIONS B&O. Construccions i reformes. Carrer Torrent, 9 s' Arenal. 608 583 305

BANYERES. A mida sense obra. Clima Hotel. Licorers, 169. Polígon Marratxí. 971 604 284

CALABUCH. Fontaneria, picapedrers, pintura, electricitat, ferreria, cristalleria, alumini i PVC. Llorenç Riber, 2 Ciutat. 871 962 760

XISCO MUNNÉ. Taller de torn i fressa, ajustador, realització de prototips, reparació i construcció de maquinària, fabricació de pinyols i rodes dentades, treballs artístics, elements de decoració. Isidor Antilló, 51 Ciutat. 971 278 822

BCLIMA Aire condicionat. Baix des Cos, 25, Manacor. bclima@hotmail.com 971 551 622

CRISTALLERIA DIAMANT. Murals de mirall, instal·lacions comercials, tancament d'alumini, cristall aïllant de seguretat, gravats i bisellats. Bar-

ANUNCIAU-VOS A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

NomDNI.....

CognomsTel.

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el quadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

tomeu Calatayut, 5 Son Cladera. 659 682 492

POLIMENTS I VITRIFICATS SASTRE. General Weiler, 29 Inca. 971 503 936

DECOMAR. Envernissats, lacats i pintats. Can Valero, 30 local 13. 629 905 185

PEP MASCARÓ. Reformes d'obra, fontaneria, electricitat, ferro... Can Mete, 6 Pòrtol. 971 797 155

CONSTRUCCIONS SERRA-GARAU. Garriga, 29 Pòrtol. 695 161 139 - 37

REFORMES EN GENERAL. Fontaneria, electricitat, pintura. Instal·lador autoritzat. Urgències 24 hores. www. By-pass.es, kz 654 036 929

BARCELÓ. Muntatges i reparacions elèctriques. Consultoria laboral i fiscal. Nuno Sanç, 23 Manacor. 637 372 306

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES, antenes satèl·lit, TDT, telefonia, centraletes digitals. **TELMA** Naus Poima, passatge A Local 25 Can Valero 971 760 400

HIPERMADERAS. Portes, finestres, persianes, trespols, llistons, gelosies, tarimes, cuines, pèrgoles ... i més. Fusters, 36 Polígon de Manacor. www.HIPERMADERAS.COM 971 555 182

CONSTRUCCIONS I REFORMES. Antoni Fernández. Cabana, 47-3-D. Pont D'Inca. 609 844 438

BANYERES A MIDA. Per un perfecte acabament en la deteriorada, fabricada en vidre acrílic. Fàcil instal·lació sense obres. Licorers, 169-170. Polígon de Marratxí. infi@hotelcanariassl.com. 971 604 284

MARGERS. Feim tot tipus de feina amb pedra. A la seca o amb pasta. 666 130 369

INSTAL·LACIONS I MANTENIMENT J. SOLER. Calefacció, aire condicionat, termos, canvis de canonades, pintura, picapedrers, reparacions i obres, electricitat, grup pressió instal·lació i piscines. 617321015

ENRAJOLATS I ALICATATS Professionals en construcció. Banyes, cuines, trespols de porcellana etc. 671 446 876 652 187 721

XESCMARTI. Paviment con-

tinu decoratiu. Paviment impresos, Cantó decoratiu, Enrajolats. Trespols. Sant Joan, 2 Sóller. 646 037 667 xescmarti.com

ECOELÈCTRICA. Electricitat en general. Energia solar. Cobertes fotovoltaïques. Instal·lador autoritzat. Manuel 646 825 308

PINTURES I LACATS. Biel Tugores. Pintura rústica, esponjats, estucats, façanes... Lluc, 180 Inca. 971 515 588

SERVEIS SANITARIS EU MOLL. Instal·lacions sanitàries, calefacció i piscines. Vicenç Buades, 40 Tel 971 865 061

CONSTRUCCIONS TOMEU RIBES. Constructors i margers. Sant Josep, 66 Vilafranca. Tel. 670 027 726

BALEAR DE MANTENIMENT I AUTOMATISMES. Automatitzi la porta. Basculant, enrrollable, corredora, batent. Venta, instal·lació i reparació. Contacte: 622 210 069 bma.amm@gmail.com

CONSTRUCCIONS JAUME I ROSSELLÓ. Doctor Fleming, 34 A Mòbil 607 858 666 jaumeirossello@terra.es LLubí

ESTÈTICA I PERRUQUERIA

SA PERRUQUERIA. Soldat Soberats Antolí, 18 Ciutat. 971 296 936

Gabinet d'Estètica Susana. Plaça des Tren s/n Sa Pobla. 971 542 695

PAZVENTURASPA. Gimnàstica facial, reflexologia facial, depilació natural. Massatges. Antoni Frontera, 9. 971 905 476

MIRANDA GYM. Carrer Guasp, 58. Plaça Sant Marino, 6 Coll den Rebassa. 971 267 994

DISSENYADORA DE MODA. Xisca Estremera. Confecció, transformació, arrenjaments. Joan Miró, 113A. 971 287 479 xiscaesmas@hotmail.com

DEMAR. Perruqueria i estètica unisex. Manicura, depilació. Aragó, 80. Ciutat. 971 249 689

JOANA SEGURA. Depilacions, tractaments corporals i

facials, manicura, pedicura, maquillatge. Formentor, 75 Pol·lença. Demanau hora al 971 530 058

PERRUQUERIA I ESTÈTICA. Antònia Marín. Campanar, 1 Alaró. Demanau hora al 971 518 639

PERRUQUERIA UNIXEX CATI. Carrer Llaneres, 53 Santanyí. 971 653 001

SANDRAMENDEZ: Fotodepilació, fotorejuveniment, fototeràpia antiataques, fototeràpia antiacné. Sant Bartomeu, 114-2-B Consell 696 178 499

ESTÈTICA I MASSATGES MARI. Depilació, manicura, ... Massatges, antirues... i més coses. Carrer Cristòfor Colom, 28. Alcostat de Correus. Porto Colom. Tel. 639 013 315

CA NA ROSETA. La perruqueria des de l'any 1931. Avinguda Baix des Cos, cantonada Sant Joan. Manacor. Demanau hora al 971 550 053

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner, 43 Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor, 19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

L'INFINIT D'UN ESTEL. Tractaments corporals, thai massatge, quiromassatge, reflexoteràpia podal, reiki. Baix des Cos, 39 A Manacor. Demanau hora. 971 556 113

FUSTERIA I FONTANERIA

FUSTERIA AMENGUAL. Portes, persianes, armaris, porxos i cubertes, embigades, vidriera europea, decorats, cuines... Crèdit Balear, 10 interior nau A i B. Es Viver. 971 471 607

JOAN JIMENEZ. Instal·lacions i reparacions de fontaneria. Urb. Bellavista de s'Arenal. 639 208 409

FUSTERIA ROCA. Mobles de cuina, bany, llibreries, parquet... Alferes Ribes Santandreu, 5 Ciutat. 609 325 792

KÄHRS. Parquet & inspiració. Venta, instal·lació i restauració de parquet flotant. Tarimes, revestiment de parets i sòtils.

General Riera, 21 Ciutat. 971 203 702

FUSTERIA MIQUEL ÀNGEL. Mobles de cuina, bany, llibreries, parquet... Tinent Ferrà Fiol, 6 Ciutat. 971 907 591

NICOLAS CRISTALERO. Decoració, i acristel·lament en general. Metal·listeria en alumini. José Maria Usandizaga, 8 So n'Oliva. 971 209 239

ARAGÓ ANTONELLI. Fontaneria en general. Manteniment. Mateu Enric Lladó, 34-C-4-K Ciutat. 608 636 605-669 475 959

S'AIGO NETA. Instal·lacions de fontaneria, calefacció, aire condicionat, tractament d'aigües, energia solar. Plana, 39 Maria de la Salut. 620 410 572

RAFELPROHENS. Tornejats, enrevoltillats, restauracions, cercol motllura, feines per encàrrec. Arquitecte Gaudí, 6 Manacor. 971 554 285

JOANDURAN. Restauracions i muntatges, mobles a mida, escales, mobles de cuina, etc. Murillo, 9-B Manacor. 615 672 028

FUSTERIA CANCOLOMET. Sa Rota des Pinar, 7 Maria de la Salut. 971 525 782

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer Jesús, 34 Ariany. Tel. 971 830 275

FUSTERIA MONTERO. Mobles a mida i decoració, en fusta o en alumini. Carrer dels Licorers, 26-A. Polígon de Marratxí. 971 605 196

FONTANA. Muntatge i reparació de fontaneria, gas, aire condicionat. 609 676 145

TECNOMETÀLICA. Serral·leria, acer inoxidable, llautó, coure, alumini. Feines per: nàutica, aviació, hostaleria, decoració, etc. Conradores, 37 L-1 Polígon de Marratxí. 971 604 536

ROBERT I SEBASTIÀ. Conductes de fibra, aire condicionat. Alber, 3 Son Verí Nou. 60694 889

MEDICINA

CONSULTA DE PODOLOGIA RIGO. Anàlisi informatitzat de la marxa, cura de berrugues, suports plantars. La

Rambla, 40 local 1 Campos. www.rigocespedes.com 971 160 471

FISIOTERÀPIA I REHABILITACIÓ. Massatge terapèutic, mal d'esquena, drenatge linfofàtic, laserteràpia, estiraments... Benvinguts, 9 Cala d'Or. 617 319 431

MASSATGES relaxants i terapèutics. Imposició de mans també a domicili. Sant Rafel, 26-A-1 Manacor. 669 448 798

FISIOTERÀPIA. Col. 21. Úrsula Perelló. Carrer Vicenç Buades, 41. Tel. 971 867 003 ursi.perello@gmail.com Port de Pollença

TOPDENTAL PEGUERA. Dr. J. Schmitter. Estètica, implants, ponts... Av. Peguera, 12-A local, 12. Peguera. Tel. 971 685 197 info@zahnarzt-peguera.com

ÒPTICA SANTA PONÇA. Riu Sil, 10. Santa Ponça. Tel. 971 692 335

CENTRE ÒPTIC BELLAVISTA. Òptics - optometristes. Montisio, 5 Pollença. 971 533 198. Ponent, 2 Port de Pollença. 971 866 552

MOTONÀUTICA

VERT & VERT. Venta, custòdia, manteniment. Pocoma-co, 10 Can Valero. 971 298 158

NÀUTICA ES FORTÍ. Reparació i manteniment d'embarcacions. Sebastiana Clar, 5 Santanyí. 667 426 972

PERSONALS

Home de 50 anys VIH + assistomàtic carga viral indetectable, cerc dona per refer la meua vida. M'agrada la música, llegir i els petits plaers quotidians. No tenc càrregues familiars, hipoteques pagades, pensionista de la SS. Activista d'ALAS www.alas-balears.com 687 022 287

FADRÍ de 53 anys, cerca dona per a relació seriosa. 617 005 901

PRODUCTES NATURALS I ECOLÒGICS

SA TENDA ECOLÒGICA. Blanquerna, 6 Ciutat. www.satendaecologica.com 971 200 720

MEDI NATUR. Distribució majorista de productes ecològics: cosmètica, alimentació... Tapareres, 21-22 Manacor. 971 845 568

SUENDRA. Herboristeria i botiga ecològica. Plaça mare de Deu, 17 Inca. 971 500 687

CANROS. Agricultura ecològica. Can Ros, 43 Calvià. 971 670 031

ASHMI-CHELA. Herboristeria, cosmètica natural, productes esotèrics. Gabriel Carbonell, 30 Ciutat de Mallorca. 971 240 335

FARMANATURA. Herboristeria, dietètica, dietes i consells. Passeig Colom, 34 (al costat de la peixateria) Can Picafort. Tel. 971 850 847

L'ARC NATURA. Productes biològics, herbes medicinals, cosmètica natural, productes per a cèliacs. Bernat Vidal i Tomàs, 23 Santanyí. 971 653 001

BOTIGA CAFETERIA. Degustació de productes ecològics. Venta d'hortalisses ecològiques. Activitats medi ambientals. Autovia de Manacor Km. 40 Vilafranca. Tel. 971 560 631

CAN BATLIU. Productes ecològics per a l'agricultura i la jardineria. Productes fitosanitaris. Via Portugal, 25 Manacor. Tel. 971 550 519

CAN COLETO. Vins ecològics. Visites concertades. Convent, 10, Petra. Tel. 971 561 544

ECOFORN. Pa i pastisseria ecològica d'espelta elaborada de manera artesanal sense additius ni conservants. Mediterràni, 2 Porto Cristo. Tel. 615 910 992

LA CASA NATURAL. Construcció, reformes, ecobioconstrucció, bioclimàtica, aplicació de pintures i vernissos naturals, aïllaments, suro natural per a trespols. Jardineria i agricultura biològiques. Estúdis geobilològics. www.lacasa natural.net Tel. 971 140 453

RT. MIL NOUCENTS U. De dimarts a dijous, menú a 11 euróns, mig menú, 6. Caps de setmana a la carta. Plaça des Mercat, 2 Alaró 971 518 609

SA TAVERNA DEN FERRÀ. De dia pa amb oli. Ala nit pub amb actuacions musicals. Plaça d'en Tomeu Penya, Vilafranca. 971 560 279. Dilluns tancat.

RESTAURANT XALOC. Menú a 12,50 euros. Peix i marisc. Les Estanques, 23 Colònia de Sant Jordi. 971 655 117

LA PARADA. Menjars preparats per endur-se'n Oms, 43 Ciutat. 971 718 213

S'AMARADOR. Restaurant pizzeria. Se menja a la carta. Miramar, 51 Sa Ràpita. 971 640 689

CAN PEP. Restaurant dues forquetes. Menú a 15 euróns. Miramar, 30. Sa Ràpita. 971 640 102

BRISES. Restaurant a la carta. Arrossos i mariscos. Miramar, 37 Sa Ràpita. 971 641 440

RESTAURANT SES TORRES. Bufet a 9 euróns, diumenges 18. Catra. Petra a Santa Margalida Km. 7 Ariany. 626 493 266

RESTAURANT XALOC. Menú a 10 euróns, caps de setmana a la carta. C/ Xaloc, 36, Sa Ràpita. www.mesonxaloc.com. Tel. 971 640 635

BAR EL MAESTRO. Menú diari. Menjars per encàrrec, tapes variades, fritures de peix. Guillem Sureda Melendez, cantonada Alferes Olesa Gual. Ciutat. 677 765 596

ARTCAFÈ. Amanides, pastisseria selecta. Celebracions de batejos i nocces. Plaça Alexandre Fleming, 2-B. Ciutat. 971 070 934

KASCAI PORTITXOL. A la carta 25 euróns. Vicari J. Fuster, 71 Ciutat. www.kaskai.com 971 241 284

ROPIT'S. Bar, restaurant, cerveseria. Plat del dia 4 euróns. Sant Vicenç de Paül, 56 Ciutat. 871 961 645

TARPAS. Tartas & Tapes. Costa i Llobera, 20 baixos. www.tarpas.es 971 465 612

RISTORANTE LA TOSCANNA. Pastes, pizzes, peixos, carns... 15 euróns de mitjana a la carta. Avda. Peguera, 71

Peguera. 971 687 959

CAN PEP. Carns i delícies. Guanya temps i comana per internet. www.carniceriacanpep.com Cases des Poble, 7 Sant Marçal. Carrer Major, 115 Pòrtol. 971 797 280

CAN BIEL FELIP. Menú a 8 euróns. Miquel Capllonch, 45 cantonada carretera Sóller. Ciutat. 971 906 831

LA DEHESA DE SANTA MARIA. Especialitat en productes ibèrics. Menú a 10 euróns. Aragó, 34. 971 468 138

ES MOLÍ DE CONSELL. Menú a 6 euróns. General Ricard Ortega, 26 Ciutat. 657 012 921

POLIESPORTIU SINEU. Menú diari a 7 euróns. Cuina casolana i carn torrada a la carta. 971 521 144

SONTOREÓ. Plats típics mallorquins. Cuina de mercat. Solera avalada per tres generacions. Son Torelló, 1 Sineu. 971 520 138

CELLER CANNOFRE. Menjars per encàrrec a la carta. Enagistes, 3 Manacor. 871 989 110

BINICANELLA. Antic Monestir. Restaurant Rural. Nova direcció: Petra Riera de can Castellar. Arrossos, paleta de me i porcella rostida al forn de llenya. 25 euróns a la carta. Carretera Son Cervera a Capdepera Km. 2. 971 567 270

CAFETERIA CANALLUNA. Plats combinats a 5 euróns. Cana Xisca, 5 local, 4 Pont d'Inca. 971 422 272

CANLLUÍS. Menú a 6 euróns. Berenars i tapes. València, 37 Manacor. 666 921 823

BAR RESTAURANT VICTÒRIA. Menú diari 8 euróns, dissabte 10, infantil 8. Gremi Forners, 28 Son Castelló 971 432 253

SA BOIRA, abans can Llero. Menú a 7'50, caps de setmana 10. Porcella rostida, xot rostits, paelles per endur-se'n. Carretera Manacor, 359 Son Ferriol. 610 679 643

AVANTE. Menú a 7'50. Carrer mestre Chapi, 26 al costat del'església. El Viver. 971 473 687

HOSTAL RESTAURANT CAFÈ-HPC. Menjar per endur-se'n, amb 20% de descompte

durant tot l'any. Cristòfol Colom, 5 Porto Colom. 971 825 323

INTENSIU. Berenars i tapes. Especialitat en anguiles. Divendres i dissabtes concert alternatiu. Carrer de les Germanies s/n Muro. Reservau al 971 860 646

ES CELLER. Carrer de l'hospital, 46 Petra. Menú a 8 euróns. Ala carta 12 euróns de mitjana. Sopars d'empresa. 971 561 056

LIZARRAN.. Tavernes selectes. Menú a 8 euróns. Ala carta i tapes. Fra Juníper Serra, 14 Manacor. 871 989 220

MOTIVITY GLOBAL. Hostesses, models, personal per a esdeveniments... Vicenç Joan Rosselló, 59 Ciutat. 971 455 785

RESTAURANT CAN ARABÍ. Ala carta 30 euróns de mitjana. Nocces, comunions, banquets d'empreses... Camí de Bellveure, K. 1'20 Binissalem. 971 512 211

RESTAURANT LATAKIA. Menú vegetarià. Especialitat Cuina sirio libanesa. Falafet, Hummus, Tabalé. Carrer Torrent, 5 Ciutat. 971 457 302 608 054 943

RESTAURANT ATÍPIC. Menú diari 12'90. Paella els diumenges i per endur-se'n. Gran assortiment de vins. Joan d'Austria, 12. Badia Gran. 971 785 322

BAR TONI COTXER. Especialitat en tapes variades. Plaça Major, 19 Sa Pobla. 971 540005

SANTJORDI. Bar Restaurant. Menú a 7'50. Formentor, 73. Pollença. 971 531 536

RESTAURANT SA RESIDÈNCIA. Bufet a 9'50. Nocces, batejos, comunions. Dissabtes vespres bufet i ball de saló. Ctra. Cala Figuera s/n. Tel. 971 653 560 Santanyí

RESTAURANT PARISIEN.

Menú a 8 euróns. Servei a la carta. Ciutat, 18 Artà. Tel. 971 835 440

BODEGA CAN PANXO. Menjars casolans. Ala carta 15 de mitjana. Verge del Carme, 4 Port de Pollença. Tel. 971 866 356

RESTAURANT CAN FERRÀ. Ala carta 12 de mitjana. Carrer de Sant Pere, 3 Port de Pollença. Electrocorreu info@canferra.com Tel. 971 867 006

RESTAURANT CA S'HEREU. Menú del dia a 8. Festius a 15. Vespres a la carta: amanides, pa amb olis, carn i peix a la planxa. Pere Estruch, 1 Binisalem. Tel. 971 886 873

BAR KIKE. Plat del dia 5 més la beguda. Gremi Boters, 5 Son Castelló. Reservau taula al 971 432 028

CAFETERIA BON VI. Plat del dia, 8 euróns beguda inclosa. Plats combinats, tapes, entrepans. Santa Maria del Camí, 3 Port de Sóller. Reservau al 971 632 057

RESTAURANT CAN MIQUEL. Avinguda de les Dàlies, 31 (davant l'Església) Palmanyola. Reservau al 971 617 727

RESTAURANT CAN JERONI. Menú a 7. Els caps de setmana al vespre a la carta. Carrer de Mossèn Alcover, 11. Son Carrió

CELLER LA PARRA. Cuina típica mallorquina. Paella vegetal, porcella, paella mixta, tumbet... Joan XIII, 84 vora la benzinera. Port de Pollença. Reservau al 971 865 041

ES RECÓ DEN BLAI. Menú a 8'25, cafè inclòs. Joan Carles I, 62 de Muro. Reservau al 971 861 050

RESTAURANT CAS BEATO. Menús a 12, festius a 20. Servei a la carta. Carrer Tan-

RESTAURACIÓ

Llegeix i subscriu-te a

L'ESTEL

la revista dels empresaris

Tel. 971 85 85 80

queta, 1 Randa. Reservau al 971 120 300

BAR BARA. Berenars, menú a 6 €, carta. Ctra. Manacor, km 4'8 Reservau al 971 427 780 Son Ferriol.

RESTAURANT CAN TITO. Peix i marisc fresc. Cuina mallorquina. Passeig del Born des Molinar, 2 Reservau al 971 271 016 cantito2001@terra.es

CAFETERIA CLUB NAUTIC CALA GAMBA. Menú Del dia a 8 €. Tapes variades, paelles i fideuades. Menjars per encàrrec. Passeig Cala Gamba s/n. Tel. 971 262 372

RESTAURANT ES CRUCE. Cuina mallorquina a la carta: porcella, rap a la marinera, caragols, me i picada. Gran varietat de plats per endur-se'n. Carretera Ciutat a Manacor km.41 Vilafranca. Reservau al 971 560 073

"LA POULE TOQUÉE. Restaurant. Menú a 13'90. La Rambla. Ciutat de Mallorca. Reserva al 971 713 596

SACREU. Restaurant & catering. Extensa carta. Menú a 8 euros. Carretera Petra - Santa Margalida Km. 1 Tel. 971830246

SERVEIS PROFESSIONALS

LLENYES. Pere Morro. Carretera de Lluc, 10, Selva. Ventes 649 607 595

ADMINISTRACIONS ANDRATX. Menéndez Pelayo, 18 A Andratx 971 236 101

DOMESTIC SERVEI MALLORCA. Internes, externes, matrimonis, caps de setmana, cuiners, tenir cura d'ancians, assistència hospitals. Carne, 3-A Ciutat. 971723988

MIQUEL RIERA. Fabricació de maquinària agrícola. Homologació i matriculació de remolcs. Toros homologats. Ctra. De Felanitx (antiga farinera) Vilafranca. 971 560 314

DESIMPER. Productes de neteja. Ollers, 109 local, 4 Polígon de Marratxí. 607 938 491

MUDANCES MEDITERRANEE. Cada setmana a Alemanya, Suïssa, Mallorca, Eivissa, Menorca, Costa Blanca. www.mudanzas-mediterraneo.com 971 434 155

FILATÈLIA. Vols una valo-

ració dels teus segells... T'interessa comprar o vendre? Vols colleccionar i no saps la millor manera de fer-ho? Posa't en contacte amb el Grup Filatèlic Gent Cardessana. Clavells, 5 07530 Sant Llorenç. 971 569 377

AUTOESCOLA Lluís Ferrer. Llicència de ciclomotor, permís C (de Camió), Cursos BIP (taxi, ambulància, policia...) Major, 27 Sant Llorenç www.autoescolalluisferrer.com . 971 838 406

MARTA MIMO & TOMEU REINÉS. Complementes de sac i roba. Antoni Maura, 4 Sóller. 661 021 075

CLUB GIMNÀSTIC. S'Arenal Platja de Palma. Camí de cana Gabriela. Dilluns i dimarts gimnàstica rítmica. 971 120 089

FORCAT Neteges forestals, poda de pins i de palmeres. 637 792 192

ASSESSORIA PORTO Colom. Assessorament fiscal, contable, laboral. Carrer Cristòfor Colom, 38 Porto Colom. Tel. 971 826 181 aeportocolom@telefonica.net

RENTADURIA TINTORERIA JOAN. Cortines, cobertors,

catifes, nòrdics... Passeig Colom, 55 Can Picafort. Tel. 971 850 037

LLEÓ VERD. Floristeria, perruqueria canina, animalets. Carrer d'Avall, 12 Sineu. Tel. 971 520 789

FUTUR CLIMA. Venda i reparació d'aire condicionat. Maquinària d'hostaleria i alimentació. Mòbil 678 547 937 s'Illot.

INTERNET I SISTEMES POLLENTIA. La Gola, 11 baixos. Port de Pollença. 971 867 796 info@nchinformatica.com

PUBLICITAT ÀNCORA. Brodat, serigrafia, reclams publicitaris. Margalida Monlau, 48 Son Ferriol. Mòbil 661 711 656

FUTURQUIMIA. Fabricam desinfectants per a piscines, per rentar roba de l'hostaleria, per a rentar vaixelles... Carrer Asipo, nau, 2 Tel. 971 759 259 Can Valero

BALL DE SALÓ SOCIAL STYL. Piano Bar. Donam classes de ball. Els caps de setmana ball per tothom. Carrer de Manacor, 2 Campos. Mòbil 661 565 119

PARQUET I ARMARIS MIQUEL COLINA. Parquet, armaris, tarimes, portes, cuines... Marbella, 15 local, 3

can Pastilla. Tel. 971 263 657

CAS FERRER-ARTESANIA EN FERRO. Serralleria, forja artística, metal·listeria, reparació de molins. Carrer Blatera, 2 Son Ferriol. 971 429 579

U.K. IMPORTS. Distribuim cerveses britàniques. Guinnes, Heiniker, Tetley, Cruz Campo... La Creu, 21 Llubí. Tel. 971 522 280

PERFORACIONS AIGÜES MALLORCA. Sondejos d'aigua garantida. Tel. 620 632 714

RESIDENCIA GENT GRAN CALA ESTÀNCIA. Miquel Massutí, 22. Can Pastilla

PISCINES SÓLLER. Construcció de piscines i aljubs. Camí de sa Figuera, 27 Sóller. Tel. 656 951 382

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintors, 16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

SEGONA MA. Mobles i articles de segona ma. Salvador Joan, 53 Manacor. 622 466 581

MEDIFORT. Prepara't per ser funcionari. Bomber, policia local i nacional, guàrdia civil, auxiliar administratiu, celador... 971 456 272.

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom
 Adreça
 C.P. Població
 C.I.F. Tel.

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Signatura:

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 40 € anuals

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)

